JUDE DEVERAUX

FEMEIA PIERDUTĂ

CAPITOLUL 1

În mijlocul grădinii ce se întindea pe o suprafaţă de un hectar, se zărea, învăluită într-o linişte plăcută, Weston Manor, o căsuţă fără pretenţii, imaginea perfectă a locuinţei unui gentleman englez din anul 1797. Numai un observator foarte atent ar fi putut constata că stilurile erau amestecate, un colţ al hornului dărîmat, iar o mare parte din picturi aproape şterse de vreme.

Înăuntru, singura cameră luminată era sufrageria unde, în spatele scaunelor înalte, georgiene, cu tapiseria uzată, bucăţi mari de tencuială atîrnau din tavanul înalt. Dar tînăra aşezată la masă nu era atentă la imperfecţiunile încăperii; privirile ei erau hipnotizate de Farrell

Batsford care mînca din farfurie şi-i zîmbea cu sfială.

– Nu te mai zgîi şi mănîncă, i-a comandat Jonathan Northland nepoatei înainte să-şi întoarcă privirea spre invitatul său. Deci, ce spuneai, Farrell, despre împuşcăturile de pe domeniul tău?

Regan Weston a încercat să se uite la mîncarea din farfurie, chiar să guste, dar nu reuşea să înghită. Şi cum ar fi putut, cînd bărbatul pe care-l iubea stătea exact în faţa ei? I-a aruncat încă o privire printre genele lungi şi dese, analizîndu-i chipul aristocratic, părul blond, frumos aranjat, nasul subţire, lung, şi ochii albaştri. Haina de catifea cu vestă aurie se potrivea perfect pe trupul lui subţire şi elegant.

Unchiul s-a uitat spre ea supărat, în timp ce colţurile gurii lui Farrell s-au destins într-un zîmbet delicat.

– Poate că viitoarea mea mireasă ar dori să facă o plimbare sub clar de lună! a spus tînărul încet, pronunţînd cu atenţie fiecare cuvînt.

„Mireasă! Săptămîna viitoare, pe vremea asta, voi fi soţia lui şi-l voi avea toată viaţa numai pentru mine". Cuprinsă de emoţii, Regan n-a putut să vorbească, doar să încuviinţeze

printr-o mişcare scurtă din cap, apoi a aruncat şervetul şi s-a ridicat. „În curînd voi deveni doamna Farrell Batsford".

Bărbatul i-a întins mîna şi Regan s-a forţat să n-o înşface aşa cum ar fi vrut şi l-a urmat prin sufragerie spre grădina răcoroasă.

– Poate ar fi trebuit să porţi un şal, a spus Farrell imediat ce-au ieşit din casă.

– Nu, i-a răspuns ea respirînd cu greu şi apropiindu-se mai mult. N-aş vrea să pierdem nici o clipă din timpul nostru preţios.

– În seara asta vîntul bate dinspre mare şi e mai răcoare ca noaptea trecută.

– Oh, Farrell. Încă şase zile şi pe urmă ne vom căsători ... Cu siguranţă sînt cea mai fericită fată din lume.

– Da, probabil, a spus el repede, desprinzîndu-i degetele de pe braţ. Aşează-te, Regan. Vocea lui era plină de nerăbdare şi semăna foarte mult cu cea a unchiului ei.

– Aş vrea să merg alături de tine.

– Nici nu ne-am căsătorit şi eşti deja neascultătoare. A privit-o direct în ochi. Tot ce gîndea şi simţea ea se oglindea în ochii aceia nevinovaţi. În rochia de muselină, pe gît, era foarte drăguţă

şi semăna cu un copil sau cu un cățeluş care cerşea afecţiunea stăpînului.

Înainte să vorbească din nou, Farrell a urcat cîteva trepte.

– E totul pregătit pentru nuntă?

– Cred că da. S-a ocupat unchiul Jonathan.

– Bineînţeles că s-a ocupat. Atunci ne vedem săptămîna viitoare la nuntă.

– Săptămîna viitoare? Regan a sărit în picioare. Nu înainte? Dar, Farr... noi... eu...

– Să ne întoarcem.

Privirea lui a oprit orice protest. Ea trebuia să se poarte civilizat şi imediat ce au păşit în sufragerie, cei doi bărbaţi au expediat-o în camera ei.

– Nu e minunat, Matta? s-a adresat ea cameristei. Ai văzut ce broderie frumoasă avea vesta lui? Numai un gentleman adevărat ar putea purta aşa ceva. Şi ce maniere elegante! Oh, ce mult aş vrea să fiu ca el.

Chipul Mattei s-a întunecat.

– Aş prefera să fie mai bărbat decît să aibă purtări alese! a spus camerista cu un puternic accent vestic. Acum, stai liniştită să-ţi scot rochia. A trecut deja ora de culcare.

cenuşii şi mult prea mari. Chiar şi acum, cămaşa de noapte pe care o purta era lungă pînă-n pămînt şi închisă în jurul gîtului.

Ce-ar fi putut să-l atragă pe Farrell? Cum ar fi bănuit măcar că ea putea fi sofisticată sub hainele care o urîţeau? Încercînd să zîmbească seducător, şi-a dezvelit un umăr şi s-a privit din nou. Ah, da! Dacă Farrell ar fi văzut-o acum, cu siguranţă nu s-ar fi oprit la un simplu sărut părintesc. Chicotind, după ce s-a asigurat că Matta dormea buştean, şi-a încălţat papucii moi şi a pornit în vîrful degetelor spre scară.

Uşa biroului era deschisă, iar cei doi bărbaţi discutau aprins.

– Uită-te la locul ăsta! a spus Jonathan. Ieri, în timp ce citeam liniştit ziarul, m-am trezit cu o bucată de tencuială în cap.

Farrell privea fix lichidul din pahar.

– O să se termine şi cu asta, în curînd. Tu o să-ţi primeşti banii, o să-ţi repari casa sau o să-ţi cumperi una nouă, în timp ce viaţa mea va deveni un calvar.

Jonathan şi-a umplut paharul.

– Sună ca şi cum ai merge la închisoare. Ar trebui să-mi fii recunoscător pentru tot ce-am făcut pentru tine.

– Recunoscător? Pentru că-mi arunci în braţe o fetişcană needucată, naivă şi demodată?

– Haide, gîndeşte-te că unii bărbaţi ar fi fericiţi s-o aibă. E drăguţă şi naivitatea ei le-ar fi de folos.

– Eu nu sînt ca ceilalţi bărbaţi. Jonathan nu se lăsă intimidat.

– Adevărat. Nu mulţi s-ar arunca într-o afacere de acest fel. După ce îşi goli paharul se întoarse spre Farrell. N-ar trebui să ne certăm, ci să sărbătorim. Apoi a ridicat paharul. În cinstea sorei mele care s-a căsătorit cu un bărbat bogat.

– Şi pentru moartea mea lentă, nu? Tînărul înghiţi furios. Eşti sigur de testamentul cumnatului tău? N-aş vrea să descopăr după nuntă că totul a fost o farsă.

– L-am memorat! spuse Jonathan nervos. Am lucrat şase ani într-un birou de avocatură şi mă pricep. Fata nu se poate atinge de bani pînă la vîrsta de 23 ani, cu excepţia căsătoriei.

– Dacă ştiai, de ce n-ai măritat-o de la doisprezece ani?

Rîzînd, Jonathan a pus paharul pe măsuţă.

– Ar fi trebuit. Oricum, fii fericit, nu prea s-a schimbat de atunci.

– Dacă n-ai fi ţinut-o prizonieră în casa asta blestemată, poate că s-ar fi maturizat şi ar fi devenit o femeie interesantă. Doamne! Cînd mă gîndesc la noaptea nunţii...

– Termină! strigă Jonathan. Vei avea destui bani să-ţi aranjezi casa, iar eu voi scăpa în sfîrşit de ea şi de anii grei în care a trebuit să-i port de grijă.

– Ce minciună! Spune-mi de cîte ori ai renunţat la club ca să vezi măcar cu ce se îmbracă nepoata ta? După o scurtă pauză a continuat şi mai îndîrjit: după ce ne căsătorim, o voi lăsa în casa mea şi voi pleca la Londra să mă distrez. Bineînţeles, n-o să mă încînte faptul că n-o să-mi pot invita prietenii acasă şi va trebui să angajez pe cineva care să se ocupe de îndatoririle de soţie, pentru că nepoata ta nu va fi în stare... A ridicat capul şi a zărit chipul palid al bătrînului, cu degetele încleştate pe pahar. S-a întors brusc şi a rămas încremenit. Regan era la uşă.

– Regan, a spus cu blîndeţe, trebuia să dormi la ora asta.

Ochii ei mari strălucind de lacrimi îl fixau neclintiţi.

– Să nu mă atingi, a şoptit cu braţele încrucişate peste piept şi spatele rigid. Părea aşa de mică, cu chipul ei tras şi trupul ascuns în cămaşa de noapte prea lungă.

– Regan, trebuie să mă asculţi!

– Să nu foloseşti tonul ăsta cu mine! Cum îndrăzneşti să-mi ordoni după tot ce-ai spus pînă acum? S-a întors spre unchiul său. Nu te vei atinge de banii mei. Ai priceput? Nici unul dintre voi doi!

– Şi cum crezi că te vei atinge tu de ei? a îndrăznit Jonathan. Dacă nu te măriţi cu Farrell va trebui să mai aştepţi încă cinci ani. Pînă acum te-am crescut eu şi, dacă nu te căsătoreşti, voi fi nevoit să te arunc în stradă.

Cu mîinile la frunte, Regan începu să se concentreze.

– Gîndeşte-te, Regan, i-a spus Farrell atingîndu-i umărul uşor.

Ea s-a retras.

– Nu sînt deloc aşa cum m-ai descris, i-a şoptit printre dinţi. Pot să mă descurc şi singură. N-am nevoie de mila voastră!

– Bineînţeles, a liniştit-o Farrell.

– Las-o în pace! N-ajungi la nici un rezultat. Trăieşte într-o lume de vis, la fel ca maică-sa. Jonathan îi mîngîie obrajii. Ştii cum au trecut cei 16 ani de cînd au murit părinţii tăi? Te-am urmărit cum înghiţeai din mîncarea mea şi cum purtai hainele cumpărate de mine, în timp ce fundul tău zăcea pe milioane de dolari. Cine ştie dacă o să-mi oferi măcar o monedă din comoara ta?

– Bineînţeles că o să te răsplătesc, doar eşti unchiul meu.

– Ha! a împins-o spre perete. Am hotărît să-ţi dau ceea ce meriţi şi să-mi asigur ceea ce mi se cuvine.

– Ia uite! a strigat Farrell surprins. Vrei să spui că eu...?

Ignorîndu-l, Jonathan a continuat:

– Hotărăşte-te! El sau pleci!

– Nu poţi... a încercat Farrell.

– La naiba, sînt sigur că pot şi aşa voi face! Eşti nebun dacă speri că pot s-o mai suport încă cinci ani.

Înnebunită, Regan se uita de la un bărbat la celălalt. Cum se putuse înşela atîta în privinţa lui Farrell? El iubea numai banii ei.

– Care-i răspunsul? a insistat unchiul. Ce-ai hotărît?

– Îmi fac bagajele, a şoptit Regan.

– Fără hainele pe care ţi le-am cumpărat cu banii mei, a mai spus unchiul.

În ciuda părerilor celor doi, Regan era o persoană foarte mîndră. Semăna cu mama ei care-şi părăsise familia, se măritase cu un vînzător sărac, munciseră împreună pe brînci şi agonisiseră o avere uriaşă. La 40 de ani a născut-o pe Regan şi doi ani mai tîrziu a pierit împreună cu soţul ei într-un accident, fetiţa rămînînd în grija singurei rude, fratele mamei.

– Plec, a spus repede.

– Regan fii rezonabilă, a rugat-o Farrell. Unde vrei să te duci? Nu cunoşti pe nimeni.

– Crezi c-ar fi mai bine să rămîn şi să mă căsătoresc cu tine? Nu vei fi stînjenit de o nevastă ignorantă ca mine?

– Las-o să plece! Se va întoarce imediat, a vorbit Jonathan. Cum va da cu ochii de lumea de afară, se va întoarce speriată.

Fata a părăsit în grabă casa, fără să scoată un cuvînt.

Afară era întuneric şi vîntul ce bătea puternic dinspre mare îndoia crengile copacilor. Va reuşi,

şi-a spus, ridicîndu-şi bărbia hotărîtă şi păşind cu picioarele goale pe pietrele foarte reci, numai în cămaşa de noapte. Într-o zi se va întoarce purtînd o rochie de satin şi atunci Farrell se va arunca în genunchi, cerîndu-şi umil iertare, iar ea va trece peste el ca o regină.

Frigul i-a pătruns în oase evaporîndu-i visele. S-a oprit frecîndu-şi braţele. Unde se afla oare? Şi-a amintit cuvintele lui Farrell. Da, fusese prizonieră în casa unchiului de la doi ani, de cînd n-o mai părăsise. Singurele prietene fuseseră guvernantele şi cameristele, iar grădina, unicul loc de plimbare. Cu toate astea nu se simţise niciodată singură cu adevărat decît în clipa în care l-a cunoscut pe Farrell.

Pe cine voia să prostească? Ce putea face singură, noaptea, în cămaşa aceea oribilă?

A auzit nişte paşi apropiindu-se şi a zîmbit fericită. Pînă la urmă Farrell o căuta!

– Aici, fetiţo! a strigat un tînăr în zdrenţe. Ai apărut la ţanc ca să-mi încălzeşti patul. În încercarea ei de-a se depărta, Regan s-a împiedicat în cămaşa mult prea lungă. Nu-ţi fie teamă de Charlie, a continuat bărbatul. Nu vreau decît ce vrei tu.

Inima fetei bătea cu disperare. Nu ştia în ce direcţie se îndreaptă şi dacă fugea sau se apropia de pericol. După cîteva minute care i s-au părut îngrozitor de lungi, a reuşit să ajungă pe o alee. S-a oprit şi trăgîndu-şi sufletul cu greu, s-a concentrat la paşii străinului. Cînd într-un tîrziu liniştea a înconjurat-o, s-a rezemat de zidul de cărămidă lîngă care ajunsese şi a respirat adînc mirosul de peşte şi sare al mării. Cămaşa de noapte era plină de noroi ca şi părul încîlcit. Încercînd să nu-şi imagineze cum arăta, s-a concentrat să-şi stăpînească frica. Trebuia să plece urgent din locul acela mizerabil şi să-şi găsească repede un adăpost ca să se poată odihni. Undeva în dreapta, cineva a izbucnit în rîs şi Regan a traversat aleea în fugă spre necunoscut, cu speranţa că se va salva.

În clipa aceea, un bărbat a vrut s-o prindă de braţ, iar alţi doi bărbaţi i-au sfîşiat cămaşa în trei părţi.

– Nu, a şoptit ea, retrăgîndu-se cît mai departe cu putinţă. Mirosul de peşte devenise insuportabil, iar întunericul de nepătruns. A început din nou să alerge, urmărită foarte îndeaproape de cei trei. La un moment dat s-a

întors şi i-a zărit mergînd nepăsători, apoi s-a poticnit de ceva şi a căzut.

– Travis, a spus un om de deasupra ei, cred că i-ai schimbat direcţia.

O umbră uriaşă s-a întins peste trupul fetei şi o voce puternică a răsunat deodată chiar lîngă urechea ei:

– Te-ai lovit?

Înainte să poată gîndi ca lumea, s-a simţit ridicată şi ţinută în braţe de nişte mîini care-i dădeau siguranţă. Era prea terorizată, prea epuizată să-i poată cerceta chipul, aşa că şi-a ascuns faţa în umărul lui.

– Cred c-ai obţinut tot ce ţi-ai dorit pentru noaptea asta, a spus un alt bărbat chicotind. Ne vedem dimineaţă?

– S-ar putea, a răsunat aceeaşi voce gravă. Nu ies pînă n-o fac să plutească din nou.

Bărbaţii au rîs şi şi-au continuat drumul.

CAPITOLUL 2

Regan n-avea nici o idee unde se afla şi cu cine. Tot ce ştia era că se simţea în siguranţă, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un coşmar teribil. Apropierea de bărbatul acela necunoscut îi transmitea o forţă incredibilă.

– Ce cari acolo, domnule Travis? s-a auzit o voce de femeie.

Regan a simţit cum rîsul înfundat al străinului îi cutremura trupul.

– Adu-mi nişte coniac, apă caldă şi săpun.

Bărbatul părea să urce cu uşurinţă treptele, deşi căra în braţele sale trupul fetei. Cînd a ajuns în cameră, a aşezat-o cu grijă pe pat şi i-a adus o pernă.

– Aşa, a spus el, acum să te văd mai bine.

În timp ce o inspecta, Regan a aruncat prima privire spre salvatorul său. Un păr negru, moale, încadra o faţă minunată, cu ochi întuneçaţi, căprui, şi gură senzuală.

– Mulţumită? a întrebat-o îndreptîndu-se spre uşă.

Era cel mai uriaş bărbat pe care-l văzuse vreodată, cu un chip fascinant. Avea un piept enorm, braţe puternice, talie greu de cuprins şi picioare lungi, cu muşchi ce se conturau prin pantalonii strîmţi, băgaţi în cizmele pînă la genunchi.

– Bea asta, te vei simţi mult mai bine. Eşti rece ca gheaţa şi alcoolul te va încălzi.

Într-adevăr coniacul a încălzit-o, ca şi camera luminată de sfeşnice aurii, iar forţa ce emana din trupul lui a făcut-o să se relaxeze ca prin minune. Unchiul Jonathan părea foarte departe.

– Vorbeşti ciudat, a spus ea încet.

– Sînt american.

Ochii ei au clipit cu interes şi teamă. Auzise multe poveşti despre cruzimea americanilor, un popor de sălbatici care declarase război în propria lor ţară.

Ca şi cum i-ar fi ghicit gîndurile, bărbatul a înmuiat o cîrpă în apa fierbinte şi i-a şters faţa

murdară. Părea aşa de firesc să-ţi plimbe palma mare peste obrajii moi, peste picioarele lungi, declanşînd prin această mişcare o nevoie irezistibilă de a-l atinge. Ea şi-a ridicat capul şi i-a sărutat vîrfurile degetelor subţiri.

– Pune-ţi asta, i-a spus întinzîndu-i una din cămăşile lui curate. Pînă te îmbraci, cobor să văd dacă găsesc ceva de mîncare.

După plecarea lui, camera a devenit brusc întunecoasă şi urîtă. Cu capul pulsînd dureros din cauza alcoolului, Regan s-a ridicat din pat. Unchiul Jonathan nu i-ar fi permis să bea coniac şi dintr-o dată numele lui a reînviat amintiri neplăcute. Oare cum va reacţiona cînd se va întoarce la braţul americanului uriaş? A îmbrăcat cămaşa curată şi a adormit.

Puţin mai tîrziu, Travis s-a întors cu o tavă mare plină cu mîncare şi după ce eforturile lui de a o trezi s-au dovedit inutile, a început să mănînce singur. Toată după-amiaza băuse cu prietenii lui din America pentru reuşita călătoriei în Anglia şi pentru afacerile încheiate şi exact cînd cei patru bărbaţi îşi spuneau cît de bine ar fi fost ca în seara aceea să aibă în pat o femeie drăguţă ... o fiinţă delicată s-a aruncat în braţele lui Travis. Era aşa cum visase: tînără şi curăţică

în ciuda noroiului pe care-l înlăturase de pe trupul ei firav. Oare ce căuta acolo noaptea, numai în cămaşă? Fusese aruncată din casa în care lucra sau dorise să-şi încerce norocul singură din nou pe străzile pustii şi asta o înfricoşase?

Mult timp după ce şi-a terminat masa, Travis a rămas privind-o fascinat. Oricare era povestea fetei, în seara aceea ea era numai a lui, iar a doua zi se va putea întoarce din nou pe stradă, acolo unde-i era locul.

S-a dezbrăcat încet, amintindu-şi cît de tare îl excitase felul în care i se cuibărise la piept mai devreme. Oare unde învăţase şmecheria asta? Nici una din tîrfele pe care le întîlnise pînă atunci nu mai folosise o tehnică asemănătoare.

S-a strecurat gol sub cearceafurile curate şi a tras-o în braţe. În clipa în care i-a desfăcut cămaşa, corpul ei moale şi catifelat a început să se trezească.

Regan simţea nişte mîini calde, masculine, mîngîindu-i trupul. Nimeni nu-i oferise vreodată un strop de afecţiune şi era uimită. Undeva în mintea ei, o rană recentă nu voia să se închidă şi dorea cu disperare să se agaţe de cineva care să-i înlăture durerea chinuitoare.

Pe jumătate adormită a realizat că mîinile acelea îi înlăturaseră cămaşa, iar sînii acum liberi se atingeau de un piept tare, plin de păr. A gemut încîntată. Buze necunoscute îi sărutau obrajii, ochii, părul şi gura. Nu sărutase niciodată un bărbat, dar îi plăcea la nebunie. Buzele lui moi îi desfăceau buzele şi le savura dulceaţa făcînd-o să-şi piardă minţile. Cînd s-a simţit trasă mai aproape, i-a cuprins gîtul cu braţele şi s-a împins spre el, încercînd să-l atingă peste tot. Dar mişcările lui s-au înteţit şi a deschis ochii surprinsă. A avut o clipă de luciditate şi l-a împins fără ca el să-i sesizeze eforturile disperate. A împins mai tare şi buzele lui au sărutat-o mai adînc, în timp ce mîinile încercau să alunge prin mîngîieri orice refuz. În ciuda avertismentelor pe care le transmitea mintea ei, n-a mai putut rezista şi i-a răspuns cu o dorinţă frenetică. Apoi, degetele lui Travis i-au dezmierdat părul, iar dinţii albi, au muşcat uşor lobul urechii drepte.

– Dulce, a şoptit. Dulce ca o violetă ...

Regan şi-a ridicat bărbia permiţîndu-i s-o sărute pe gît, pe umeri, şi-a afundat mîinile în părul lui des şi atît de negru, dar cînd palmele lui i-au cuprins sînii trupul i-a înţepenit. Era ceva

nemaipomenit. O senzaţie extraordinară s-a scurs prin venele adormite, contorsionîndu-i picioarele în jurul taliei lui puternice. Într-o secundă, Travis s-a aşezat deasupra ei şi o durere surdă i-a străpuns abdomenul cufundat pînă atunci în plăcerea absolută. A vrut să se retragă, dar el nu i-a permis pentru că nici nu o auzea.

Dorinţa era prea mare, aproape insuportabilă şi, deşi ameţit de băutură, a simţit un obstacol greu de imaginat. Undeva în creierul lui, un semnal de alarmă îl avertiza că face o mare greşeală, dar era prea tîrziu. Nu se mai putea opri. A împins dintr-o dată mai tare şi s-a lăsat purtat de zvîcnirile trupurilor lor împreună în adîncul strîmt, minunat.

Lacrimi dureroase i-au udat gîtul fierbinte, amestecîndu-se cu transpiraţia de pe trup. S-a rostogolit lîngă ea fără s-o privească.

Soarele se ridica timid la orizont şi Travis s-a simţit brusc îngrozitor de vinovat. Şi-a pus pantalonii, cizmele şi cămaşa pe care nu s-a sinchisit s-o încheie şi abia atunci s-a întors s-o privească din nou. Cearceaful o acoperea complet şi a atins-o timid.

– Cine eşti? a întrebat-o cît de blînd a putut. Răspunsul a fost o zvîcnire din cap şi un geamăt surd. Travis a respirat adînc şi a tras-o pe pernă avînd grijă să-i acopere sînii goi.

– Nu mă atinge! i-a şuierat ea printre dinţi. Mi-ai făcut rău!

Bărbatul s-a încruntat.

– Ştiu şi-mi pare foarte rău, dar... Vocea lui a răsunat dintr-o dată mai puternic. La naiba! De unde era să ştiu că eşti virgină? Am crezut că... S-a oprit pentru că i-a zărit ochii mari, speriaţi. Cum a putut să creadă că era o prostituată? Poate noroiul, lumina slabă din cameră şi beţia lui fuseseră de vină, dar acum, privind-o atent, realiza cu durere în suflet că în faţa lui se afla o fiinţă lipsită de apărare, curată, nevinovată, învăluită într-o delicateţe şi un rafinament tipic englezesc. N-are sens să mă acuz întruna pentru tot ce s-a întîmplat, a continuat el, dar, cred că aş putea să-i explic tatălui tău. Sînt sigur că el...

– Tatăl meu a murit, a spus ea.

– Atunci celui care are grijă de tine.

– Nu! a ţipat fata. Cum se mai putea întoarce la Jonathan după ce-şi petrecuse noaptea în braţele americanului? Nu-ţi bate capul cu mine.

Dacă poţi să-mi faci rost de nişte haine, o să dispar imediat.

– De ce alergai de-a lungul docurilor la miezul nopţii? Un copil singur ca tine... A privit-o şi a zîmbit vinovat. Iartă-mă, o tînără care probabil n-a văzut niciodată locurile astea primejdioase.

– Nu e treaba ta. Te rog, dă-mi o rochie ca să pot pleca.

Travis a zîmbit din nou.

– N-am de gînd să te las pradă fiarelor de afară. Ştii foarte bine ce s-a întîmplat azi-noapte.

– Ce rău mai mare decît cel de noaptea trecută mi se mai poate face? Şi-a ascuns faţa în palme. Crezi că acum mă mai vrea cineva? M-ai nenorocit.

Travis s-a aşezat pe pat şi i-a îndepărtat mîinile calm.

– Orice bărbat te-ar dori. Eşti încîntătoare şi... S-a oprit nesigur.

Regan nu era convinsă că-i înţelegea cuvintele şi totuşi o idee vagă i-a străfulgerat mintea obosită.

– American vulgar! Eşti un sălbatic!... Prinzi fetele de pe stradă, le ademeneşti în camera ta,

apoi le ţii prizoniere şi le faci tot felul de lucruri îngrozitoare.

– Stai puţin! Dacă-mi amintesc bine, mi-ai picat singură din întuneric direct în braţe. Nu aşa se comportă o domnişoară respectabilă! Iar azi-noapte nu ţi s-a părut oribil să-mi răvăşeşti părul şi să-ţi încolăceşti picioarele în jurul trupului meu. Regan îl privea stupefiată. Iartă-mă, a revenit el. Dacă ştiam că eşti fecioară, nu m-atingeam de tine. Acum nu mai putem schimba nimic. M-am culcat cu tine şi răspunderea îmi aparţine.

– Eu... nu... Te asigur că mă pot descurca şi singură.

– Aşa cum ai făcut aseară? Ai avut totuşi noroc să mă întîlneşti, altfel cine ştie ce ţi s-ar fi întîmplat.

A trecut mult timp pînă cînd Regan a putut să vorbească din nou.

– Cînd ai de gînd să termini cu aroganţa asta nesuferită? N-a fost nimic bun în această întîlnire şi cred că ar fi fost mai interesant pe stradă decît închisă într-o cameră îngrozitoare cu un nebun alături. Un violator, asta eşti, domnule!

– Măi, măi, am impresia că tocmai am fost înjurat de o englezoaică grațioasă, a spus Travis zîmbind și trecîndu-și mîinile prin păr, în timp ce ochii o cercetau cu atenție, alunecînd peste umerii goi. Știi, începi să-mi placi.

– Sentimentul nu e reciproc, a spus Regan disperată.

– Eu sînt Travis Stanford din Virginia, și-mi pare foarte bine că ne-am cunoscut. I-a întins mîna, dar Regan și-a încrucișat brațele peste piept și a întors capul. Bine, a continuat el ridicîndu-se. Comportă-te cum vrei, dar să știi că nu am de gînd să te las singură în zona docurilor din Liverpool. Alege: sau îmi spui unde locuiești, sau rămîi închisă în această cameră.

– N-ai nici un drept să te porți așa!

– Mi-am cîștigat dreptul de care vorbești noaptea trecută. Noi, americanii, ne luăm responsabilitățile în serios și de aseară te afli sub aripa mea protectoare. Cel puțin pînă-mi spui adevărul. A urmărit-o în oglindă încercînd să afle motivele pentru care tăcea. Apoi, și-a pus haina și s-a îndreptat spre pat. Încerc să te ajut.

– Cine-ți dă dreptul să hotărăști ce e bine și ce e rău pentru oamenii pe care nu-i cunoști?

Chicotind i-a replicat:

– Semeni cu frăţiorul meu. Ce zici de un sărut? Gîndeşte-te, dacă-ţi descopăr protectorul s-ar putea să fie ultima clipă petrecută împreună.

– Sper să nu te mai văd niciodată! Îţi doresc să te îneci în mare şi nimeni să nu te găsească, sper ...

Dar Travis a întrerupt-o, capturîndu-i buzele într-un sărut profund, atent să n-o sperie, mîngîindu-i însă înfometat pielea catifelată.

Pentru o clipă Regan l-a împins, dar mîinile lui mari au strîns-o mai tare şi forţa lor a vrăjit-o. Era surprinsă să descopere în uriaşul acela atîta tandreţe şi s-a trezit cuprinzîndu-i gîtul gros şi răvăşindu-i părul negru, strălucitor.

Travis a fost primul care s-a desprins din îmbrăţişarea lor înfometată, retrăgîndu-se brusc.

– Sper să-ţi descopăr protectorul cît mai tîrziu posibil. Mă simt excelent în braţele tale.

Palma dreaptă a fetei a zvîcnit spre obrazul lui, dar a prins-o cu abilitate şi i-a sărutat cu pasiune încheietura.

– A fost o dorinţă de scurtă durată, a continuat el s-o necăjească. Acum, fii fată

cuminte şi-ţi promit că-ţi cumpăr o rochie frumoasă.

Rîsul lui a răsunat în holul îngust cînd perna pe care a aruncat-o Regan s-a lovit de uşa închisă în spatele lui. Cheia s-a învîrtit în broască cu zgomot, ca un lanţ ce se strînge în jurul gleznei. A rămas nemişcată în camera sinistră, într-o linişte apăsătoare, nevenindu-i să creadă că nu se afla în dormitorul ei albastru din casa unchiului.

Doar în cîteva ore viaţa ei se transformase într-un coşmar. Bărbatul pe care-l iubise dintotdeauna refuzase să se căsătorească cu ea, unchiul o abandonase, iar cel mai rău dintre toate: se afla prizonieră în camera unui american sălbatic.

Cu gîndurile acestea, Regan şi-a rotit ochii prin încăpere, oprindu-se în faţa ferestrei larg deschise. Ce va face? Cum va rezista încă cinci ani pînă-şi va cîştiga banii lăsaţi de tatăl ei? Singurul lucru la care se pricepea era să sădească flori. Poate ...

Mai întîi trebuia să-i dea o lecţie americanului înfumurat. Dar cum putea acţiona fără haine?

Auzind o bătaie uşoară la uşă a sărit din pat şi a luat cămaşa lui Travis. Imediat ce şi-a

încheiat nasturii, o fetişcană şi-a făcut apariţia, cărînd cu greu o tavă mare încărcată cu mîncare.

– Domnul Travis mi-a comandat să vă aduc mîncare şi apă caldă ca să faceţi o baie ... a spus nervoasă privind curioasă în jur şi sprijinindu-se de uşă.

– Poţi să-mi faci rost de nişte haine? a întrebat Regan. Te rog! Ţi le înapoiez mai tîrziu.

– Îmi pare rău domnişoară, dar domnul Travis m-a avertizat să nu vă dau haine. Doar mîncare, apă caldă şi să pun un om să păzească fereastra în caz că vreţi să fugiţi pe acolo.

Regan a fugit la fereastră şi s-a convins că fata avea dreptate.

– Trebuie să mă ajuţi, a insistat. Bărbatul ăsta mă ţine prizonieră. Te rog, te rog, ajută-mă să fug!

Camerista a aşezat tava pe masă şi a privit-o cu teamă.

– Domnul Travis m-a ameninţat că mă omoară dacă te las să pleci. Iartă-mă, domniţă! Şi fără să mai scoată o vorbă, a părăsit camera grăbită.

Regan nu era sigură de sentimentele ei. Nu-şi dorise să părăsească vreodată casa unchiului şi cu atît mai mult să fie prizoniera unui bărbat înfiorător. Înfuriată, s-a întins, a luat tava şi a izbit-o cu forţă de perete, urmărind cum gemul şi ouăle se prelingeau uşor pe podea. Dar asta n-a reuşit s-o liniştească, din contră, i-a sporit starea de nervi şi s-a aruncat în pat lovind perna cu pumnii pînă la epuizare. În cele din urmă s-a cufundat într-un somn atît de profund, încît n-a auzit cînd camerista a revenit să facă ordine sau cînd Travis a păşit în cameră cu braţele încărcate de pachete, zîmbind fermecat la vederea chipului ei inocent şi liniştit.

CAPITOLUL 3

– Eşti o bucăţică atît de dulce! i-a şoptit Travis, mîngîindu-i lobul urechii cu limba umedă, şi pentru că ea începea să se trezească, s-a tras puţin mai departe de pat ca să-i admire trupul unduindu-se în forme seducătoare. Printre nasturii descheiaţi sînii se rostogoleau spre lumină.

– Tu! a şoptit ea. Apoi, ca o felină s-a repezit cu pumnii spre pieptul lui. Travis i-a prins într-o mînă.

– Asta numesc eu primire plină de recunoştinţă! şi a îmbrăţişat-o strîns. Mi-e greu să te tratez ca pe o doamnă cînd te arunci cu atîta entuziasm în braţele mele.

– Nu m-am aruncat! a strigat fata scrîşnind din dinţi. De ce răstălmăceşti totul după cum ai

chef? Să nu-ţi închipui că vreau altceva de la tine decît libertatea. N-ai nici un drept...

Cu un sărut rapid el a făcut-o să-şi înghită vorbele.

– Te eliberez imediat ce-mi dai adresa. Cu siguranţă, o tînără respectabilă ca tine are rude şi deci e suficient un nume ca să te duc acasă.

– Şi să te lauzi cu ce mi-ai făcut? Nu sînt de acord. Eliberează-mă şi voi găsi singură drumul spre casă.

– Defectul tău este că nu ştii să minţi, i-a spus zîmbind. Ai nişte ochi de păpuşă care nu pot ascunde nimic. Ţi-am repetat de nu ştiu cîte ori condiţiile eliberării tale.

– Pot fi la fel de încăpăţînată ca tine şi mai ştiu că trebuie să pleci foarte curînd în America. Deci, în scurt timp voi scăpa de tine.

– Pînă atunci trebuie să mă hotărăsc. Travis îi mîngîia bărbia fără s-o slăbească din ochi. Urăsc gîndul că va trebui să las aceste picioare minunate pe mîna unui netrebnic.

Gemînd, Regan s-a retras încercînd să-şi acopere partea de jos a corpului cu cearceaful de pe pat, dar Travis a fost mai uite şi şi-a strecurat mîinile sub cămaşa ei.

– De ce te porţi aşa? Ce-am făcut să merit un astfel de tratament? În viaţa mea n-am făcut rău cuiva.

Cuvintele ei erau pline de durere şi Travis a tras-o din nou la piept.

– Trebuie să mă crezi că niciodată nu m-am mai purtat aşa cu cineva. Poate ar fi mai bine să te las să pleci, dar nu pot. Ar fi ca şi cum aş arunca o floare sălbatică într-o furtună de zăpadă. Ochii lui erau calzi şi îngrijoraţi. N-am de ales. Nu te pot lăsa să pleci, deşi nu-mi place să te ţin încuiată. Doamne!

Cînd a tăcut s-a trîntit în cel mai apropiat scaun şi Regan a simţit dintr-o dată o dorinţă nebună de a se arunca la pieptul lui ca să-i alunge tristeţea.

– Mi-ai cumpărat o rochie? l-a întrebat încet, cu voce timidă.

– Dacă ţi-am cumpărat o rochie..., a repetat el zîmbind trist. A smuls capacul unei cutii şi a întins pe pat un val de catifea de o culoare pe care Regan n-o mai văzuse vreodată. Părea maro, sau roşu, strălucitoare şi fascinantă. Este culoarea părului tău. Nici roşu, nici şaten, nici blond, dar toate la un loc.

L-a privit uluită.

– Ce... ce romantic. N-am crezut că tu...

Travis a izbucnit în rîs şi i-a luat rochia.

– Nu ştim nimic unul despre celălalt. Nu mi-ai spus nici măcar cum te cheamă.

Ezitînd, Regan şi-a plimbat palmele peste catifeaua din braţele lui, dorind din toată inima să simtă materialul acela minunat pe piele.

– Mă numesc Regan, i-a spus calmă.

– Numai Regan?

– Atît şi, dacă ai impresia că o să mă cumperi cu o rochie nouă de catifea, te înşeli.

– Nu e nevoie să te păcălesc, i-a spus sigur pe el. Ţi-am dezvăluit condiţiile eliberării tale, iar rochia n-are nici o legătură. Apoi, a aruncat-o pe pat şi a desfăcut şi celelalte cutii împrăştiind în jur o rochie de mătase albastră împodobită cu funde, o cămaşă de noapte de bumbac imprimată cu bucheţele de trandafiri roz şi două perechi de papuci din piele moale.

– Sînt minunate. Cu adevărat minunate, a murmurat Regan atingînd mătasea de obraji.

Travis o privea încîntat. Era un amestec minunat de copil şi femeie. Cînd zgîria ca un pisoi speriat, cînd devenea o fată încîntătoare prin inocenţa ei. Zîmbetul ei luminos şi ochii de peruzea îi fermecaseră şi nu se mai putea gîndi

decît la ea. Pierduse ore întregi prin magazine, alegînd lucruri care sperase să-i aducă fericirea.

S-a aşezat pe pat lîngă ea.

– Îţi plac? N-am ştiut ce fel de lucruri şi ce culori preferi, dar vînzătoarea m-a asigurat că sînt ultima modă.

Regan i-a întors zîmbetul şi Travis a fost cutremurat de un fior pe care-l mai simţise doar pentru pămîntul lui din Virginia. Înainte să-şi dea seama ce face, s-a repezit peste rochiile împrăştiate, a tras-o în braţele sale şi a sărutat-o înfometat, încercînd să şteargă din minte clipele care-i despărţiseră toată ziua.

– Hainele, a murmurat Regan cu disperare. Le distrugi!

Printr-o singură mişcare a mîinii drepte el a îndepărtat materialele multicolore pe scaun.

– Toată ziua m-am gîndit la tine. Ce mi-ai făcut? i-a şoptit la ureche.

– Nu vreau să-ţi fac nimic rău. Te rog, lasă-mă să plec.

– Vorbeşti serios? a întrebat-o cu gura înfundată în gîtul ei delicat.

Oare de ce bărbatul acela dezgustător îi făcea lucruri atît de oribile? s-a gîndit Regan

fără să facă vreun gest de refuz cînd braţele lui fierbinţi i-au cuprins sînii dezveliţi.

Încet, Travis s-a retras şi s-a dezbrăcat, înfăţişîndu-se ochilor ei mari, în lumina roşiatică a soarelui ce pătrundea prin fereastra deschisă. Tăcută, Regan nu-şi putea dezlipi privirile de pe trupul lui perfect. Nu mai văzuse niciodată un bărbat gol şi curiozitatea era ca o hipnoză. O mulţime de muşchi împletiţi înfăşurau corpul imens parcă asigurîndu-i un zid de protecţie.

– Oh, Doamne, s-a bîlbîit ea, nereuşind să se mai mişte.

Travis a rîs şi s-a tras mai aproape.

– Pun pariu că în ciuda protestelor tale vei învăţa foarte repede.

– Nu, a spus Regan cu o ultimă fărîmă de luciditate. Dar bărbatul a ignorat-o, mîngîindu-i uşor abdomenul sensibil.

Mîinile ei cercetau vrînd să memoreze totul. Era încîntată de mîngîierile lui şi plăcerea pe care o simţea atingîndu-i spatele sculptat îi făcea inima să răspundă într-un ritm infernal.

– Dulce, Regan! Vocea lui era răguşită şi nefirească şi cînd a schiţat un gest de retragere, ea l-a tras înapoi înfigîndu-şi unghiile în carnea tare. Da, pisicuţa mea, da.

Fermecat, Travis a pătruns-o încet şi Regan n-a mai simţit nimic dureros, doar nevoia de-a se contopi cu bărbatul acela necunoscut din braţele ei şi s-a arcuit pentru a-l întîmpina.

– Uşurel, pisicuţă, a murmurat el în timp ce-i ridica şoldurile.

Nu-i asculta cuvintele, voia doar să se supună şi să înveţe. Un timp a crezut că se va frînge pentru ca imediat să explodeze împreună cu el într-o mulţime de senzaţii necunoscute ce-au făcut-o să uite de sine.

Cînd şi-a revenit a avut impresia că cel mai important dintre visele ei s-a împlinit. Stătea întinsă lîngă Travis şi se gîndea cum ar fi fost să-l întîlnească pe Farrell din nou. Fireşte, el aflase de legătura ei cu americanul şi poate-i era deja ruşine pentru ea...

Alături, Travis îşi ridicase capul şi o privea zîmbind mulţumit.

– Am ayut dreptate, a mormăit. Cu ceva antrenament...

Regan i-a înlăturat mîna şi i-a şuierat printre dinţi.

– Să nu mă atingi! M-ai forţat să fac destule împotriva voinţei mele.

– Vrei s-o facem din nou? Am crezut că vrei să-mi spui adevărul.

– Adevărul este că te comporţi ca un criminal ordinar.

Travis s-a rostogolit spre marginea patului şi-a început să se îmbrace.

– Ţi-am spus de ce te ţin încuiată. S-a întors brusc spre ea. Ai idee ce ţi-ar face bărbaţii din zona asta a docurilor? Varianta violentă a ceea ce tocmai am sfîrşit amîndoi acum cîteva clipe.

– Şi care-i diferenţa dintre tine şi ei?

– Chiar aşa naivă cum eşti poţi înţelege că noi am făcut dragoste. Ei ţi-ar ridica pur şi simplu fusta în cap şi s-ar folosi pe rînd de trupul tău tînăr.

– Dar eu nu port fustă! a spus Regan. Am numai o cămaşă de noapte foarte lungă.

Disperat, Travis şi-a trecut mîna prin păr, răvăşindu-l.

– Datoria mea este să te protejez de bărbaţii care vor să-ţi facă rău.

– N-ai dreptate! Te rog, lasă-mă să plec...

Purtîndu-se ca şi cum ea n-ar fi vorbit, Travis a ieşit şi a comandat nişte supă, apoi s-a întors perfect calm. De ce nu-ţi pui una din rochiile pe care ţi le-am cumpărat?

– Dacă ieşi din cameră o să mă îmbrac, a spus emoţionată.

Travis a ridicat din sprîncene şi a tras-o din pat, dar era goală.

– Nu cred că e ceva ce n-am văzut pînă acum, aşa că te sfătuiesc să pui ceva pe tine, ca să-l întîmpini pe proprietarul acestei clădiri.

Regan a pipăit cu palmele printre lucrurile împrăştiate, dar nu a descoperit nici un fel de lenjerie de corp, aşa că s-a hotărît să poarte rochia de catifea cu talie înaltă.

Cu părul în bucle dezordonate pe spate, obrajii arzînd şi ochii strălucitori, întruchipa imaginea perfectă a unei femei fericite, care tocmai făcuse dragoste.

Privirile posesive ale proprietarului l-au determinat pe Travis să-i grăbească plecarea.

– De ce te porţi aşa? a întrebat fata speriată de unda de gelozie ce plutea deasupra lui.

– Am vrut doar să-l atenţionez să nu-şi facă iluzii, a răspuns Travis ducînd la gură o bucăţică de friptură de vită. Mîine dimineaţă va trebui să te las din nou singură şi s-ar putea ca el să trimită pe cineva aici... Ultimul lucru pe care mi-l doresc este un conflict acum, în preajma pregătirilor de plecare. Epuizată, Regan s-a

trîntit pe scaunul oferit de el. Ultima oară cînd mîncase fusese la cina dinaintea plecării, cu Jonathan şi Farrell. Ce este? a întrebat-o americanul umplîndu-i farfuria.

– Nimic. Numai că... Şi-a ridicat bărbia cu demnitate. Nu-mi place să fiu prizonieră.

– Nu e nevoie să-mi explici dacă nu vrei. Mănîncă pînă nu se răceşte.

Pe parcursul mesei, Travis a încercat de mai multe ori s-o facă să vorbească, dar Regan a rămas tăcută, temîndu-se să nu-i scape vreun cuvînt care să-l ajute să-i afle adresa. Nu mai era drum de întoarcere la viaţa anterioară din casa unchiului.

– E ruşinos că englezoaicele sînt educate, în aşa fel încît să nu le placă să facă dragoste, i-a spus Travis încet ghicindu-i gîndurile. În America, toate femeile-şi iubesc bărbaţii şi nu se feresc s-o arate.

– Atunci de ce nu te întorci acolo, la femeile de care vorbeşti? l-a întrebat cu un zîmbet fermecător.

– Hei, mititico, mai bine zbenguie-te prin pat pînă revin sau...

– Să plec.

– Eşti tare insistentă cu treaba asta.

Mai tîrziu, el a venit în pat şi Regan s-a prefăcut că doarme adînc. A îmbrăţişat-o, i-a mîngîiat un timp abdomenul cald, apoi, după ce i-a sărutat urechile mici, a adormit. Era ciudat, dar abia atunci a putut şi ea să se scufunde în lumea viselor cu adevărat liniştită.

Cînd s-a trezit de dimineaţă era singură în camera mare şi a fost imediat întîmpinată de cameristă.

– Scuzaţi, domnişoară, am crezut că dormiţi. Domnul Travis a poruncit să vă aduc apă fierbinte pentru baie.

Ascultînd-o, Regan s-a hotărît să nu se mai umilească rugînd camerista s-o ajute să evadeze şi s-a strecurat în cadă, lăsînd ca apa fierbinte să-i relaxeze fiecare muşchi şi să-i alunge amintirile neplăcute.

Curată din nou, şi-a înfăşurat părul într-un prosop, a savurat un mic dejun copios, apoi, s-a îmbrăcat cu rochia de mătase albastră ce se mula seducător pe trupul ei subţire şi tînăr.

Ziua se scurgea încet şi pentru că nu avea nimic de făcut se plictisea îngrozitor. Curînd, camera a devenit răcoroasă şi ea a început să se plimbe de colo-colo frecîndu-şi mîinile îngheţate.

Într-un tîrziu s-a oprit în dreptul ferestrei prin care soarele pătrundea timid, răspîndind în jur razele-i luminoase.

În cele din urmă, vocea adîncă, plăcută şi plină de umor a lui Travis s-a făcut auzită şi inima ei a început să bată gata-gata să-i spargă pieptul. Era bineînţeles din cauza singurătăţii, s-a gîndit speriată, neînţelegînd ce se petrece şi încercînd să nu zîmbească în clipa în care el urma să intre.

Ochii mari, căprui, au cercetat-o, apoi un zîmbet cald i-a umplut faţa.

– Îţi vine foarte bine cu rochia asta, a spus scoţîndu-şi haina şi pălăria. După o zi de alergătură sînt foarte obosit. Oamenii de pe aici sînt nişte snobi înfumuraţi. N-am reuşit să-i fac să-mi răspundă la întrebări.

Regan se juca cu degetele pe măsuţă, încercînd să-şi alunge curiozitatea.

– Poate nu le-au plăcut întrebările.

El o privi insistent.

– Tot ce doream să aflu era dacă cineva a pierdut o tînără drăguţă şi neascultătoare.

– Şi?

Travis s-a încruntat, încercînd parcă să lege puţinele lucruri pe care le descoperise despre ea.

– Mi se pare ciudat că nimeni n-a văzut vreodată pe cineva cu semnalmentele tale.

N-avea ce să-i răspundă pentru că nu existaseră vizitatori la Weston Manor. Tot ce ştia despre lumea înconjurătoare se rezuma la povestirile guvernantelor şi ale cameristelor şi deci nimeni nu ştia de existenţa ei.

Privind-o, Travis încerca să-i citească gîndurile. Toată ziua fusese urmărit de o singură întrebare: ce va face cu ea cînd va trebui să se întoarcă în America? Nu-i spusese nimic de cei trei oameni pe care-i angajase să facă investigaţii, ca să n-o sperie. Bănuia că locuia undeva în apropiere de Liverpool, dar verificase fiecare casă şi nu aflase nimic... Nici o urmă, ca şi cum ea se materializase brusc din noaptea întunecoasă.

– Ai fugit de undeva, i-a spus liniştit, fără să-şi întoarcă privirile şi descoperind în expresia chipului ei că bănuielile sale se confirmau. Nu înţeleg de ce fugi şi de ce nimeni nu te caută.

Regan s-a întors forţîndu-se să nu se gîndească la cei pe care-i lăsase în urmă şi

care n-o iubiseră niciodată. Singura concluzie este, a continuat Travis, că ai refuzat să te măriţi cu vreun bătrîn bogat?

– Nu chiar.

Travis a izbucnit în rîs pentru că ochii ei îi spuneau foarte clar că e pe aproape şi ca să-şi ascundă furia ce-i mocnea în suflet la gîndul că cineva ar fi putut să-i facă rău. Deci, nu există nici un motiv să rămîi în Anglia. Ce-ar fi să mă însoţeşti în America?

CAPITOLUL 4

– Ce? a strigat Regan. America e un loc uitat de lume, plin de indieni îngrozitori, animale sălbatice şi oameni cruzi şi înapoiaţi.

Zîmbetul a dispărut brusc de pe chipul lui Travis, iar ochii au fixat-o dureros.

– Englezoaică nebună! M-am săturat de cuvintele astea pe care mi le-au aruncat în faţă şi ţăranii de pe aici care-şi spun „gentlemani". Mi-au întors spatele pentru că nu le-au plăcut hainele mele sau pentru că au descoperit că undeva în trecut o rudă de-a lor a murit într-un război de pe vremea cînd eu eram copil. Retrăgîndu-se şi-a cuprins gîtul cu mîinile într-un gest de apărare. Te-am menajat destul! De azi înainte vei face tot ce-ţi spun. N-o să te plictisesc vorbindu-ţi de America, cînd ai păreri

aşa de bine documentate, dar te asigur că în ţara mea nimeni n-ar fi alungat o fată numai pentru că nu vrea să se supună. În Virginia vei descoperi lucruri mai interesante decît dacă ai hoinări noaptea pe străzile pustii. E clar?

– Da, Travis, a şoptit ea în timp ce el părăsea camera, trîntind uşa. Era prea mult. În prezenţa lui nu se putea concentra. „Cel puţin dacă-l enervez poate că n-o să mă mai oblige să mă culc în patul lui şi, cine ştie, poate chiar să-mi dea drumul", s-a gîndit, zîmbind mulţumită.

Dimineaţa s-a sculat cu o durere de cap îngrozitoare şi prost dispusă pentru că americanul o lăsase singură toată noaptea, dînd astfel posibilitatea oricui să pătrundă în cameră.

Bombănelile ei au fost întrerupte cînd uşa a fost deschisă dintr-o dată. Cu braţele încrucişate, s-a pregătit să-l întîmpine, dar în locul glasului grav, obişnuit, un rîs plăcut de femeie a înviorat-o.

– Sînteţi domnişoara Regan? a întrebat micuţa femeie. Mă numesc Rosa, iar acestea sînt asistentele mele. Am venit să vă pregătim garderoba pentru călătoria în America.

Lui Regan i-au trebuit cîteva momente să realizeze că Travis angajase o emigrantă

franţuzoaică, o croitoreasă renumită (se trăgea dintr-o familie de croitorese, renumită chiar şi la curtea reginei Maria Antoaneta, ca să-i lucreze garderoba). Nervoasă, a rămas în pat nemişcată, aruncînd din cînd în cînd priviri furioase spre femeile care, la rîndul lor, o cercetau încurcate.

– Poate ar trebui totuşi să văd marfa, a spus Regan în cele din urmă.

Bucuroasă, croitoreasa şi fetele ei au început să scoată pe pat eşantioane de mătase, satin, pînză de in, stofă de lînă, mohair, în culori superbe şi de foarte bună calitate.

Ochii lui Regan au trecut în revistă fiecare material, apoi s-a ridicat concentrîndu-se la chipul doamnei Rosa.

– Sînt aproape unicat, a spus croitoreasa.

Fascinată, n-a putut nici să se mişte, nici să spună ceva.

– Poate vreţi să vă mai gîndiţi, a continuat doamna Rosa cu blîndeţe. Domnul Travis ne-a rugat să tăiem şi să croim materialele într-o singură zi, înainte să porniţi în America. A angajat o femeie care va călători cu dumneavoastră şi va termina rochiile pînă ajungeţi la destinaţie.

Cu siguranţă, colonistul nu-şi putea închipui cît de costisitoare erau hainele unei femei, aşa cum ştia unchiul Jonathan.

– Travis v-a întrebat cît costă garderoba?

– Nu, domnişoară, a răspuns femeia surprinsă. A venit la mine azi-noapte, foarte tîrziu, mi-a spus că a auzit că sînt cea mai bună croitoreasă din Liverpool şi că doreşte să pregătesc o garderobă pentru o tînără domnişoară. N-a adus vorba de preţ şi mi-a lăsat impresia că nu-l interesează această problemă.

Regan a deschis gura şi a închis-o într-un zîmbet ciudat. Aşa deci, uriaşul colonist se credea în pădurile sălbatice ale Americii! Va fi cu adevărat amuzant să se joace un timp cu banii lui şi deci, cu materialele acelea minunate. La sfîrşitul zilei va avea grijă ca el să primească o notă de plată usturătoare.

– Cu ce începem? a întrebat, alintîndu-se ca un copil.

– Cu rochiile de zi, a sugerat doamna Rosa, întinzînd eşantioanele de muselină.

Cîteva ore mai tîrziu, obosită, Regan nu mai era atît de entuziasmată de planul diabolic pe care-l pusese la cale. Garderoba ei devenise mai bogată decît a unei prinţese. Rochii de

muselină de toate culorile, de catifea şi satin pentru bal, pentru călărie, pentru plimbare, redingote, cămăşi de noapte, jupoane cu dantelă şi cămăşuţe cu broderii.

La prînz, cînd li s-a adus mîncarea, s-a trîntit pe scaun epuizată.

– Dar de-abia am început, a spus croitoreasa. Modista, blănarul şi cizmarul sosesc azi după-amiază şi pînă atunci trebuie să fiţi pregătită.

– Sigur, a şoptit Regan. Cum am putut să uit?

Şi cînd toată lumea s-a adunat, a ales din mulţimea de blănuri de linx, capră de angora, lup, cincila, cîteva bucăţi pentru gulere, manşete şi căptuşeli. Cizmarul i-a vorbit despre cizmele şi papucii pe care putea să-i confecţioneze, iar modista i-a prezentat pălăriile ce se potriveau perfect cu mănuşile.

Spre seară, cînd energiile tuturor au început să se stingă, Regan a fost cuprinsă de tristeţe. I-a spus doamnei Rosa că va da notele de plată lui Travis, apoi, după ce croitoreasa şi-a luat prietenii, a fost cuprinsă de un puternic sentiment de vinovăţie.

Tîrziu, paşii lui Travis au răsunat pe scări. S-a pregătit şi în clipa în care el a deschis uşa a luat un pantof şi i l-a aruncat în faţă.

– Ce-i asta? a spus zîmbind. După două nopţi de despărţire mă aşteptam să mă primeşti mai frumos. Şi pe urmă, parcă ziceai că ai nevoie de haine.

– Nu ţi-am cerut nimic şi-ţi repet: n-ai nici un drept asupra mea. Nu mă poţi obliga să merg cu tine în ţara aia barbară. Nu vreau, auzi? Sînt englezoaică şi voi rămîne în Anglia.

– Unde se află familia şi prietenii tăi, nu? a spus Travis sarcastic. Mi-am irosit încă o zi încercînd să aflu unde ţi-ai petrecut ultimii ani, dar din nou, nimic. La naiba! Americanul şi-a trecut nervos mîinile prin păr. Ce oameni s-ar descotorosi de un copil ca tine?

Poate din cauza oboselii, ochii mari ai fetei s-au umplut de lacrimi mari ca de cristal. Trăise toate zilele astea în camera lui Travis cu speranţa că Farrell sau Jonathan vor veni s-o salveze, convinsă fiind că americanul ajunsese şi la casa unchiului. Oare îi spuseseră că n-o cunosc? Înainte să vorbească, Travis o tras-o în braţele sale, dar a protestat împingîndu-l.

– Lasă-mă-n pace! i-a strigat, dar el n-a lăsat-o să-i scape şi sfîrşită şi-a coborît capul pe pieptul lui, izbucnind în hohote de plîns.

Cu trupul ei subţire agăţat de gîtul lui, Travis s-a aşezat pe scaun, încercînd s-o liniştească uşor, ca pe un copil.

– Hai, plîngi, pisicuţo, descarcă-te. O meriţi din plin.

Străinul acela o ţinea strîns la piept, avea grijă de ea, făcea dragoste cu ea, cînd oamenii pe care-i cunoştea de-o viaţă negau cu vehemenţă existenţa ei.

Curînd suspinele s-au stins.

– Vrei să-mi spui de ce eşti nefericită?

Nu-i putea povesti de Farrell.

– Pentru că sînt prizonieră, a spus atunci cu hotărîre.

El a continuat să-i mîngîie părul şi cînd a vorbit vocea suna caldă şi înţelegătoare.

– Cred că erai prizonieră cu mult timp înainte să ne întîlnim. Cineva şi-a bătut joc de tine tratîndu-te ca pe un gunoi.

– Gunoi! a gemut ea. Cum îndrăzneşti?

– N-am spus că eşti un gunoi, doar că cineva te-a considerat aşa.

– Eu... eu... nimeni... nu... Lacrimile au pornit din nou.

– Nu e chiar atît de rău să fii orfan, a revenit Travis. Mult timp şi eu am fost ca tine. Poate într-un fel aparţinem unul celuilalt. L-a privit gîndindu-se că nu şi-l putea imagina aparţinînd cuiva. Nu-mi place ce gîndeşti, a avertizat-o el. Dacă-ţi trece prin cap să evadezi, să ştii că mă pricep foarte bine să păstrez ce-mi aparţine.

– Ce-ţi aparţine? a exclamat surprinsă Regan. Abia te cunosc!

După ce-a sărutat-o cu zgomot, Travis i-a spus hotărît:

– Mă cunoşti destul. Obişnuieşte-te cu gîndul că eşti a mea.

– Nu e adevărat! Sînt... s-a înecat. În timp ce sărutările lui Travis se prelingeau în jos, pe gît în scurte pauze.

– Eşti tentantă, a rîs el îndepărtînd-o ferm de pe genunchi. Oricît de mult aş dori să rămîn cu tine, treburi importante mă cheamă la datorie. Ştii că plecăm peste două zile? „Poimîine", s-a gîndit Regan. Nu mă săruţi? i-a strigat din uşă. Nimic să-mi ţină de cald acolo, în întuneric?

Regan şi-a scos pantoful şi l-a aruncat, nimerindu-l în umăr. Travis a închis uşa rîzînd şi a coborît scările în fugă.

Cel puţin în noaptea aceea era prea obosită să rămînă trează, dar, cu fiecare zi care trecea, patul îi părea tot mai mare.

S-a trezit la mişcarea uşoară a lui Travis prin cameră şi a închis ochii prefăcîndu-se că doarme adînc în clipa în care el s-a apropiat s-o sărute pe obraz. După ce el a părăsit încăperea, şi-a ascuţit auzul la zgomotul de acum obişnuit al încuierii uşii şi cînd acesta s-a lăsat aşteptat s-a ridicat brusc. A făcut ochii mari, s-a convins că într-adevăr drumul era liber şi apoi a zvîcnit din pat, şi-a pus la nimereală rochia de catifea şi cu pantofii în braţe a pornit spre scări. Inima-i bătea gata-gata să-i iasă din piept în clipa în care cizma lui Travis şi-a făcut apariţia pe prima treaptă a scării. Norocul i-a surîs. Cineva a strigat după ajutor şi americanul s-a întors şi a ieşit.

Într-o secundă, Regan se afla jos, în bucătăria pustie, apoi în strada însorită.

Nu era timp de pierdut. Trebuia să mărească urgent distanţa între ea şi Travis.

În ciuda bunelor intenţii, foarte curînd picioarele au început s-o doară aşa de tare, că nu le mai putea ignora mai ales că atrăsese deja atenţia celor din jur. „Trebuie să mă concentrez"! şi-a spus cu disperare şi realizînd că fără să facă un plan bine pus la punct nu-şi putea cîştiga libertatea.

S-a aşezat pe o ladă din apropiere, şi-a pus pantofii şi s-a gîndit la puţinele alternative pe care le avea la dispoziţie. Avea nevoie de un loc unde să se ascundă şi să capete o slujbă, cel puţin pînă cînd americanul nebun avea să părăsească Anglia.

Pierdută în gînduri, i-au trebuit cîteva minute bune pînă să audă împuşcăturile din stradă şi să zărească silueta lui Travis. El n-o observase. S-a ghemuit printre lăzile şi cutiile împrăştiate în drum, şoptind rugăciuni de salvare.

Deşi zgomotele păreau să se îndepărteze, a rămas în acelaşi loc aşteptînd speriată. Cu siguranţă că Travis n-ar fi admis să piardă un prizonier fără luptă.

Într-un tîrziu, s-a hotărît să pornească şi să evadeze din zona docurilor, menţinînd în spate marea tumultuoasă. Zîmbind încrezătoare s-a

gîndit că nu va fi dificil să facă asta, deşi după aceea drumul ei devenea neclar.

Orele treceau, soarele era încă sus pe cer, iar zgomotele de la docuri încă aproape. Folosindu-şi toate puterile de concentrare a încercat să ignore crampele din picioare şi înţepăturile din spate. Pe Travis l-a mai zărit de două ori şi a fost tentată să-l strige, probabil din cauza ultimei experienţe cînd purta cămaşa de noapte primită de la Jonathan. Acum însă, în rochia de catifea, era o doamnă şi trebuia tratată ca atare.

Curînd soarele a coborît spre orizont şi inima a început să-i bată mai tare. Avea să înfrunte singură noua şi marea aventură în care se aruncase cu toate forţele şi gîndul o înfricoşa. Bine că scăpase de american. Era liberă să meargă oriunde ar fi dorit.

S-a ghemuit încet, încercînd să-şi maseze picioarele şi să alunge durerile ascuţite care le străbăteau de la vîrf pînă la şolduri. Cînd şi-a scos pantofii, degetele erau pline se sînge. Atunci s-a ridicat repede şi a pornit şchiopătînd pe strada întunecoasă. Era o doamnă şi trebuia să se poarte ca atare...

CAPITOLUL 5

Ştirea că o tînără drăguţă străbătea zona docurilor fără escortă, s-a răspîndit ca un foc printr-o pădure uscată. O grămadă de marinari, incluzîndu-i chiar şi pe cei mai beţi dintre ei, a năvălit în direcţia femeii ce păşea semeaţă în rochia ei minunată.

Atentă, încercînd din greu să-şi ascundă teama, Regan făcea eforturi să nu urmărească mulţimea bărbaţilor ce se strîngea în jurul ei ca un laţ. Un iz de peşte şi rom a izbit-o în faţă, în timp ce mîini murdare, ce tremurau îngrijorător, îi atingeau fusta lungă.

– N-am mai simţit niciodat' ceva mai moale, şopteau ei vrăjiţi.

– N-am mai avut niciodată o damă ca asta.

– Crezi că doamnele o fac la fel ca tîrfele?

Mai repede, mai repede ea îşi croia drum printre ei. Trebuia să fie liberă, trebuia să scape...

Bărbaţii păreau că se joacă cu ea, dar cînd au realizat că e singură au devenit sălbatici.

– Hei, lasă-mă pe mine primul! Vreau mai mult să-i ating rochia! a urlat un tînăr viguros, păşind în faţă şi trăgînd-o pe Regan de umăr. Materialul s-a rupt dezvăluindu-i pielea strălucitoare pînă deasupra sînului rotund. Un rîs general a răsunat în noaptea adîncă.

– Vă rog, potoliţi-vă, a şoptit Regan retrăgîndu-se din calea lor.

– Pare micuţă, dar cine ştie cum e pe dinăuntru...

– Terminaţi! a spus din nou tînărul. Hai să ne convingem.

Înainte să realizeze ce se întîmplă cu ea, unul dintre marinari a împins-o şi a căzut peste grupul de bărbaţi din spate. Cu un ultim efort s-a pornit să ţipe şi a încercat să se ridice, dar mulţimea de mîini ce s-a năpustit asupra ei, pipăind-o pofticioasă, a imobilizat-o.

– Acum să vedem ce este sub aceste fuste frumoase.

Cînd bărbatul s-a aplecat, Regan l-a izbit în faţă. Imediat braţele ei au fost ridicate deasupra capului, iar picioarele desfăcute cu sălbăticie.

Într-o fracţiune de secundă era peste ea, zîmbind chipului tînăr îngrozit.

O împuşcătură scurtă a străbătut văzduhul transformînd adunarea într-o stană de piatră.

Încă ţintuită sub greutatea bărbatului, Regan a fost mai întîi speriată de tăcerea marinarilor, apoi a împins şi şi-a eliberat un picior. În momentul următor, Travis s-a repezit spre ea, lovind cu violenţă în stînga şi-n dreapta oamenii dezorientaţi. Regan a rămas întinsă, tremurînd, pînă cînd toate mîinile s-au retras de pe trupul ei înfiorat.

– Mai vrea cineva să se atingă de doamna? i-a întrebat vocea răsunătoare a americanului.

Retrăgîndu-se asemeni unei turme laşe, bărbaţii bombăneau nemulţumiţi că străinul acela nebun le stricase distracţia.

Travis şi-a pus pistoalele şi s-a întors s-o privească. Părea nevătămată şi a ridicat-o repede, aruncînd-o în acelaşi timp peste umăr ca pe un sac.

– Lasă-mă jos! a strigat fata cu respiraţia întretăiată de spaima prin care trecuse.

Travis i-a tras o palmă peste fund şi a pornit în direcţia celor doi indivizi care ţineau încă pistoalele îndreptate asupra mulţimii.

Marinarul pe care Regan îl lovise în frunte a strigat în urma lor că americanii ştiu cum să-şi trateze femeile, iar ceilalţi au rîs fericiţi că evitaseră un conflict cu străinul uriaş şi fioros. În tot timpul acesta, Regan a rămas nemişcată în aceeaşi poziţie incomodă, bucuroasă că părul putea să-i ascundă faţa de ochii celor de la han.

Imediat ce au ajuns în cameră, Travis a trîntit-o pe pat, tremurînd de mînie.

– Ştii cum te-am găsit? s-a răstit el, cu toţi muşchii încordaţi, mîinile-n şolduri şi ochii scoşi din orbite. Am angajat nişte oameni să se plimbe pe malul mării şi să-mi raporteze cea mai mică agitaţie din rîndul marinarilor. Ştiam că e mai bine să aştept. Cînd ai apărut, toţi bărbaţii te-au înconjurat, a continuat încruntat. A durat totuşi mai mult decît m-am aşteptat. Te-ai ascuns undeva? Numai privindu-i ochii curaţi găsea răspunsul la întrebări. S-a îndepărtat cu un gest de frustrare şi a pornit să patruleze prin cameră cu paşi mari. Ce dracu' ai de gînd? Trebuie să te ţin încuiată ca să te protejez de tine însuţi. N-ai idee cum e lumea aceasta? Te-

am avertizat, dar nu m-ai crezut. Ai vrut să te convingi pe pielea ta că vei fi violată şi chiar omorîtă. Prima dată cînd te-am întîlnit erai urmărită de bărbaţi şi iată că din nou, şi numai din cauza ta, istoria se repetă. Ţi-ai imaginat că a doua oară va fi altfel?

Cu mîna pe rochia sfîşiată şi mintea lucrînd febril asupra amintirilor recente, Regan a şoptit:

– Am crezut că îmbrăcată ca o doamnă, ei nu vor încerca...

– Ce? Travis a căzut ca fulgerat pe scaunul din spatele său. Nu pot să-mi cred urechilor... S-a oprit şi a privit făptura firavă, cu faţa zgîriată ce tremura îngrozitor şi a fost străbătut încă o dată de acelaşi sentiment de posesie. Ca şi cum ea i-ar fi aparţinut. Hai să uităm. Mîine pornim împreună spre America.

– Nu, a gemut ea. Trebuie să rămîn în Anglia. Aici e casa mea.

– Vrei un loc unde eşti atacată ori de cîte ori faci un pas afară din casă? Vrei să se repete ce s-a întîmplat azi?

– Nu aşa e ţara mea! Aici sînt locuri minunate, oameni extraordinari, prieteni şi...

– Şi mai ce? a întrebat-o cu răutate. Bani? Banii diferenţiază oamenii în bogaţi şi săraci,

neciopliţi şi delicaţi. Gentili ca cei care te-au aruncat în stradă, mai cruzi decît cei care te-au atacat azi. Lacrimi mari au umplut ochii trişti ai fetei. Avea nevoie să creadă în dragoste şi frumuseţe, să-şi încălzească sufletul pustiit de vise. Travis i-a citit în privirile înlăcrimate durerea care o măcina şi s-a simţit neputincios. S-a întins lîngă ea, a luat-o în braţe, căutînd să-i alunge cumva amintirile întunecate. O să-ţi placă în America, i-a spus cu blîndeţe, răvăşindu-i părul mătăsos. Acolo oamenii sînt buni, cinstiţi. O să-ţi prezint jumătate din locuitorii Virginiei şi înainte să bagi de seamă te vei trezi cu o mulţime de prieteni.

– Prieteni? şoptit clipind des la imaginile mîinilor înfiorătoare care se întindeau s-o atingă, s-o murdărească.

– În America am un frate mai mic, pe care-l cheamă Wesley. O să te placă imediat. Mai sînt Clay şi Nicole, soţia lui franţuzoaică. Ea turuie cu o viteză uluitoare.

– E drăguţă?

– Aproape la fel ca tine. Cînd am plecat trebuia să nască. Acum cred că gemenii au deja cîteva luni.

Travis a rîs şi a îndepărtat-o uşor, ştergîndu-i lacrimile cu degete fierbinţi.

– N-ai înţeles pînă acum că te duc în America nu ca să te pedepsesc sau că-mi place să răpesc fetiţe, ci pentru că n-am încotro?

Cuvintele lui aveau intenţia s-o calmeze, dar pentru Regan ele însemnau redeschiderea rănilor vechi.

– Lasă-mă să mă ridic! i-a cerut împingîndu-l.

– Acum ce dracu' s-a mai întîmplat? s-a răstit furios. Puţin mai devreme ţi-am salvat viaţa şi acum, cînd încerc să-ţi spus cît mai blînd cu putinţă că vreau să te protejez, te înfurii ca dracu'. Nu te mai înţeleg deloc!

– Înţelege-mă! a ţipat ea aruncînd săgeţi de foc din ochi. N-aş fi fugit dacă aş fi fost liberă. Într-un fel, m-ai salvat pentru tine.

Un timp Travis a rămas cu gura căscată.

– Întotdeauna te schimbi atît de brusc?

– Presupun că originea ta americană nu-ţi permite să înţelegi logica lucrurilor. Îţi cer să-mi redai libertatea imediat! a mai spus, întorcîndu-i spatele.

Ca prin minune, furia lui Travis a dispărut şi un rîs molipsitor a învăluit camera răcoroasă. Ceea ce înţelegea ea prin logică n-avea nici o

legătură cu adevăratul sens al cuvîntului. N-avea rost să-i povestească despre ţara lui. Tot ce putea să facă, deocamdată era s-o lase să descopere singură adevărul. Şi dacă ar fi de acord să-i redea libertatea? La gîndul acesta ceva în interiorul lui s-a cutremurat. Atunci s-ar putea să n-o mai vadă vreodată şi era deja trist.

– Nu. Mergi cu mine în America, a spus hotărît, mîngîindu-i umerii goi. Se simţea vinovat că seducea o fiinţă atît de inocentă, dar panica prin care trecuse cînd o căutase pe malul mării, se combina perfect cu imaginea ei de acum şi nu mai putea gîndi logic.

– Nu mă atinge! l-a avertizat.

– Să ştii că vor fi destule lucruri cu care nu vom fi de acord, i-a şoptit zîmbind.

Regan voia să se ferească de atingerea lui, dar palma caldă, senzuală, alunecînd pe gît şi pe spate, era imposibil de ignorat. Voia să pară imună la cele petrecute pe malul mării, să-l facă să creadă că era curajoasă, însă de fapt, singurul gînd care-i bubui în mintea dezorientată, era să se arunce în braţele lui şi să se ascundă. Cînd se aşezase deasupra ei cu pistoalele încărcate, ameninţînd bărbaţii din jur,

nu mai simţise niciodată o bucurie mai mare la revederea cuiva.

– Eşti obosită, iubito. Cuvintele lui şoptite o hipnotizau, iar degetele îi trimiteau fiori prin pielea fină. Te dor muşchii? Printr-un gest vag ea a încuviinţat şi s-a lăsat în voia mîinilor lui care-i topeau trupul. Cînd eram mic, a început el, am navigat trei ani pe o balenieră. A fost o experienţă teribilă, dar au fost şi momente fericite ca popasul în China. Acolo am învăţat să fac masaj.

Tot ce învăţase era minunat şi Regan îi era recunoscătoare. Mîinile lui alungau durerile, masînd spatele rigid, picioarele fine, relaxîndu-i fiecare muşchi, fiecare colţişor al corpului ei traumatizat.

Cînd a devenit prea leneşă ca să se mai mişte, a întors-o cu faţa în sus şi a continuat aceeaşi tortură dulce de la degetele de la picioare pînă la coapse. Se simţea atît de bine! Avea impresia că pluteşte într-o lume de vis în care palmele lui mari o modelau dîndu-i o altă formă. Un zîmbet cald a luminat chipul de copil adormit ce prefera doar să simtă.

Presiunea mîinilor lui Travis s-a schimbat ca şi cum foamea pentru ea se scurgea prin ele atenţionînd-o. Ea a înţeles.

– Da, iubire, a gemut printre buzele deschise.

Nu-şi folosea gura sau altă parte a corpului, doar mîinile acelea aspre, extraordinare, de parcă nu mai aveau greutate şi degetele îngrozitor de agile, provocatoare, ce explorau pielea iar şi iar pînă la exasperare.

În trupul fetei, o maşinărie veche, primitivă, s-a pus în mişcare şi fără să poată fi ocrotită, arcuindu-se uşor, tentant, ritmic, s-a oferit vrăjită stăpînului ei.

– Te rog, şopti ea apucîndu-i braţele puternice. Te rog... şi Travis n-a mai pierdut nici o secundă. Era deja la limita bunului-simţ. Fermecat de trupul ei sinuos, l-a pătruns încet, foarte încet, sporindu-i plăcerea.

Regan învăţase destule despre a face dragoste şi prologul ei, aşa că şi-a urmat partenerul, unindu-se cu trupul lui într-o singură fiinţă, dorind din toată inima să rămînă aşa pentru totdeauna. Curînd respiraţia ei s-a accelerat, unghiile s-au afundat în carne, iar tandreţea s-a transformat în ferocitate, o foame egală pentru amîndoi.

Cînd în cele din urmă pasiunea lor s-a stins, Regan a rămas cîteva minute întinsă, liniştită şi fericită. Travis s-a rostogolit şi sprijinit într-un cot a privit-o cu atenţie.

„Cine e bărbatul acesta"? s-a întrebat Regan. „Cine e bărbatul acesta care face ca trupul meu să cînte o muzică divină"? O ţinea prizonieră, avea grijă de ea şi se purta de parcă ar fi reprezentat o valoare incontestabilă pentru el. Ce fel de bărbat putea fi în acelaşi timp tandru şi puternic? Ce puţin îl cunoştea! Ce oameni iubea şi cine-l iubea? Existase oare vreodată o femeie care să-i stăpînească inima? I-a atins pieptul uşor, ascultînd bătăile inimii în palma ei mică, strecurîndu-şi degetele printre firele aspre de păr negru, strălucitor.

– Opreşte-te, a murmurat el fermecat de mîngîiere. Ar trebui să-mi fii recunoscătoare pentru felul în care te-am făcut să ţipi.

– Recunoscătoare? De cînd sclavul mulţumeşte stăpînului?

Dar Travis nu i-a răspuns. A îmbrăţişat-o şi au adormit înlănţuiţi.

CAPITOLUL 6

În dimineaţa următoare, încă adormită, a fost smulsă din pat şi stropită cu apă rece pe faţă. Cînd a reuşit în sfîrşit să-şi deschidă ochii somnoroşi, un prosop mare i-a aterizat pe cap.

– Îmbracă-te! i-a strigat Travis peste umăr, aruncîndu-i hainele mototolite.

– Termină! Nu-ţi permit să-mi strici rochia! i-a spus repezindu-se spre el. Travis s-a tras din calea ei, urmărind-o cu interes.

– La ce-ţi trebuie. Nu vezi că e sfîşiată?

– Mă pricep destul de bine s-o repar.

– De cînd englezoaicele tinere şi bogate îşi peticesc hainele?

– N-am afirmat că sînt bogată.

– Dacă nu era vorba de bani, nu te lua nimeni de urechi să te arunce în stradă. Ochii

i-au sclipit şi i-a mîngîiat uşor fundul rotund. Cred că am greşit. Trebuia să spun: să te împingă de fundul ăsta nostim? Înainte ca ea să-i răspundă aşa cum ar fi meritat, Travis a continuat:

– Îmbracă-te dacă nu vrei să rămînem toată ziua în pat şi vaporul să plece fără noi.

Regan a pornit să se îmbrace gînditoare, apoi, fără vreun motiv anume, s-a întors brusc.

– Crezi că te-aş putea tenta să faci... ceva?

Nu ştia ce insinua, dar imaginea ei pe jumătate îmbrăcată cu mătasea care-i punea în evidenţă ochii mari, albaştri, şi pielea strălucitoare, l-au făcut să creadă cu adevărat că ar fi putut să facă din el orice.

– Nu mă mai seduce şi termină să te îmbraci. La bordul vasului, vei avea la dispoziţie luni întregi ca să faci asta. Acum avem treabă.

Regan s-a îmbrăcat roşind, în timp ce Travis strîngea lucrurile într-o valiză de piele.

– Gata? a întrebat-o.

Ea a încuviinţat şi au pornit împreună spre uşă. Jos, în bucătărie, îi aştepta o masă încărcată cu bunătăţi şi Regan l-a privit surprinsă.

– M-ai făcut să pierd mai multe mese decît mi s-a întîmplat pînă să te întîlnesc.

– Poate că-ţi fac bine, a rîs el. Mîncarea era delicioasă, iar manierele lui Travis destul de fine, dar nu se comparau cu delicateţea lui Farrell. Oricum, s-ar fi descurcat destul de bine într-o societate decentă. De ce mă priveşti aşa? Mi-au crescut coarne cumva?

Ignorîndu-l, şi-a văzut de mîncarea din farfurie, deşi gîndul la experienţa trăită cu o zi înainte îi trezise gustul pentru aventură. Aştepta cu emoţie călătoria spre America, ţara în care se spunea că oamenii sînt liberi şi se pot îmbogăţi foarte uşor. Mîna caldă a lui Travis pe obraz a trezit-o din visare.

– Mă părăseşti din nou? i-a spus repede. Sau te-ai gîndit să mă omori în somn?

– Nici una nici cealaltă. Nu vreau să pierd vremea.

– Te vei descurca în America. E nevoie de femei ca tine.

– Am crezut că în America sînt numai femei graţioase şi curajoase.

– E loc pentru mai bine, a rîs el luînd-o de braţ. Acum te rog să stai foarte aproape de mine, a adăugat foarte serios.

Nu avea nevoie de un al doilea avertisment şi, imediat ce-au părăsit hanul, s-a agăţat de

brațul lui. Mirosul greu de pește sărat a izbit-o în față, transportînd-o pentru cîteva clipe înapoi în timp, printre bărbații care o încercuiseră gata să-i atingă trupul cu mîinile lor scîrboase.

Travis o privea gînditor, avertizat de teama din ochii ei fermecători. A aruncat valiza în căruța ce-i aștepta și apoi i-a spus la ureche birjarului să plece.

– Numai înfruntînd pericolul poți alunga teama din suflet. Așa cum faci cînd înveți să călărești.

Nu i-a ascultat sfatul și unghiile ei s-au înfipt mai adînc în brațul lui.

– Trăsura vine repede? a șoptit.

– Nu mergem cu trăsura, ci pe jos. Cînd vom ajunge acolo, n-o să te mai temi de nimic. Nu vreau să te văd tremurînd ori de cîte ori ne apropiem de țărm sau simți miros de pește.

Au trecut cîteva minute bune pînă cuvintele lui și-au atins ținta.

– Asta-i vreo logică americană? Nu vreau să mă plimb prin acest... loc. Îți cer să-mi aduci o trăsură.

– Îmi ceri? i-a zîmbit. Viața m-a învățat că nu trebuie să ceri dacă nu te descurci singur. Ești pregătită să mergi singură pînă la vapor?

– Doar n-ai de gînd să-mi faci una ca asta, nu? a spus ea încet.

– Nu, iubito. Nu te voi lăsa singură în ţara asta. Acum zîmbeşte, vom merge.

Curînd, în ciuda temerilor sale, Regan a început să savureze plimbarea. Travis îi vorbea de clădiri, hanuri şi taverne ce ascundeau istorioare amuzante, iar Regan rîdea şi se arunca în braţele lui.

La un moment dat, în dreptul unei clădiri, sprijiniţi de zid, cîţiva marinari au aruncat nişte remarci obscene la adresa ei, cuvinte pe care fata nu le-a înţeles. Calm, Travis s-a scuzat şi le-a spus cîteva vorbe. Bărbaţii şi-au ridicat la comandă bonetele şi au salutat-o respectuos. Regan l-a privit uimită, iar Travis s-a aplecat şi i-a sărutat nasul.

– Continuă să mă priveşti aşa, iubito, şi nu vom mai apuca să ne urcăm pe vas. Va trebui să ne oprim la unul din hanurile acelea.

Regan a pornit curajoasă mai departe, abia atingînd pămîntul şi imediat ce-au ajuns s-a oprit fermecată să admire vaporul.

– Cum te simţi? a întrebat-o Travis. Nu e aşa că ţi-a trecut frica?

– Da, a răspuns ea, inhalînd cu nesaţ aerul proaspăt al mării.

După ce-a ajutat-o să urce scara îngustă printre frînghii şi cabluri spre punte, Travis a condus-o într-o cabină curată cu pereţi în minunate nuanţe de albastru.

– Nu spui nimic?

– E drăguţ aici. A zîmbit şi s-a aşezat pe scaunul de lîngă fereastră. Camera ta e la fel de plăcută?

– Aproximativ. Te-aş ruga să m-aştepţi pînă verific încărcătura. În drum spre uşă s-a întors. Mă duc să-ţi trimit şi croitoreasa. Ochii lui au clipit cu subînţeles. Am atenţionat-o să renunţe la cămăşile de noapte pentru că am metodele mele ca să te încălzesc. Cu asta Travis a dispărut şi Regan a rămas în mijlocul încăperii măcinată de gînduri.

Deodată uşa s-a deschis şi o femeie înaltă, subţire, a păşit înăuntru.

– Am bătut, dar n-am primit nici un răspuns, a zis, privind-o pe Regan cu interes. Dacă doriţi vin mai tîrziu. Numai că domnul Travis mi-a spus că va fi foarte mult de lucru. Am auzit că mai este o doamnă pe vapor. Aş putea s-o rog să mă ajute. A făcut o scurtă pauză, apoi a

continuat: vă simţiţi bine, doamnă Stanford? Aveţi rău de mare sau vă e dor de acasă?

– Poftim? Cum mi-aţi spus? a întrebat Regan perfect absentă.

Femeia a rîs şi s-a aşezat lîngă ea. Avea ochi frumoşi, gură senzuală, dar un nas lung şi subţire.

– Nici dumneavoastră şi nici domnul Travis nu aveţi aerul că v-aţi acomodat cu viaţa de familie. Cînd l-am întrebat dacă sînteţi căsătoriţi de multă vreme, s-a uitat la mine de parcă n-ar fi înţeles limba. Vă potriviţi perfect! Bărbaţilor le trebuie zece ani pînă renunţă la burlăcie. Privea în jur şi continua să vorbească. Căsătoria a fost făcută ca bărbaţii să-şi aleagă o sclavă pe care s-o exploateze. Apoi a spus brusc Unde vă sînt hainele cele noi? Ar trebui să începem. În capul lui Regan totul era confuz. În ultimele zile uitase cu desăvîrşire de garderobă. Am impresia că această căsătorie cu domnul Travis şi călătoria spre America v-a dat peste cap. Revin mai tîrziu.

„Mireasă"! s-a gîndit Regan cu plăcere. Cînd şi-a revenit însă, femeia era deja la uşă.

– Stai! Nu ştiu unde sînt hainele. Ba nu! Travis zicea că în valiză.

Zîmbind, croitoreasa s-a apropiat cu mîna întinsă.

– Numele meu este Sarah Trumbull şi mă bucur că v-am cunoscut, doamnă Stanford.

– Îmi pare bine! i-a răspuns Regan cu simpatie, deşi limba engleză a croitoresei lăsa de dorit.

Au deschis împreună valiza şi cînd i-a zărit conţinutul Sarah a rămas cu gura căscată.

– Cred că v-a costat o avere, a reuşit să murmure.

O umbră de vinovăţie a întunecat chipul lui Regan.

– Iar sînteţi palidă. Nu cumva aveţi totuşi rău de mare?

– Nu, n-am nimic.

– Ei bine, trebuie să recunosc, domnul Travis a avut dreptate cînd m-a avertizat că va dura luni de zile pînă cînd vă voi termina garderoba. Mai sînt şi alte valize?

– Mă tem că da.

Croitoreasa a tăcut şi la fel de intempestiv cum apăruse în cameră a şi părăsit-o. Regan s-a întors pe scaunul ei din faţa ferestrei şi s-a întrebat ce alte aventuri îi rezerva viitorul.

N-avea idee cît de mult a stat aşa cufundată în gînduri, pînă cînd zgomotele de dincolo de pereţii cabinei au răzbătut pînă la ea. Toată viaţa fusese forţată să se mişte într-un cerc restrîns de persoane şi lucrul acesta o determinase să-şi clădească o lume interioară de care avea nevoie pentru a putea supravieţui. Acum realiza că în sfîrşit era liberă să vadă şi să facă orice, că uşa cabinei nu era încuiată şi numai cîteva trepte o despărţeau de lumea înconjurătoare. În clipa aceea uşa s-a deschis şi cineva i-a spus:

– Scuzaţi, a răsunat o voce blîndă de bărbat. Nu ştiam că e cineva aici. Pentru că Regan tăcea, el a continuat: ar trebui să mă prezint, mai ales că vom fi vecini. Poate e mai bine ca onorurile să le facă însuşi căpitanul.

– Dacă tot vom fi vecini, ar fi bine să renunţăm la formalităţi.

– Atunci... sînt David Wainwright.

– Iar eu Regan Alena... Stanford.

I-a scuturat mîna cu căldură, apoi a invitat-o să urce pe punte.

– Va fi amuzant să-i urmărim pe americani cum încarcă vaporul. Cîteodată mi-e foarte greu să le înţeleg dialectul.

Regan privi în jur. Scăldaţi în soarele strălucitor, oamenii urcau şi coborau cu spatele încărcat de bagaje spre puntea din spate.

Desprinzîndu-şi cu greu privirea de la imaginea incredibilă ce se desfăşura în faţa ochilor săi, Regan s-a întors încet spre bărbatul care o însoţea. Hainele lui erau din lînă de bună calitate, cravată albă, iar în picioarele subţiri încălţase nişte papuci comozi. Era genul de gentleman cu mîini de pianist, degete lungi şi subţiri, opusul lui Travis, care le avea groase şi mari. Zîmbind discret i-a evitat privirea şi i-a ascultat sporovăiala despre motivele călătoriei în America, încercînd să-l descopere pe Travis undeva în mulţimea ca un furnicar.

– Nici nu vă puteţi imagina cît mă bucur să călătoresc alături de o englezoaică autentică, a spus David. Cînd tata m-a rugat să-i urmăresc afacerile din lumea vestului sălbatic m-am simţit îngrozitor. Uită-te la ei!

Jos, doi marinari aruncau butoaiele pe care le căraseră pînă atunci unui al treilea care-i aştepta undeva în stînga, apoi, fără motiv, cel puţin pentru Regan şi David, unul din ei s-a întors şi l-a pocnit pe celălalt. Apărut de nicăieri, Travis i-a apucat pe amîndoi de gulerele

cămăşilor şi i-a cărat undeva în spatele punţii. Vorbele lui răspicate au răsunat mult timp în aerul sărat.

– Iată un exemplu tipic de indisciplină americană, a adăugat David. E un vas cu echipaj şi căpitan pur englezesc şi americanul acesta brutal se comportă după cum are chef, ignorînd orice regulă. Regan îl aproba. Auzise de la unchiul ei multe lucruri urîte la adresa americanilor, dar intervenţia lui Travis fusese singura eficientă în cazul acela. Parcă vrea să vă atragă atenţia, a continuat David. Încercînd să pară relaxată şi sofisticată Regan i-a făcut un semn cu mîna dreaptă. Nu pare mulţumit. Vine încoace. Ar fi bine să-l chem pe căpitan.

– Nu, a gemut Regan zîmbind cu greu.

– Mi-ai simţit lipsa? a rîs Travis trăgînd-o în braţe şi învîrtindu-se cu ea.

– Dă-mi drumul! a strigat furioasă, deşi chipul ei era scăldat de plăcere. Miroşi ca un grădinar.

– De unde ştii cum miroase un grădinar? a necăjit-o, în timp ce din spate David îşi dregea glasul ca să-i atragă atenţia.

Roşind, Regan l-a împins pe Travis şi s-a eliberat.

– Domnule Wainwright, acesta e Travis Stanford, soţul... meu, a şoptit ea.

Fără să clipească, Travis a zîmbit politicos şi i-a întins mîna.

– Mă bucur să vă cunosc, domnule Wainwright. O ştiţi pe soţia mea din Anglia?

– Nu, abia ne-am cunoscut, i-a răspuns David liniştit, uitîndu-se de la braţul posesiv al lui Travis la faţa ei strălucitoare şi dorindu-şi să-şi spele cît mai repede mîna cu care-l atinsese pe americanul necioplit.

– Sper s-o cunoşti mai bine, a spus Travis, ignorînd privirea mustrătoare a lui Regan. Mai am nişte treabă, iubito, şi te-aş ruga să stai aici, departe de puntea inferioară. Da? Nu l-a aşteptat răspunsul şi s-a întors spre David. Pot s-o las în grija dumneavoastră? a mîrîit politicos, dar şi pe un ton amuzat, deşi tare mult ar fi dorit să-l pocnească. Apoi brusc, s-a răsucit pe călcîie şi a coborît în fugă, în timp ce Regan se întreba dacă nu cumva era gelos pe calităţile de gentleman ale lui Wainwright.

CAPITOLUL 7

Vaporul înainta liniştit, înconjurat de pescăruşi ce se roteau liberi pe curenţii de aer.

– Pari fericită, a răsunat vocea lui Travis lîngă urechea ei.

– Ah, da, i-a răspuns, tresărind la apariţia lui bruscă. Ce fac oamenii ăştia? Unde sînt ceilalţi pasageri? Cabinele lor sînt la fel ca ale noastre?

Zîmbind blînd, Travis s-a simţit nevoit să-i povestească despre vapoare vechi, tunuri agăţate la bord, pentru protecţie împotriva piraţilor, şi despre restul pasagerilor care ocupau puntea de jos, perpendicular pe poziţia lor. Nu i-a spus nimic însă de regulile stricte aplicate acestor persoane şi spaţiile înguste, fără aer, pe care trebuiau să le ocupe pînă la sfîrşitul călătoriei.

– Unde ai învăţat toate astea? l-a întrebat Regan.

– Altă dată, acum hai să mîncăm. Sau nu ţi-e foame?

– De ce nu mi-ar fi? A trecut doar atîta vreme de la micul dejun.

– M-am temut că ai rău de mare. Jos, jumătate din pasageri sînt imobilizaţi la pat.

– Adevărat? Oh, Travis, trebuie să mă duc să dau o mînă de ajutor.

Dar Travis i-a prins braţul înainte să se repeadă pe scări.

– Oamenii vor fi acolo şi mai tîrziu. Mai întîi, trebuie să mănînci şi să te odihneşti. Ai avut o zi foarte lungă.

Era obosită, dar şi sătulă de ordinele lui.

– Nu-mi e foame, n-am chef să dorm şi mă duc imediat la pasagerii bolnavi.

– Îţi propun să mă asculţi. Ea l-a înfruntat, refuzînd să se mişte şi Travis s-a apropiat mai mult. Dacă nu, sînt obligat să te duc sus prin mulţimea de pe punte.

Se simţea neajutorată. Cum putea s-o scoată la capăt cu el?

Imediat ce Travis şi-a luat mîinile de pe umerii ei, Regan s-a întors pe călcîie şi a pornit

cu bărbia sus spre cabina lor. De cum a intrat, s-a aruncat pe scaunul de la fereastră, forţîndu-se să nu plîngă.

A trecut multă vreme pînă la revenirea lui Travis cu tava plină de mîncare.

– Cina e gata, a spus el aşezînd-o pe măsuţă şi încercînd să-i atingă braţul. Regan s-a retras însă dezgustată. La naiba! a sărit în picioare. Arăţi de parcă te-am bătut. Ţi-am spus doar să mănînci şi să te odihneşti.

– Ai spus că „trebuie" să mă odihnesc şi nu că „ar fi bine". Întotdeauna dai ordine. Nu ţi-a trecut prin cap că am şi eu creier? M-ai ţinut prizonieră în Anglia, acum sînt prizonieră în această cabină. De ce nu mă legi de pat sau de masă?

Emoţiile au trecut ca nişte umbre peste chipul lui Travis.

– Ţi-am explicat de ce nu puteai rămîne în Anglia. Am întrebat pe toată lumea despre familia ta şi, crede-mă, dacă o găseam te lăsam acolo.

– Iartă-mă că-ţi sînt o povară, a spus Regan cu ochii plini de lacrimi. Poate ar fi mai bine să mă arunci peste bord.

– De ce nu încerci să mănînci ceva ca să ai forţă să-i ajuţi pe bolnavi? A ajutat-o să se ridice şi să se aşeze la măsuţă. Bea-ţi vinul, a sfătuit-o cu blîndeţe.

Ascultătoare, Regan a pus mîna pe pahar şi l-a băut dintr-o suflare, în timp ce Travis îşi lua o ţigară şi ieşea.

– Totul e-n ordine?

S-a întors spre vocea din spatele său.

– Facem tot posibilul.

– Nu eşti în apele tale, i-a spus căpitanul.

Travis a zîmbit tăcut. Tatăl său şi căpitanul fuseseră prieteni foarte buni, pînă cînd holera îl ucisese pe primul.

– Ce ştii despre femei?

– Nici un bărbat nu le cunoaşte cu adevărat, i-a răspuns bătrînul, mulţumit că nu era vorba de nimic grav. N-am văzut-o pe mireasa ta. Am auzit că e minunată.

– Mireasa mea... da, a repetat Travis strîmbîndu-şi gura, gînditor. N-o prea înţeleg. Apoi schimbînd brusc subiectul a adăugat: mobila stă bine?

– Cred că da. La ce-ţi trebuie atît de multă?

– E pentru un prieten, i-a răspuns Travis. Am cumpărat niște pămînt și vreau să mai cultiv bumbac.

– Cîți acri ai pînă acum?

– Patru sute.

– Sper că tînăra ta soție se va descurca.

– Se va descurca. Noapte bună.

Dar cînd s-a dezbrăcat mai tîrziu în cabina lor, a murmurat visător „Întrebarea e, o voi scoate cu ea la capăt"?

Lui Regan i-au trebuit 24 de ore ca să se convingă că Travis avusese dreptate în legătură cu pasagerii bolnavi. Oamenilor le era prea rău ca să-și țină capetele deasupra ligheanelor și deveneau inconștienți imediat ce-și eliberau stomacurile de conținutul lor. Mame cu copii care plîngeau alături zăceau aproape în nesimțire, în timp ce Regan cu încă două femei curățau mizeria de pe podea și încercau să le aline durerile. Dormitoarele erau niște cămăruțe strîmte, cu paturi suprapuse și bagaje îngrămădite unul peste altul într-o dezordine de nedescris.

– A fost greu, iubito? i-a șoptit Travis, aruncînd cartea imediat ce Regan a intrat în cabina lor luxoasă.

Mîinile lui calde i-au desfăcut nasturii, apoi au purtat-o în cada cu apă de mare, fierbinte.

– Nu te înţeleg, a spus ea încet, privindu-i degetele puternice, pline de spumă, alunecîndu-i pe trup.

– De ce? Ţi-am explicat ce vei găsi acolo.

– Acum cîteva săptămîni consideram că un bărbat care răpeşte oameni este însuşi diavolul şi ar trebui închis, dar tu...

– Eu ce? Eu răpesc fete drăguţe şi le seduc fără să le bat? Nu se-ntîmplă prea des, i-a zîmbit amuzat.

– Nu, nu le baţi, dar eşti în stare de orice altceva. Nu te înţeleg.

– Atunci ce gen de bărbat înţelegi? Unul ca Wainwright? Spune-mi, cîţi bărbaţi ai cunoscut pînă acum şi de cîte ori te-ai îndrăgostit?

Nu era pregătit pentru răspunsul ei.

– Un singur bărbat, a venit răspunsul ei liniştit. Am fost îndrăgostită doar o dată şi nu cred că se va mai întîmpla.

Travis i-a studiat expresia feţei, felul în care ochii ei s-au îmblînzit, revăzînd imagini trecute, iar colţurile gurii i s-au arcuit uşor într-un zîmbet cald.

– Spală-te singură sau aşteaptă-ţi iubitul, a gemut, ieşind în grabă din cabină.

În sfîrşit îl făcuse gelos. Trebuia să-i intre în cap că nu era singura persoană din viaţa ei. Cînd vor ajunge în America şi drumurile lor se vor despărţi, va găsi un bărbat ca Farrell care s-o iubească fără s-o judece.

S-a spălat furioasă, apoi s-a urcat în pat cu un sentiment ciudat de singurătate care-i strîngea inima. Adevărul era dureros. Farrell nu-i iubise decît banii, unchiul la fel, iar Travis, străinul, arogantul american, îi arătase foarte clar că pe moment o dorea doar în patul său. Singură, obosită, flămîndă, a început să plîngă încet. Cînd mai tîrziu Travis a strîns-o la piept, s-a agăţat de el cu disperare temîndu-se să n-o părăsească la fel ca ceilalţi.

– Linişteşte-te, iubito. Acum eşti în siguranţă, i-a şoptit, căutînd s-o facă să se relaxeze. Imediat însă ce buzele ei s-au repezit flămînde să-l sărute, a uitat de toate.

Regan nu s-a mai gîndit că e prizonieră, ci doar că avea nevoie de el s-o iubească, s-o facă să însemne o parte din lumea înconjurătoare şi nu o fiinţă deznădăjduită şi fără viaţă.

Degetele ei au rupt nasturii cămăşii, avîntîndu-se spre părul lui des de pe piept, ce-i amintea cît era de masculin, explodînd nu blînd, ci ferm, chiar aspru, simţindu-l cum geme sub această mîngîiere.

Travis a lăsat-o un timp pe pat ca să-şi înlăture restul de haine. Cînd s-a aşezat însă să-şi scoată cizmele, ea s-a apropiat cu sînii de spatele lui fierbinte şi musculos. Buzele au alunecat uşor peste curbele largi, sărutînd fiecare bucăţică de piele.

Printr-o mişcare bruscă, Travis a tras-o din nou în braţe şi s-a întins peste ea pentru ca imediat s-o îmbete cu tot focul pasiunii ce-i zvîcnea în vene.

Cînd în cele din urmă au revenit la realitate, erau complet epuizaţi.

– Ce mi-ai făcut? a gemut Travis, strîngînd-o tare cu mîna petrecută peste mijlocul ei subţire. Dar Regan s-a întins şi a adormit imediat.

Ziua următoare a fost o replică identică a celei ce trecuse, cu aceeaşi muncă istovitoare de ajutorare a pasagerilor bolnavi. Tîrziu, la prînz, Travis a îndemnat-o să intre în cabină şi să se odihnească.

Cînd s-a trezit, el era lîngă pat.

– Te pot ajuta cu ceva?

– Aş avea nevoie de cineva care să aibă grijă de copii, i-a spus repede. M-am gîndit la Sarah Trumbull, dar de cîteva zile n-am mai văzut-o.

– Sarah e ocupată, a ordonat el şi Regan n-a mai insistat. Apoi, simţindu-se mult mai bine, s-a întors la îndatoririle ei.

În scurt timp, Travis şi-a făcut apariţia în uşa dormitorului pentru femei, cu o cutie plină de scule de tîmplărie. Pe jumătate îmbrăcate, femeile au început să ţipe, dar Travis, cu umorul său înnăscut, le-a făcut foarte repede să rîdă şi să se relaxeze. Făcîndu-i parcă în ciudă lui Regan, a aplecat capul uneia dintre femei deasupra ligheanului, i-a şters gura cu un şervet curat, a schimbat doi bebeluşi de scutece şi a reparat cîteva bănci de lemn, reuşind să creeze mai mult spaţiu de trecere.

După plecarea lui, majoritatea femeilor zîmbeau. Fusese ca un aer curat ce le împrospătase inimile.

– Doamne, a spus una dintre ele al cărei copil fusese mai devreme schimbat de scutece de Travis. Cine este acest bărbat minunat?

– Bărbatul meu! a răspuns Regan atît de tare şi cu atîta fermitate, încît toată lumea a izbucnit în rîs, determinînd-o să se înroşească.

– Nu trebuie să te simţi jenată, drăguţo. Mulţumeşte-i în fiecare seară Domnului că ţi-a dat norocul ăsta.

– Poate că noaptea are ceva mai bun de făcut, a adăugat cineva.

Regan a fost recunoscătoare celei care a schimbat subiectul, putînd astfel să iasă şi să scape de glumele lor. Era furioasă. Travis flirtase cu ele chiar în faţa ei. Nu era nici o îndoială că-i plăceau femeile şi mai ales să fie admirat de ele. Travis Stanford nu cerea niciodată permisiunea să facă ceea ce-şi punea în gînd şi bineînţeles că pe ea n-o cunoştea decît în pat. Pentru el toate femeile, bolnave sau îmbrăcate în rochii de satin, erau destinate să-i satisfacă cele mai ciudate plăceri.

Cînd soarele era gata să apună, Regan a coborît pe puntea inferioară să spele ligheanele de ceramică. Acolo, a dat din nou peste Travis şi încă doi marinari care învăţau cîţiva băieţi şi fete să facă noduri marinăreşti. O fetiţă de 12 ani se chinuia cu o frînghie, în timp ce băieţelul de pe genunchii lui Travis privea fermecat cum

degetele lui iscusite împleteau sfoara. S-a întors şi şi-a continuat treaba plină de furie. Le spusese femeilor din dormitor că Travis era bărbatul ei, dar ştia că nu avea nici o putere asupra lui.

În clipa în care s-a hotărît să părăsească dormitorul, furia atinsese cote de neimaginat. A ajuns aproape în fugă în cabina acum pustie, pe care o împărţea cu Travis. A lăsat uşa deschisă şi s-a dus la fereastră, cu ochii aţintiţi asupra cerului înstelat.

O cană din aliaj de cositor şi de plumb a aterizat în capul lui Travis făcîndu-l să se aplece involuntar.

– Ce dra...? a început el.

Regan a aruncat încă o cană din dulap.

– Ţi-a plăcut să flirtezi, nu? l-a acuzat. Ţi-a crescut inima în piept cînd ţi-au spus femeile: „Ce bărbat drăguţ"! O altă cană i-a atins umărul. Dar cînd s-a repezit spre cea de-a treia, el a traversat camera şi a prins-o de braţ.

– Nu lăsa ca furia să-ţi întunece mintea. Te rog, încearcă să te aduni, cîndva erai o lady.

– M-am săturat de tine! i-a strigat cu mîinile în şolduri.

– Nu vrei să vorbim? Ce naiba te-a iritat în halul ăsta?

– Ce m-a iritat? a punctat ea fiecare cuvînt. Sînt furioasă pentru că ai impresia că primul loc de pe pămînt ţi se cuvine. Te-au distrat privirile admiratoarelor tale? A fost dezgustător să te foloseşti de bebeluşi ca să ajungi la mamele lor. După ce m-arunci, ai de gînd să o răpeşti pe una dintre ele?

– S-ar putea, i-a răspuns el cu ochii în flăcări. Cel puţin ea ar fi mult mai recunoscătoare. De ce nu te întrebi cu cine m-ai înlocui?

– Eşti cel mai arogant animal care a existat vreodată pe pămînt! i-a şuierat printre dinţi. Nu te-ai gîndit că nu vreau să fiu prizoniera ta? Da, ar trebui să-ţi fiu recunoscătoare că mă ţii aici împotriva voinţei mele, obligîndu-mă să îndur o călătorie spre o ţară pe care o urăsc şi sub ameninţarea că vei divulga tuturor adevărata relaţie dintre noi dacă nu rămîn cu tine?

– Ţi-am explicat de ce nu te-am putut lăsa în Anglia. Vocea lui era din nou calmă. M-am purtat cît de blînd am putut. Îţi aminteşti cum era acolo, la docuri, cînd te urmăreau bărbaţii aceia?

– Nu-ţi sînt recunoscătoare, i-a spus încet. Şi nu mai vreau nimic de la tine. Mă mut cu celelalte femei. Şi-a aplecat ochii spre rochia de muselină pe care i-o terminase Sarah cu o noapte înainte. Cînd ajungem în America, voi încerca să-ţi înapoiez banii pentru această rochie. Pe celelalte le poţi vinde. S-a întors şi a pornit spre uşă.

Lui Travis i-a fost de ajuns o secundă ca să înţeleagă că voia să-l părăsească şi că era destul de încăpăţînată s-o facă. Fără să se gîndească prea mult, a prins-o de rochie. Muselina subţire a cedat şi s-a adunat la picioarele ei. Brusc, privirea lui fioroasă s-a transformat în dorinţă, ochii alergînd pofticioşi peste sînii strînşi în cămăşuţa scurtă de dedesubt.

– Nu, s-a auzit şoapta ei. Dar braţul lui puternic i-a înconjurat mijlocul, trăgînd-o aproape şi forţînd-o să se arcuiască.

S-a luptat neputincioasă, dorind să-i arate că era propria ei stăpînă, dar atingerea aceea, buzele lui pe buzele ei, au lăsat-o fără respiraţie.

– Vei face ce-ţi voi spune eu, iubito, a mormăit Travis ridicînd-o de pe podea şi sărutîndu-i gîtul subţire. Eşti a mea cît voi dori.

Cu ochii închişi şi capul pe spate, şi-a lăsat trupul în voia mîngîierilor lui.

– A mea, a şoptit, Travis. Te-am găsit şi eşti a mea.

A sprijinit-o de perete şi cu sărutări devastatoare încerca parcă s-o devoreze. Respiraţia ei se accelerase, iar mîinile i se încleştau adînc în umerii lui.

Travis i-a aşezat coapsele în grabă peste şoldurile sale şi prin mişcări excitante a determinat-o să-i simtă pasiunea frenetică din interior. Apoi, a pătruns-o aproape inconştient, controlîndu-i unduirile odată cu ale lui. A ridicat-o şi a coborît-o din ce în ce mai repede, agăţîndu-se de ea pînă cînd a făcut-o să ţipe de plăcere. Atunci, gura lui a alunecat peste gura ei, eliberîndu-i pe amîndoi de energiile ţinute în frîu, strîngîndu-i pentru o ultimă dată corpul subţire extenuat.

Regan şi-a revenit încet-încet, realizînd unde se află, cine era şi cum trupul ei moale era sărutat de Travis cu disperare, în timp ce o sprijinea de perete. Apoi, el a cărat-o ca pe un

copil şi a aşezat-o pe pat cu atenţie, ca şi cum ar fi fost cea mai delicată şi mai preţioasă creatură de pe pământ, după care, obosit, şi-a scos cămaşa şi s-a întins lîngă ea.

CAPITOLUL 8

Lui Regan i-a venit greu să întîlnească privirile lui Travis dimineaţa. Felul sigur în care o examina, purtîndu-se de parcă ştia totul despre ea, controlîndu-i acţiunile, o făcea să-l deteste.

În timpul micului dejun, după ce-a ciocănit scurt, Sarah Trumbull şi-a făcut brusc apariţia.

– Oh, scuzaţi! a spus ea. Am crezut că sînteţi plecaţi deja.

– Vino şi mănîncă Sarah, a invitat-o Travis, privind-o pe Regan şi zîmbindu-i cu tîlc.

Dar Sarah părea mult mai interesată de muselina sfîşiată care cu o zi înainte fusese o rochie adevărată şi chicotind i-a aruncat lui Travis o privire dojenitoare.

– Dacă aveţi de gînd să vă bateţi joc de munca mea, cred c-ar fi bine să mă opresc.

– Voi încerca să mă controlez, i-a spus el trecîndu-şi mîna prin păr şi amuzîndu-se de chipul ca de gheaţă al lui Regan. Trebuie să mă duc pe punte să-l ajut pe căpitan, deşi nu mi-a mai rămas prea multă energie. S-a întins, sărutînd obrazul rece al soţiei şi a ieşit.

– Dacă ar mai exista bărbaţi ca domnul Travis, aş fi tentată să mă căsătoresc.

– N-ai treabă? i-a trîntit-o Regan.

– Şi eu aş fi geloasă dacă ar fi bărbatul meu, i-a replicat croitoreasa fără să se simtă ofensată.

– Nu e... dar Regan s-a oprit. Travis Stanford nu aparţine nimănui, a spus în cele din urmă începînd să spele vasele. Urmărind-o, croitoreasa s-a hotărît să schimbe subiectul.

– Îl ştiţi pe bărbatul din camera alăturată?

– David Wainwright? L-am cunoscut de curînd. S-a întîmplat ceva?

– Nu ştiu, dar de două zile de cînd lucrez aici, n-am auzit nici un zgomot în camera lui.

Regan s-a încruntat şi scuzîndu-se s-a repezit spre cabina lui Davis. Înăuntru, beznă. A căutat un timp poticnindu-se de diverse lucruri împrăştiate pe podea, apoi a reuşit să-l descopere într-un scaun lîngă fereastră cu

trupul tremurîndu-i de spasme. A traversat camera şi a observat că avea febră, ochii-i străluceau primejdios de tare şi bolborosea cuvinte neînţelese.

– Cum poate cineva să locuiască într-un asemenea loc? a spus Sarah care o urmase.

– Vrei să-l rogi pe Travis să-mi trimită nişte apă fiartă, săpun şi prosoape?

– Sigur, a aprobat femeia îndepărtîndu-se.

Razele soarelui, strecurate prin fereastra de la cabina lui David Wainwright, se reflectau în părul lui Regan, învăluind-o într-o aură de particule de praf. Bărbatul stătea întins în scaunul său, îmbrăcat cu pantaloni curaţi şi cămaşă albă deschisă la gît. Trecuse deja o lună de cînd Regan îl descoperise bolnav în cămăruţa lui.

La primele mişcări ale corabiei, David simţise o durere în stomac şi indispus se întorsese în cabină. Acolo, s-a împiedicat de prag, a căzut şi s-a lovit la mînă. Cînd a vrut să se ridice, s-a împiedicat din nou şi s-a prăbuşit pe podea inconştient. Regan îl găsise într-o stare jalnică. L-a spălat şi a stat lîngă el pînă cînd şi-a

revenit, apoi i-a ascultat ore întregi sporovăiala pesimistă despre sfîrşitul existenţei sale.

Pentru ea această întîmplare constituise un prilej de-a sta cît mai departe de Travis.

– Te rog, Regan, s-a plîns David, nu mai citi. Aş vrea să vorbim.

– Despre ce? Am epuizat aproape toate subiectele.

– Despre viaţă, despre tine. Cine-ţi sînt părinţii şi cum l-ai cunoscut pe american?

– Cred c-ar fi mai bine să facem o plimbare pe punte.

Zîmbind uşor, David şi-a trîntit picioarele pe podea şi a aşteptat ajutorul ei.

– Doamna mea misterioasă!

Cu mîna pe umeri şi braţul ei în jurul taliei, Regan înainta cu greu şi bineînţeles că prima persoană care i-a ieşit în cale a fost Travis.

– Luaţi aer? a întrebat zîmbind politicos.

David a dat din cap şi au trecut mai departe fără cuvinte.

– Cum te-ai putut mărita cu unul ca ăsta? a întrebat-o pe Regan cînd au rămas singuri. Eşti cea mai blîndă, cea mai bună femeie de pe pămînt şi cînd mă gîndesc la ce trebuie să înduri din partea unui bărbat atît de insensibil...

– Nu e insensibil, a spus ea repede. Travis e...

– Cum?

Nu exista răspuns la întrebarea lui. I-a desprins braţul şi aplecîndu-se peste balustradă a cercetat tăcută apa înspumată.

– Regan, a insistat David. Nu mi-ai răspuns la întrebare. Te simţi bine? Poate te-ai obişnuit sau poate că...

– Nu, i-a răspuns cu căldură. Ştii foarte bine că-mi place compania ta. Ne aşezăm aici?

A stat cu el toată după-amiaza încercînd să se controleze la cuvintele lui, deşi ochii ei urmăreau pe ascuns fiecare mişcare a lui Travis. De cîteva ori el s-a oprit, chiar întorcîndu-şi capul în direcţia lor şi studiind-o atent.

În noaptea aceea, pentru prima oară după cîteva săptămîni, Regan s-a întors în cabină.

– Eşti o binecuvîntare după o zi de muncă grea, i-a spus el imediat ce-a intrat, fericit că ea era acolo. Crezi că-mi poţi oferi un sărut sau le-ai dat pe toate tînărului Wainwright?

Părea mult mai frumos, iar muşchii lui mult mai tari ca înainte.

– Ai impresia că o să mă las insultată fără cuvinte? Numai pentru că mă obligi să întreţin o

relaţie indecentă, nu înseamnă că şi alţi bărbaţi ar face la fel.

Întorcîndu-se cu spatele, Travis şi-a scos cămaşa şi-a început să se spele.

– E plăcut să ştiu că băieţelul nu s-a atins de ce-i al meu. Nu că n-ar fi putut, dar...

– Eşti nesuferit! Înţelege că nu-ţi aparţin!

– Vrei să-ţi dovedesc adevărul?

– Nu-ţi aparţin, a insistat ea, retrăgîndu-se din calea lui. Pot să-mi port şi singură de grijă.

– Mmm, a gemut Travis apropiindu-se. Apoi, cu un singur deget a trasat o linie de foc pe braţul ei. Poate tinerelul acela să te facă să tremuri doar atingîndu-te cu un deget?

– David e un gentleman care discută despre muzică şi cărţi, lucruri despre care tu nu ştii nimic. Familia din care provine este una dintre cele mai vechi din Anglia. Îmi place să stau cu el şi nu voi permite ca gelozia ta să ne strice prietenia.

– Gelozie? a rîs Travis. Dacă voi fi vreodată gelos, atunci nu voi alege un băieţel prăpădit. Chipul lui devenise brusc serios. Ştiu însă că el se simte legat de tine şi ar fi bine să te opreşti.

– Termină!... i-a strigat Regan. Există vreo bucăţică din viaţa mea pe care să n-o

controlezi? Sînt o femeie liberă şi cînd voi ajunge în America voi profita de acest statut. Sînt sigură că David e genul de bărbat care s-ar căsători cu o femeie fără s-o facă mai întîi sclavă.

Calm, Travis i-a pus mîna pe umeri.

– M-ai trăda pentru un bărbat şi o verighetă?

S-a aplecat şi a sărutat-o, abia atingîndu-i buzele.

– Poate că aş vrea să încerc, i-a şoptit ea. Bărbaţii se deosebesc aşa de mult... Dacă David mă iubeşte, poate că ne vom potrivi şi la pat.

Mîinile lui Travis i-au strîns umerii brutal.

– Dacă tipul ăla te atinge vreodată, îi rup oasele unul cîte unul şi-ţi promit că vei asista la întreaga demonstraţie. Apoi a împins-o şi a părăsit cabina trîntind uşa.

Regan şi-a petrecut noaptea fără Travis, refuzînd să admită cît de mult îi lipsea şi cît de singură se simţea fără braţele lui ocrotitoare. S-a zvîrcolit pînă tîrziu, încercînd să nu plîngă şi să-şi înfrîngă teama.

Dimineaţa, Sarah şi-a făcut apariţia ca de obicei, i-a văzut cearcănele din jurul ochilor, dar

n-a întrebat nimic. S-a aşezat tăcută la măsuţă şi s-a apucat de treabă.

Abia cînd soarele se apropia de asfinţit a sosit şi David. După ce a ciocănit uşor, a intrat şi a invitat-o pe Regan la plimbare. Pe punte s-au întîlnit cu Travis, dar el nu i-a mai băgat în seamă ca altădată şi Regan s-a înfuriat cumplit, concentrîndu-şi toată atenţia la monologul lui David legat de alimente şi călătoria insuportabilă. Schimbarea de la dezinteres la adoraţie din ochii ei, l-au determinat să se oprească şi s-o cerceteze.

– Eşti minunată azi, i-a şoptit. Lumina soarelui îţi transformă culoarea părului în roşu-auriu.

– Mulţumesc, David, a spus ea tare ca s-o audă Travis care tocmai trecea pe acolo. Complimentele tale au darul de-a preschimba o femeie într-o regină. Mă simt extrem de flatată.

Noaptea care a urmat şi-a petrecut-o din nou singură şi ar fi vrut tare mult să-i arate soţului ei înfumurat că n-avea nici o importanţă că o abandonase.

Astfel, pe măsură ce zilele treceau, flirtul ei cu David se înteţea, mai ales cînd Travis era prin preajmă. În cea de-a treia seară, cînd

David a condus-o ca de obicei pînă în faţa cabinei, în locul strîngerii de mînă prieteneşti, el s-a repezit şi a îmbrăţişat-o.

– Regan, a murmurat cu buzele în urechea ei. Te iubesc. Te-am iubit de cînd te-am văzut pentru prima dată. În fiecare noapte stau întins în pat şi mă gîndesc la bruta cu care eşti măritată, care are tot dreptul să te atingă... Regan draga mea, spune-mi că şi tu simţi la fel.

Surprinsă, şi-a dat seama că sărutările pe obraz care o frămîntau cu ardoare îi provocau repulsie. L-a împins, încercînd să se elibereze.

– Sînt o femeie măritată!

– Cu un bărbat care nu merită să-ţi sărute nici poalele rochiei. Vom păstra în secret dragostea noastră şi cînd vom ajunge în America vom anula această căsătorie. Nu poţi să-ţi petreci tot restul vieţii cu un marinar sărac. Vino cu mine şi-ţi voi construi o casă cum n-a mai existat vreodată.

– David! a ridicat ea vocea împingîndu-l din nou. Dă-mi drumul în clipa asta!

– Nu, iubito! Dacă n-ai curaj să-i spui, o voi face eu.

– Nu! Te rog, nu! Deodată şi-a dat seama că soţul ei avusese dreptate. Nu-l dorise niciodată

pe David, se folosise doar de el ca să-l facă gelos pe Travis.

David însă i-a întors faţa acoperind-o cu sărutări fierbinţi, în timp ce ea se zvîrcolea scîrbită. În clipa aceea, ca prin ceaţă pumnul lui Travis a lovit puternic pieptul lui Wainwright, trîntindu-l de perete. Disperată Regan a prins din zbor braţul ce voia să lovească iar.

– Nu! a ţipat. O să-l omori.

Atunci chipul lui s-a întors desfigurat de furie, cu ochii arzînd şi buzele încordate. Îngrozită Regan s-a rezemat de perete.

– Acum ai obţinut ce-ai vrut? i-a strigat, părăsind coridorul şi urcînd pe punte.

Tremurînd încă, a vrut să-l ajute pe David, dar pentru că el arăta destul de bine a intrat în cabină, s-a trîntit pe pat şi a izbucnit în plîns. Cîteva ore mai tîrziu, cînd încerca să adoarmă, o smucitură înfiorătoare a învîrtit corabia, uşa cabinei s-a izbit de perete şi Travis a năvălit înăuntru ud pînă la piele. S-a repezit la patul ei şi a tras-o la piept strigînd:

– Eşti rănită?

– Ce s-a întîmplat? Regan s-a strîns la pieptul lui fericită.

– E doar o furtună, a strigat el peste zgomotele de afară. Ne-am pregătit pentru asta, aşa că nu vor fi stricăciuni mari. Vreau să rămîi aici. Ai înţeles? Să nu-ţi treacă prin cap să vii pe punte sau să vizitezi vreun pasager. Am fost destul de explicit? Ea a încuviinţat în tăcere şi după ce-a sărutat-o cu pasiune, i-a mîngîiat pleoapele roşii. Rămîi aici! Şi cu asta a lăsat-o în camera întunecoasă, mai speriată ca înainte. După un timp, imaginaţia ei a pornit să lucreze activ. Deasupra ei valurile înalte loveau mica ambarcaţiune, măturînd în calea lor oameni şi obiecte. Şi Travis era printre ei! Travis care era în stare să creadă că şi forţele naturii i se vor supune.

O nouă trosnitură, ca un lemn ce se rupe... Sprijinindu-se cu greu de lucrurile din jur a reuşit să iasă din cabină. Cineva trebuia să-l determine pe Travis să se întoarcă în siguranţa camerei sau să-l ajute dacă se afla în pericol.

CAPITOLUL 9

Nimic n-o pregătise pe Regan pentru uraganul de vînt şi sare care i-a biciuit trupul de cum a păşit afară. Cu braţele încolăcite în jurul pieptului, abia păstrîndu-şi echilibrul, a urcat scările încercînd să desluşească umbrele ce se iveau adesea printre valurile de apă.

După ce ochii i s-au acomodat cu întunericul, a înaintat cu mai multă uşurinţă, urmărită de aceleaşi zgomote de lemne ce trosneau înfricoşînd-o.

Pe punte, marinarii erau strînşi în cerc şi făceau eforturi uriaşe să ţină piept furiei apelor ca să poată repara stricăciunile pricinuite de furtună. Printre ei se afla şi Travis care, imediat ce-a observat-o, a venit şi a prins-o de umeri. Nu i-a spus nimic. S-au privit pur şi simplu, pînă

cînd un val s-a aruncat asupra lor şi el a acoperit-o cu propriul lui trup.

– Ar trebui să te bat pentru asta, i-a strigat în ureche.

Strînsoarea lui Travis devenise dureroasă şi Regan s-a întors. În spatele ei David apăruse ca din senin.

– Dacă aveţi nevoie de cineva care să se cațere pe catarg...

– Nu! a ţipat Regan agăţîndu-se de braţul lui Travis. Opreşte-l! Dar soţul ei l-a privit pe David şi a înţeles. În clipa aceea şi-a făcut apariţia şi căpitanul, fericit că găsise în sfîrşit pe cineva destul de curajos să ajute la salvarea corabiei. Fără cuvinte, i-a înfăşurat frînghia în jurul mijlocului şi i-a dat cîteva explicaţii mai mult prin semne. David trebuia să se urce pe frînghia velaturii spre capătul vergii, să se tîrască pe toată lăţimea ei rămînînd suspendat deasupra apelor învolburate şi să lege pînza ruptă.

Regan abia respira ştiind că privea pentru ultima oară un om condamnat la moarte, în timp ce vîntul sufla nemilos încercînd parcă să-l desprindă de pe frînghie. Cînd a ajuns în cele din urmă la capătul velaturii, s-a agăţat cu braţele de ea, odihnindu-se cîteva minute şi

aşteptînd retragerea valului uriaş. La un pas de locul rupturii şi-a prins sfoara între dinţi.

– Atenţie! a strigat cineva care se afla lîngă Regan.

Dar David n-a putut auzi avertismentul pentru că un nou val îl separase complet de mulţimea aflată jos.

Pe punte, spargerea valului a fost urmată de o altă trosnitură. Cu respiraţia oprită, Regan privea ţintă capătul velaturii unde David atîrna în bătaia vîntului şi un zîmbet mic, încurajator i-a înflorit în colţul gurii. Imediat însă faţa ei s-a întunecat. Platforma de veghe se rupsese şi o parte din ea lovise capul lui David, iar corpul lui părea nemişcat. S-a strîns lîngă Travis speriată. Nici nu bănuia că el o urmărise, studiindu-i atent teama de pe faţă.

– Rămîi aici! i-a spus, înfăşurîndu-şi repede o frînghie în jurul taliei.

O teroare nouă i-a cutremurat trupul şi Regan şi-a încleştat degetele de balustrada rece.

Braţele lui Travis păreau mult mai sigure decît ale lui David, în ciuda greutăţii ce-o aveau de ridicat. Şi de fiecare dată cînd valurile îi blocau vizibilitatea, Regan avea senzaţia că moare un

pic. Între timp Travis ajunsese la capătul velaturii, cu trupul încordat la fel ca oţelul din care era fabricată balustrada. În momentul acela David şi-a ridicat capul încet, iar marinarii de jos au început să-l încurajeze, deşi celălalt bărbat nu manifesta nici un pic de entuziasm.

Travis a reuşit să ajungă la David şi să-şi lege frînghia de frînghia lui, apoi prin cuvinte scurte să-l ghideze spre catargul principal. Cu mîinile pe picioarele lui, Travis l-a ajutat extrem de greu să facă fiecare pas. Cînd David a ajuns la şase metri deasupra platformei, Regan a respirat din nou. La semnul lui Travis, David a început să coboare singur, ţinîndu-se strîns de frînghia susţinută de trupul bărbatului de deasupra. În momentul în care picioarele lui au atins podeaua, Regan a ghicit că Travis sesizase ceva dincolo de corabie, ceva ce oamenii de sus nu puteau vedea şi l-a privit fix cu ochii în lacrimi.

Într-o fracţiune de secundă el a strîns sfoara de braţ şi s-a ascuns după pînzele din apropiere. Valul uriaş care a urmat a forţat corabia să se învîrtă, a izbit-o pe Regan de balustradă, iar catargul principal începu să trosnească avertizîndu-i că sfîrşitul era aproape.

În ciuda apei care nu contenea să lovească puntea, Regan s-a agăţat de sfoara velaturii, încercînd să se caţere. Îi era foarte greu să respire, să-şi ţină ochii deschişi, dar ştia că Travis era undeva sus, izolat şi în pericol. În pauza dintre valuri a ridicat capul şi i-a zărit faţa schimonosită de durere. Trebuia neapărat să înainteze pînă la piciorul lui. Jos, marinarii ţipau şi glasurile lor se amestecau cu vîntul şi apa distrugătoare.

Speriată de sforile grele şi mult prea groase pentru mîinile ei mici, a reuşit cu greu să urce pînă la piciorul lui Travis şi înainte de atacul unui nou val să lege frînghia velaturii de glezna lui. În momentul acela, apa a împins-o cu repeziciune, determinînd-o să se legene mult timp suspendată deasupra platformei.

– Travis! a strigat cineva de jos.

– Doamnă Stanford! a urlat, căpitanul.

Ea a deschis ochii cu greu, încă înfricoşată să privească spre dreapta ei, acolo unde Travis putea să fie sau nu. Şi atunci furtuna s-a oprit ca prin farmec, iar marinarii au început să se agite fericiţi, strigîndu-i. De la şase metri înălţime, Regan îi privea stînd într-una din pînzele prinse

de catarg ca într-un leagăn, cu mîna agăţată de sfoara ce lega piciorul lui Travis.

– Daţi-i jos! a comandat căpitanul.

Înconjurată de rîsetele lor, Regan şi-a întors capul spre Travis. Era acolo. Pe fruntea lui era o rană urîtă care sîngera abundent şi marinarii ce se căţărară ca să-i ajute n-au mai rîs.

– Ia-ţi salvat viaţa, a spus unul dintre ei. Dacă nu l-aţi fi legat de picior, probabil că ar fi sfîrşit spînzurat.

– E teafăr? i-a întrebat îngrozită.

– Respiră.

– Duceţi-l mai întîi pe Travis, a şoptit cînd marinarul a schiţat un gest s-o ajute. Seriozitatea cu care le-a vorbit i-a făcut pe cei doi bărbaţi s-o privească tăcuţi, cu admiraţie, apoi să-i asculte porunca, încercînd să nu se uite la picioarele ei goale, frumoase.

Cînd mai tîrziu Regan s-a alăturat celorlalţi, a fost întîmpinată de doctorul de pe corabie care, după ce-a examinat cu atenţie rana lui Travis, i-a spus:

– Probabil că a fost lovit de partea de sus a catargului principal. S-a întors încet. Am auzit că l-ai ajutat să nu fie aruncat peste bord.

– Se va face bine? l-a întrebat ea fără să dea vreo importanţă cuvintelor de laudă.

– În cazul loviturilor la cap nu pot face pronosticuri. Tot ce e bine pentru el acum e să-i dai apă şi să-i asiguri liniştea. Îmi pare rău.

Regan a mîngîiat părul lui Travis, apoi cu ajutorul marinarilor l-a dus în cabina lor unde imediat ce-au rămas singuri l-a dezbrăcat, lucru foarte dificil avînd în vedere greutatea lui. L-a învelit cu pături uscate şi călduroase, apoi la bătaia uşoară la uşă s-a dus să deschidă şi Sarah Trumbull a năvălit înăuntru speriată.

– Unul dintre marinari mi-a povestit ce s-a întîmplat şi m-am gîndit că aveţi nevoie de ajutor aşa că v-am adus nişte apă fiartă.

Regan a luat apa şi a spus:

– Mulţumesc, dar mă descurc singură. Îngrijeşte-te mai bine de ceilalţi pasageri. I-a făcut un semn scurt din cap spre cabina lui David.

– Să ştiţi că toată lumea se roagă pentru dumneavoastră şi domnul Travis, a mai adăugat Sarah înainte să iasă.

Singură din nou cu Travis, Regan s-a apucat să-i spele tăietura nu prea lungă, dar probabil foarte adîncă, pentru că el nu-şi revenise încă.

Trupul lui, deşi cald şi curat, rămînea în continuare inert. Singura soluţie pentru a-l aduce la viaţă era să se strecoare în pat lîngă el şi să-l strîngă în braţe, ceea ce şi făcu. Cînd s-a trezit după cîteva ore cu dinţii clănţănindu-i de frig, a constatat că purta încă hainele ude de pe punte, din timpul furtunii. Travis zăcea alături palid şi nemişcat. L-a privit tremurînd cu mîna la gură şi lacrimile şiroindu-i pe obraji. Apoi, trezită ca dintr-un vis urît, şi-a scos din dulap o rochie grea din mătase maro şi bustul roz. Rochia pe care i-o făcuse Sarah la comanda lui. Odată îmbrăcată, s-a apropiat din nou de Travis, i-a şters faţa rece şi rana ce încă sîngera.

La miezul nopţii trupul lui a fost scuturat de spasme îngrozitoare şi Regan a trebuit să se aşeze deasupra pentru a-i imobiliza mîinile ca să nu se rănească.

Spre dimineaţă, cînd lupta l-a învins, s-a cufundat obosit într-un somn adînc, iar Regan şi-a pus capul pe umărul lui şi a închis ochii.

Au trezit-o degetele lui strecurate prin păr şi a ridicat capul brusc.

– De ce eşti îmbrăcată? a întrebat-o el răguşit, de parcă acela ar fi fost cel mai important lucru din lume.

Ea nu ştia cu precizie cîte ore stătuse încordată, pîndind un semn de viaţă din partea lui, dar acum, cînd se eliberase dintr-o dată de tensiunea acumulată, a început să tremure şi să plîngă cu suspine. Travis a întins un deget şi a şters o lacrimă de pe obrazul ei.

– Ultimul lucru pe care l-am auzit înainte să leşin a fost ruperea catargului principal. El m-a lovit la cap? Tot ce-a putut ea să facă a fost să dea din cap. Cînd s-a întîmplat asta? În ce zi a fost? Ieri sau alaltăieri?

– Alaltăieri, a murmurat ea simţind că hohotele ameninţau să-i străpungă gîtul.

– Deci lacrimile astea sînt pentru mine? a întrebat zîmbind şi din nou ea a încuviinţat tăcută. O simplă lovitură la cap şi iubita mea plînge pentru mine?

Regan şi-a lăsat capul la loc pe umărul lui şi a continuat să plîngă mult timp după aceea.

Travis era un pacient minunat. Atît de minunat, încît Regan era epuizată. Lui îi făcea plăcere să fie răsfăţat de prezenţa ei, cu mîncare la pat, două băi pe zi şi masaj din cap pînă în picioare. Se simţea fericit.

În cea de-a patra zi, cînd ea era pe punctul de-a-i spune în glumă că l-ar fi aruncat peste bord, un ciocănit uşor i-a atras atenţia.

– Pot să intru? a întrebat-o David cu braţele bandajate.

– Sigur, i-a răspuns Travis, ridicîndu-se singur în şezut pentru prima oară. Vino şi ia loc.

– Nu. David vorbea fără s-o privească pe Regan. Am venit doar să-ţi mulţumesc pentru că mi-ai salvat viaţa.

Travis a studiat un timp chipul tînărului.

– Am făcut-o pentru a şterge ruşinea că noi, ceilalţi, ne-am purtat ca nişte laşi.

– Mulţumesc, a încheiat David scurt, deşi ochii lui spuneau mult mai mult.

– Ce drăguţ din partea ta! a spus Regan după plecarea lui David, sărutînd obrazul lui Travis.

Imediat braţul lui a prins-o de mijloc şi a tras-o în pat adîncind sărutul pînă cînd mîinile ei i s-au încolăcit în jurul gîtului, răspunzînd prin mişcări unduitoare chemării lui.

– Acum o oră ziceai că eşti prea obosit ca să te scoli din pat.

– Nu vreau să mă scol, dar asta n-are nici o legătură cu oboseala, i-a explicat el în timp ce-i desfăcea rochia.

– Travis Stanford! a strigat ea sărind pe podea. Dacă îndrăzneşti să-mi strici şi rochia asta nu mai vorbesc niciodată cu tine.

– Nu-mi pasă de rochie, a spus el, dînd pătura la o parte.

– Doamne... a gemut ea, dezbrăcîndu-se şi întinzîndu-se lîngă el în pat.

Travis a ridicat-o peste trupul său nerăbdător, ghidînd-o, făcînd-o să scîncească de plăcere, plimbîndu-şi degetele în sus şi-n jos de-a lungul spatelui ei moale şi necăjind-o cu buzele.

Regan nu mai simţise niciodată atîtea senzaţii împreună şi fără să gîndească de două ori s-a prins în ritmul şoldurilor care o ridicau şi o coborau. Travis s-a rostogolit şi a împins-o sub el preluînd controlul asupra trupului ei supţire, pătrunzînd adînc în centrul fiinţei sale pînă cînd valurile de extaz i-au topit împreună.

Tîrziu, foarte slăbit, a rămas nemişcat, cu muşchii pulsînd încă şi scăldaţi de sudoare. Sub el, Regan zîmbea şi-l ţinea încă strîns la piept. Era ca o prelungire a plăcerii, o încercare disperată de-a fura o picătură din tăria lui.

Încă zîmbind şi agăţată de trupul lui, s-a cufundat neputincioasă în lumea viselor.

CAPITOLUL 10

Trupul lui Regan zăcea pe pat slăbit şi înfiorat din cînd în cînd de frisoane şi crampe. Travis i-a aşezat pe frunte o cîrpă umedă şi ea i-a zîmbit cît de cald a putut.

– Ce aiurea să mi se facă rău de mare tocmai acum, a murmurat ea.

Travis n-a spus nimic, a luat ligheanul în care ea vomitase şi a ieşit să-l golească.

Regan era liniştită şi prea slăbită să se mişte, dar în mintea ei acest rău de mare i se părea foarte suspect. Bineînţeles că nu-i putea spune lui Travis, dar era de-a dreptul înfricoşată de America şi perspectiva stabilirii într-un loc necunoscut.

De aproape o lună, de cînd trecuse furtuna, ea terminase cu flirtul, iar majoritatea timpului

şi-l petrecea în compania lui Travis, mîncînd cu el, făcînd dragoste şi adesea stînd ore întregi de vorbă. Aşa a descoperit că era un povestitor neîntrecut, amuzînd-o cu istorioare distractive despre prietenii lui, Clay şi Nicole Amstrong din Virginia, fratele său mai mic, Wesley, familia Backer şi ceilalţi vecini din lungul rîului. L-a ascultat cu interes, încercînd să-şi imagineze căsuţele lui, femeile în rochii simple, din pînză albă de bumbac, fumînd pipă şi bărbaţii puternici, fermieri înnăscuţi, muncind din greu pe cîmpurile întinse.

Povestirile lui Travis şi imaginaţia ei au făcut ca timpul să treacă mai repede. Apoi, în ultima săptămînă a călătoriei, grijile au revenit întunecîndu-i mintea. Slăbea tot mai mult, iar senzaţia de vomă se accentua, starea de indispoziţie îi răscolea stomacul.

De cînd se îmbolnăvise, Travis o trata cu blîndeţe şi atenţie deosebită, ajutînd-o să se aplece deasupra ligheanului, spălîndu-i faţa palidă, urmărind-o şi forţînd-o să se odihnească. Iar Regan credea că purtarea lui era un fel de rămas-bun, un semn de recunoştinţă pentru clipele minunate pe care ea i le oferise.

Lacrimile au pornit să i se rostogolească pe obraji. De ce n-o lăsase în Anglia, acolo unde era acomodată cu obiceiurile oamenilor?

Plănuise să-i vorbească despre toate temerile ei, dar imediat ce el a intrat în cabină, stomacul i s-a revoltat din nou şi gîndurile i s-au spulberat.

– Am zărit pămîntul, i-a spus apropiindu-se şi sprijinindu-i capul de pieptul său. Mîine pe vremea asta sîntem în portul Virginiei.

– Foarte bine. Poate că, imediat ce vom pune piciorul pe ţărm, îmi voi reveni.

– Da, în curînd, a încurajat-o mîngîindu-i părul frumos.

Toată noaptea a rămas trează în braţele lui Travis privind lumina vrăjită a lunii, dorindu-şi ca el să nu însemne atît de mult pentru inima ei, hotărîndu-se să-l urască pentru a-l putea uita.

Următoarele ore au fost deosebit de agitate. Croitoreasa i-a strîns rochiile într-o ladă, Travis i-a plătit, apoi Regan şi Sarah s-au despărţit cu lacrimi în ochi, ultima rămînînd pe corabie singură, Travis fiind nevoit să verifice încărcătura.

– Doamnă Stanford?

S-a întors spre vocea timidă din spatele ei şi l-a văzut pe David Wainwright. Părea schimbat

şi privea undeva în partea ei stîngă, evitîndu-i ochii. Vreau să vă urez la amîndoi tot binele din lume.

– Mulţumesc, i-a răspuns ea. Chipul lui reflecta o teamă ascunsă. Sper ca America să ne placă mai mult decît am visat.

– Spune-i soţului tău... N-a fost în stare să încheie, în schimb i-a sărutat mîna şi a privit-o fix cîteva secunde. La revedere. Apoi a pornit cu paşi mari spre locul de depozitare al bagajelor.

Regan s-a rezemat de balustradă şi l-a zărit pe Travis urmărind-o încruntat. Ea a ridicat mîna şi a fluturat-o un timp deasupra capului, simţind dintr-o dată o senzaţie ciudată, că se va putea descurca şi singură în ţara aceea necunoscută. Doar îşi făcuse atîtea planuri...

Travis nu i-a dat însă prea mult timp de visare pentru că puţin mai tîrziu a venit lîngă ea şi a sfătuit-o să mănînce ceva şi să-şi strîngă lucrurile.

– Unde mergem? l-a întrebat curioasă. Mi-ai... mi-ai găsit slujbă?

El a săltat lada în spate şi a rîs în hohote.

– Ţi-am găsit una nemaipomenită, la care te pricepi de minune. Să mergem.

Folosindu-şi toate puterile, Regan a încercat să nu se lase necăjită de cuvintele lui şi l-a urmat spre vehiculul cel mai urît pe care-l văzuse vreodată.

– Îmi pare rău, a rîs el urmărindu-i dezamăgirea de pe faţă. N-am putut alege ceva mai bun. În noaptea asta rămînem la un prieten, iar mîine pornim mai departe.

Ţinutul pe care l-au străbătut, pe drumuri ca nişte poteci înguste, părea mai sălbatic decît Anglia. Chicotind, Travis o urmărea cu atenţie.

– Acum cred că înţelegi de ce călătorim mai mult pe apă.

Cînd soarele a ajuns la asfinţit, s-au oprit în faţa unei case mari, albe, curate, înconjurată de pajişti frumos îngrijite, cu flori de primăvară. Era o casă spaţioasă şi mult mai frumoasă decît îşi imaginase Regan.

La bătaia lui Travis la uşă, a răspuns o femeie grasă, cu părul grizonat, îmbrăcată într-o rochie de muselină peste care purta un şorţ din pînză albă, de bumbac.

– Ah, Travis! a strigat ea. Omul pe care l-am trimis după tine s-a întors de cîteva ore.

– Bună, Martha. Travis a sărutat-o pe obraz. Încărcatul ne-a luat mai mult timp decît am crezut. Judecătorul e aici?

– Eşti tare nerăbdător. Martha a început să rîdă. Ea e tînăra doamnă?

Travis a înconjurat umerii lui Regan cu un gest posesiv.

– Ea e Regan, iar aceasta e Martha.

– Mă bucur de cunoştinţă, doamnă...?

– Doar Martha, aici eşti în America, i-a spus femeia zîmbind. Haideţi, să mergem, judecătorul vă aşteaptă.

Regan a păşit alături de Travis într-o cameră plăcută cu mobilă destul de veche, dar bine întreţinută, cu catifea verde ca şi draperiile grele ce acopereau ferestrele mari. Înainte să se dezmeticească a fost prezentată judecătorului, un bărbat înalt şi bine făcut.

– Dragii mei, ne-am adunat azi aici... Martha zîmbea ca un înger plimbîndu-şi ochii peste persoanele din jurul său, apoi s-a întors la soţul ei care citea din cartea pentru oficierea căsătoriei. În timpul acesta, Travis ţinea mîna lui Regan solemn, atent la cuvintele judecătorului.

Lui Regan i-au trebuit cîteva minute să realizeze ce se întîmplă cu ea. Era căsătorită

fără consimţământul ei cu Travis Stanford, în faţa acestor străini, deşi avea faţa murdară şi rochia verde-închis şifonată din timpul călătoriei. Travis mersese prea departe.

În momentul acela judecătorul şi-a ridicat ochii şi zîmbind a întrebat-o:

– Regan, vrei să-l iei pe acest bărbat de soţ?

Ea şi-a întors capul încet spre chipul fermecător al lui Travis.

– Nu.

Secundele s-au scurs foarte încet pînă cînd cei de faţă au reacţionat. Martha a izbucnit în rîs, judecătorul şi-a ascuns capul în carte, iar Travis şi-a înfipt mîna în braţul ei şi a tras-o cu brutalitate spre hol.

– Ce dracu' a vrut să însemne asta? i-a mormăit cu gura aproape de faţă.

Regan s-a retras involuntar, părăsindu-şi însă poziţiile.

– Nu te-ai sinchisit să mă întrebi măcar dacă vreau să mă căsătoresc, nici dacă vreau să vin în America. Sînt sătulă să tot iei decizii în numele meu.

– Decizii! Nu e vorba de decizii. Soarta a vrut să fim împreună. La figura ei consternată,

Travis a continuat: ar fi trebuit să te scutur un pic, dar mi-e frică să nu rănesc bebeluşul.

– Bebeluşul? a murmurat ea.

Travis a închis ochii şi s-a rugat cîteva minute să-şi recapete calmul.

– Doar nu vrei să cred că n-ai ştiut că joaca noastră din pat va avea acest deznodămînt. N-ai ştiut ce-nseamnă „răul de mare"? I-a mîngîiat cu blîndeţe obrazul cald. Iubito, nu obişnuiesc s-o părăsesc pe mama copilului meu.

Încremenită, Regan nu putea încă să vorbească coerent.

– Dar slujba? a şoptit ea. Şi nu mă pot mărita în rochia asta fără flori... şi... fără.. Oh, Travis! Un copil!

El a strîns-o la piept cu căldură şi a legănat-o un timp ca pe un copil.

– Am crezut că ştiai, iubito. Te rog, vrei să te căsătoreşti cu mine? Pentru că ea a ezitat, a continuat: în ceea ce priveşte rochia, te prefer dezbrăcată şi dacă vrei flori îţi voi culege cîteva din grădina Marthei.

– Nu, i-a răspuns clipind des. El avea dreptate. Va avea copilul şi se va mărita. N-avea încotro. Sînt gata.

– Nu e o execuţie, a chicotit Travis.

În timp ce-l urma în holul mare, Regan şi-a dat seama că el n-o înţelesese. Nunta era momentul cel mai important din viaţa unei femei, iar ea îşi va aminti mereu această ceremonie tristă înconjurată de străini, rezultatul poverii ce-o purta în pîntece.

Cînd judecătorul a încheiat, Travis s-a aplecat s-o sărute, iar ea i-a întins obrazul.

– Nu prea seamănă a nuntă, nu? În orice caz nu ceea ce şi-ar dori o fată să povestească nepoţilor ei.

– Nu, i-a răspuns simplu, dorind cu ardoare să meargă cît mai repede la culcare.

– Trebuie să plecăm, şi-a anunţat Travis gazdele şi s-au urcat din nou în căruţă.

– Am ajuns? a întrebat Regan mai tîrziu cînd s-au oprit.

– Nu încă. Vocea lui devenise brusc serioasă. Sîntem la un han, iar mîine dimineaţă pornim mai departe.

Întinsă pe pat, acolo unde Travis o lăsase imediat ce intraseră în cameră, Regan asculta mişcările lui uşoare pe scară, în timp ce căra bagajele grele. Poate că nu-i va fi totuşi imposibil să trăiască alături de el.

– Mă întorc repede, i-a şoptit trimiţîndu-i pe spate fiori de gheaţă.

S-a ridicat brusc. Apa fierbinte o aştepta şi s-a grăbit pentru că ştia că Travis era un mire nerăbdător. Apoi, a zărit cheile de la lada cu rochii şi s-a îmbrăcat cu una de mătase, foarte frumoasă.

Materialul fin îi mîngîia corpul mulîndu-se după el. Regan s-a aşezat pe pat într-o poziţie seducătoare şi a aşteptat.

Şi-a rotit ochii prin cameră şi a observat că nu există nici un ceas. Dintr-o dată gîndul că el nu se mai întoarce a înfiorat-o şi s-a repezit să deschidă fereastra. O ploaie măruntă i-a atins uşor faţa şi aerul curat i-a umplut plămînii.

Travis era un bărbat onorabil şi acest bărbat onorabil se căsătorise cu ea. Oare toţi bărbaţii onorabili, adevăraţi gentlemani, răpeau femeile şi le duceau în America împotriva voinţei lor? Poate că tot ce-şi dorise el fusese pe cineva care să-i încălzească patul într-o călătorie lungă pe mare. Şi ea tocmai asta făcuse!

Travis n-o dorise niciodată, la fel ca Farrell şi unchiul Jonathan.

Lacrimile se rostogoleau pe obraji odată cu ploaia de afară. De ce se căsătorise cu ea? O

adusese în America, se căsătorise cu ea imediat, iar acum avea acea bucăţică de hîrtie şi putea să-i ia banii dacă n-o mai dorea. O abandonase într-o ţară necunoscută, fără bani, fără ajutor şi cu grija unui copil.

A izbucnit în hohote furioase, lovind cu pumnii perna din mijlocul patului, apoi, cînd oboseala a doborît-o, a căzut într-un somn adînc ca un leşin.

CAPITOLUL 11

– Deschide uşa asta afurisită! a răsunat inconfundabila voce a lui Travis. Cu capul greu şi ochii umflaţi, Regan s-a îndreptat bîjbîind spre uşa ce zbîrnîia sub loviturile lui. Regan!

– E încuiată! i-a răspuns Regan, încercînd clanţa.

– Cheia e pe lada cu haine, i-a strigat Travis nerăbdător.

Cînd în cele din urmă uşa s-a deschis, i-a fost imposibil să-l zărească sub minunatele flori ce-i acopereau faţa, reuşind să recunoască cîteva specii: stînjenei, violete, liliac în trei culori, lalele, narcise galbene, zambile, maci şi trandafiri. Cu paşi mari, nervos, Travis s-a apropiat şi a aruncat florile pe pat.

– La naiba! N-am crezut că le voi urî vreodată, dar în noaptea asta s-ar putea s-o fac. Cînd şi-a scos pălăria, apa din ea s-a scurs pe podea cu zgomot. S-a aşezat apoi cu greu pe scaun, şi-a scos cizmele şi a spus: am vrut să fac un drum scurt de cîţiva kilometric pînă la un prieten de-al meu care are o seră, să-i aduc flori miresei mele. Şi-a scos ciorapii şi haina şi un val de apă s-a scurs la picioarele lui. La mijlocul drumului m-a apucat ploaia, dar am continuat să merg. Cum am ajuns, prietenul meu şi soţia lui s-au apucat să culeagă flori şi nu s-au oprit pînă cînd n-au terminat grădina şi sera. Necazurile au început pe drumul de întoarcere. La un moment dat, mi-a căzut un pantof, dar nu m-am oprit să-l caut ca să nu pierd ce mai rămăsese din noaptea nunţii mele. Fascinată, Regan îl urmărea tăcută. Fulgerele au pornit să brăzdeze cerul şi atunci calul ăla blestemat s-a speriat şi m-a trîntit în noroi. L-aş fi lăsat liber, dacă florile mele n-ar fi fost în şa. L-am căutat două ore şi cînd l-am găsit şaua dispăruse. Pachetele dispăruseră şi am fost nevoit să-mi umplu braţele şi hainele cu florile de pe jos. Pentru prima oară de cînd intrase în cameră ochii lui s-au întîlnit cu ai ei. Un bărbat în mijlocul

furtunii, umplîndu-şi braţele cu flori. M-am simţit ca un prost. De ce dracu' plîngi?

Regan a ridicat un trandafir ud din pat şi l-a apropiat de nas.

– O mireasă trebuie să aibă flori, a şoptit ea. Ai făcut asta pentru mine...

Uimirea şi exasperarea i-au umbrit un timp chipul obosit.

– Unde credeai că puteam să mă duc în noaptea nunţii mele decît pentru mireasa mea?

Regan nu putea să-i răspundă, iar lacrimile i se scurgeau încet adunîndu-se sub bărbie. El s-a apropiat încet şi i-a mîngîiat obrazul ud.

– Ai plîns mult, i-a spus. Ai crezut că nu mă mai întorc, nu-i aşa?

Ea s-a întors stînjenită şi s-a urcat în mijlocul patului.

– Nu, doar că...

Un chicotit scurt a făcut-o să privească peste umăr.

Travis se dezbrăcase şi aşa cum stătea în semiîntuneric părea un zeu îmbrăcat în flori, cu ochii arzînd de dorinţă.

– Nu primesc nici măcar un premiu pentru efortul meu? a şoptit, desfăcîndu-şi braţele. Cu un geamăt din gît, Regan s-a aruncat înainte,

încolăcindu-se ca un şarpe în jurul trupului lui minunat. Cum ai putut crede că te voi părăsi după cîte necazuri am trăit de cînd te-am întîlnit? a întrebat, sărutîndu-i buzele.

Senzaţia pielii lui goale, reci, o făcea să se înfioare de plăcere şi să-şi ridice picioarele peste coapsele lui. Numai mătasea subţire cu care era ea îmbrăcată le mai separa trupurile şi Regan şi-a strecurat degetele prin părul lui ud şi des în timp ce buzele trasau dîre fierbinţi pe gura înfometată. El era acolo, era bărbatul ei şi-i putea face orice ar fi dorit.

Într-o secundă s-a trezit sub Travis, într-o mare de flori în nuanţe incredibile. Cu o mişcare graţioasă i-a dezlipit o narcisă galbenă de pe fruntea transpirată şi i-a zîmbit. Travis o privea fermecat, cu mîinile peste şoldurile ei şi muşchii încordaţi, gata să explodeze.

– Travis... a gemut ea, ridicîndu-se din nou ca să-l întîmpine. Florile îşi sfărîmau petalele sub greutatea trupurilor lipite parcă într-unul singur, iar Travis le ignora pe măsură ce gura lui explora, săruta, alina fiecare bucăţică din pielea pe care o atingea de parcă o gusta pentru prima dată.

Regan era pregătită pentru el, tînjea după el şi simţea că înnebuneşte dacă se va lăsa răscolită în continuare.

– Te rog, Travis. Te rog, l-a implorat.

Cînd el a pătruns-o dureros de adînc, ea şi-a înălţat şoldurile inconştientă, susţinîndu-l, vrînd parcă să-l cuprindă tot, să-l păstreze.

Au trecut cîteva momente pînă cînd Regan a revenit încet la realitate, abia respirînd, în timp ce Travis, cu fruntea îngropată în umărul ei şi cu trupul scăldat de sudoare, tremura încă acoperit de flori. Şi-a întors capul încet spre el şi a început să rîdă.

– Ce ţi se pare oare aşa de caraghios? a întrebat-o.

– Florile pentru mireasă, a rîs ea aproape înecîndu-se. Oh, Travis am vrut doar un buchet, nu o grădină întreagă.

S-a întins lîngă ea şi a strîns cîteva flori mai puţin ofilite şi i le-a oferit.

– Uite un bucheţel.

Regan l-a luat şi s-a rostogolit peste celelalte fericită.

– Oh, Travis tot ce faci tu e... măreţ. Grandios, dominant... şi-a plimbat ochii peste trupul lui minunat ce lîncezea printre lalele,

stînjenei, narcise şi violete... Travis a prins mătasea uşoară într-o mînă, gata s-o smulgă. Să nu îndrăzneşti să mi-o strici şi pe asta... a adăugat ea scoţînd-o repede.

– Dai ordine? a spus el încet, urmărindu-i mişcarea de felină.

Regan s-a retras din calea lui pînă cînd s-a lovit de perete, apoi cu mîinile depărtate de corp a luat o poziţie dezarmantă.

– Oh, Măria Ta, i-a spus cu teamă prefăcută. Fă ce vrei cu mine, dar lasă-mi virtutea.

Travis a vrut să se ridice, dar a căzut înapoi, gemînd de durere şi frecîndu-şi cu mîna genunchiul stîng.

– La naiba!

– Chiar trebuie să înjuri? Regan s-a apropiat şi i-a studiat genunchiul. Uite! Ai mai văzut un ghimpe aşa de mare? a izbucnit într-un rîs zgomotos care-i zguduia întregul trup.

– Mă bucur că te amuzi.

– Ah, Travis, eşti atît de romantic!

Gura lui s-a strîns, transformîndu-se într-o linie subţire ce-i înăsprea trăsăturile.

– Atunci la ce dracu' ţi-aş mai fi adus florile astea blestemate? a întrebat-o furios.

Lui Regan i-au trebuit cîteva minute ca să realizeze cît de mult îl rănise. El făcuse ceva pentru ea. Nu, nu era vinovat pentru că nu înţelegea că de multe ori un simplu buchet de violete putea să fie mai romantic decît o căruţă de flori.

– Travis, florile sînt minunate, i-a spus, mîngîindu-i umărul încordat. Îmi plac sincer şi nu aş vrea să mai fii supărat. Poate dacă îţi sărut genunchiul o să mă ierţi şi durerea o să dispară.

– S-ar putea, a aprobat Travis cu vocea schimbată. Aş vrea să încercăm.

Pornind de la genunchi, buzele ei au început să urce, iar mîinile să-l frămînte pînă cînd dorinţa, nevoia de ea au devenit insuportabile şi Travis a răsucit-o violent acoperind-o în întregime. Şi din nou şoldurile ei s-au ridicat cu aceleaşi mişcări unduite, iar Travis s-a cufundat în adîncurile misterioase, pierzîndu-şi aproape cunoştinţa.

– Ridică-te! a strigat pălmuindu-i fundul. Dacă nu pornim imediat, nu vom ajunge la casa lui Clay la timp şi nu vreau să înnoptăm în barcă.

Deşi nu pricepea ce voia să-i spună, Regan şi-a dat părul din ochi şi i-a deschis încet.

– Cum adică înnoptăm în corabie?

– Nu e corabie, ci barcă, a corectat-o. Cu obrajii acoperiţi de spumă, a privit-o prin oglindă şi zîmbetul lui a făcut-o să se înfioare şi să se întindă la loc. Dacă nu te scoli, cînd ajungem acasă vei fi nevoită să dormi într-o cameră separată.

Ameninţarea lui absurdă i-a provocat un rîs molipsitor şi ridicîndu-se cu greu a început să se spele. După cîteva minute era gata de drum.

Căruţa i-a purtat spre barca legată la ţărm.

– E mare ferma ta? Ai angajaţi mulţi sau te ocupi singur de ea? Casa e la fel de frumoasă ca a Marthei?

Travis a fixat-o un timp zîmbind.

– Ferma mea este destul de mare. Am cîţiva angajaţi, dar uneori îmi place să mă ocup singur de pămînturile mele. Casa mi se pare deosebit de frumoasă, poate pentru că îmi aparţine.

– Şi ai construit-o cu mîinile tale, a continuat ea plimbîndu-şi mîna prin apă. O casă cu două-trei camere... se va descurca cu siguranţă.

Căldura plăcută a soarelui, gîndurile optimiste şi legănatul uşor al bărcii i-au creat o senzaţie uşoară de ameţeală şi a închis ochii.

La pocnetul pistolului a sărit brusc în picioare gata să cadă în rîu.

– Te-am trezit? a întrebat-o Travis cu arma îndreptată spre cer.

Ea şi-a rotit capul de jur-împrejur, dar n-a văzut decît apă şi vegetaţia deasă de pe maluri. Sîntem aproape de teritoriul lui Clay, i-a explicat trăgînd a doua oară.

Pe malul drept, acolo unde pădurea se termina brusc, ieşea din apă un mic debarcader din lemn la care acostaseră două bărci mult mai mari decît a lor. Pe măsură ce distanţa s-a micşorat, imaginea s-a lărgit şi în faţa lor s-au ivit deodată cîteva clădiri mari şi mici, grădini, cîmpuri proaspăt arate, cai, căruţe...

– Casa ta este în acest oraş? l-a întrebat Regan în timp ce el lega barca de debarcader.

– Regan, ceea ce vezi e plantaţia lui Clay şi nu un oraş.

Ea nu mai auzise niciodată acest cuvînt şi era pregătită să ceară lămuriri, dar a fost întreruptă de chicotele celor doi copii frumoşi ce se apropiaseră de ei alergînd.

– Unchiule Travis! au strigat cînd americanul i-a îmbrăţişat şi s-a învîrtit cu ei. Ne-ai adus ceva? Unchiul Clay era îngrijorat. Cum e în

Anglia? În loc de unul, mama a făcut doi bebeluşi şi avem un căţeluş nou, au turuit ei abia respirînd.

– Mama? a rîs Travis.

Băiatul a aruncat o privire mustrătoare spre sora lui.

– Vrea să zică, Nicole. Uneori e greu să-ţi aduci aminte că nu e mama noastră.

În spatele copiilor şi-a făcut apariţia un bărbat, cu părul şi cu ochii negri şi avînd faţa scăldată de fericire.

– Unde dracu' ai fost? a întrebat el, scuturînd mîna lui Travis.

– Ştii foarte bine c-am venit cu mult mai devreme. Nu m-a aşteptat nimeni, aşa că m-am descurcat cum am putut.

– Ah, ia uite cine e aici! a strigat Travis trăgînd în braţe tînăra frumoasă ce li se alăturase şi sărutînd-o cu foc pe gură. Apoi, s-a întors spre Regan. Vreau să-ţi prezint pe cineva,i s-a adresat femeii din braţe. Ea era mult mai frumoasă de aproape în rochia de muselină purpurie cu funde verzi în talie, faţa ovală, ochi mari căprui şi gură senzuală. Aceasta e soţia mea, Regan. Cei doi neastîmpăraţi sînt Alex şi Mandy, nepoţeii lor.

– Îmi pare bine, a spus Regan cercetîndu-i liniştită. Ei erau departe de ce-şi imaginase despre cum trebuiau să arate americanii.

– Vrei să intri în casă? a întrebat-o Nicole. Sînt sigură că Travis nu prea te-a lăsat să-ţi tragi sufletul.

Regan a urmat-o tăcută privind cu curiozitate în jur, încercînd să înţeleagă în ce fel de loc se afla. În clipa aceea o blondă înaltă s-a îndreptat în fugă spre ei cu fusta ridicată mult deasupra gleznelor.

– A venit Travis? a ţipat de la distanţă.

– Da şi aceasta este soţia lui, Regan. Regan ea e Janie Langston.

– Soţie? a întrebat Janie surprinsă. A făcut-o deci! A zis că pleacă în Anglia să-şi caute o nevastă şi iată! Iubito, a continuat, luînd-o pe Regan de braţ, spre a-i da destul curaj, să te ridici la nivelul lui.

CAPITOLUL 12

– Mai locuieşte cineva aici? a întrebat-o Regan pe Nicole.

– Da, lucrători ai cîmpului, grădinari, ţesători, lăptari şi tot felul de oameni care sînt necesari întreţinerii unei astfel de plantaţii.

– Plantaţie, a şoptit Regan. Travis mi-a spus că veţi avea un copil, iar nepoţii vorbeau de doi.

Un zîmbet blînd a luminat chipul lui Nicole.

– Gemeni. Ca în familia lui Clay. I-am născut acum patru luni şi dacă vrei să-i vezi o să-i aduc jos.

În faţa lor se înălţa o casă uriaşă, construită din cărămidă roşie, asemănătoare lui Weston Manor. Iată că şi în America existau oameni sănătoşi ce trebuiau cunoscuţi, deşi impresiile ei din Anglia nu se potriveau cu realitatea.

Înăuntru camerele erau plăcute, spaţioase, cu mobila tapisată cu mătase, pereţi pictaţi de mînă, pe care atîrnau tablouri imense, iar pe măsuţe şi birouri multe flori de grădină.

– Mergem în birou, a adăugat Nicole. Voi aduce copiii acolo.

Rămasă singură în încăperea încîntătoare, Regan a început să studieze pe rînd biroul Sheraton, dintr-un colţ, oglinda cu rame aurii de deasupra lui şi biblioteca plină de cărţi. Atenţia ei a fost întreruptă de apariţia lui Nicole cu cîte un bebeluş în fiecare braţ.

La început Regan a refuzat să ţină unul la piept dar cînd timiditatea a părăsit-o, a ridicat băieţelul şi l-a aşezat cu mare atenţie pe braţul stîng îndoit, exact în clipa în care în cameră intra Travis.

– Crezi c-am putea face şi noi doi bebeluşi? Chipul lui strălucea.

– Chiar vrei un copil, nu?

– Nu mi-am dorit prea mult o soţie, dar mi-a plăcut întotdeauna să fiu înconjurat de copii.

Ar fi vrut să-l întrebe de ce se hotărîse brusc să se căsătorească, dar răspunsul îi era deja cunoscut. El îşi dorea doar copilul din pîntecele ei.

– Ce părere ai, Travis? a întrebat Clay din uşă cu celălalt bebeluş în braţe.

Încurcat, Travis a schimbat subiectul.

– Clay, cum te descurci cu vacile? Au destul fîn?

Înainte ca bărbatul să poată răspunde, Regan i-a dat copilul lui Travis şi a spus:

– Mă duc s-o caut pe Nicole. Şi Clay i-a indicat drumul spre bucătărie, adăugînd după ieşirea ei, fără să bage de seamă că ea-l putea auzi: e mai drăguţă decît m-am aşteptat.

Regan a trecut mai departe şi a intrat în bucătărie furioasă. Camera era la fel de mare ca şi celelalte, dar într-o harababură de nedescris. Tocmai atunci nepoţica răsturnase din greşeală coşul cu ouă peste castronul cu unt de pe masă fără s-o supere însă pe Nicole. Şi după ea au urmat doi copii îmbrăcaţi sărăcăcios, dar curat, care s-au năpustit alergînd asupra lui Nicole gata-gata să-i smulgă paharul cu lapte din mînă.

– Aşa e mereu? a întrebat Regan îngrozită.

– Cam tot timpul. E multă lume de hrănit pe aici, a spus Nicole desfăcîndu-şi şorţul. Trebuie să tai nişte plante medicinale şi dacă nu eşti prea obosită, putem face un tur prin împrejurimi.

– Am dormit aproape tot drumul, i-a zîmbit Regan şi mi-ar face plăcere să văd... plantaţia.

La semnul lui Nicole un bărbat le-a tras în faţa casei o căruţă doar cu două roţi şi două locuri şi au pornit împreună într-o incursiune prin domeniul lui Clay.

Plantaţia era un sat înconjurat de hulubăraie, ţesătorie, tăbăcărie, grajduri, iar în apropierea bucătăriei, afumătoarea, camera pentru grîne şi spălătoria. Nicole i-a arătat apoi hectare şi hectare de pămînt semănat cu bumbac, in, grîu, tutun şi vitele, oile, caii închişi în grajduri separate de zona casei.

– Şi tu te ocupi de toate astea? a întrebat Regan uluită.

– Cu ajutorul lui Clay, a rîs Nicole. E într-adevăr foarte mult şi nu prea ieşim din zonă, dar avem aici tot ce ne trebuie.

– Sînteţi foarte fericiţi, nu?

– Acum da, dar n-a fost mereu aşa. Ochii ei s-au plimbat peste pămînt de-a lungul rîului. Clay şi Travis sînt prieteni vechi şi sper ca noi să le urmăm exemplul.

– N-am avut niciodată o prietenă, a spus Regan, privind spre femeia de aceeaşi înălţime cu ea.

– Nici eu. Sau cel puţin nu una adevărată, căruia să-i pot destăinui toate secretele mele. Într-o zi, cînd vom avea mai mult timp, îţi voi povesti cum l-am cunoscut pe Clay. Roşind, Regan s-a gîndit că ea nu va putea să-i spună niciodată cum l-a întîlnit pe Travis. Mi-e foame. Ţie nu? a întrebat repede Nicole. Simt că bebeluşii sînt lihniţi.

– Fără îndoială şi Travis, a rîs Regan.

– E la fel de tînără precum pare? a întrebat Clay, mutîndu-şi fiul pe celălalt braţ şi privind prin fereastră la Regan şi Nicole care tocmai ieşeau din casă.

– Mă crezi că nu ştiu? Mi-e teamă s-o întreb. Aş avea noroc dacă s-ar apropia de 16 ani.

– Doamne, Travis, despre ce vorbeşti? Cum ai cunoscut-o? Nu i-ai cunoscut părinţii?

Travis nu intenţiona să spună povestea nimănui.

– Mereu e aşa tăcută? Păreţi cu cuplu foarte ciudat.

– Să fiu sincer nu ştiu exact cum e, a zîmbit Travis. Cîteodată pare o fiinţă drăgălaşă ca o fetiţă ce visează iubirea adevărată, pentru ca altă dată să fie... Vocea lui s-a pierdut,

amintindu-şi buzele ei întredeschise şi ochii plini de dorinţă. Oricum ar fi, o găsesc fascinantă.

– Dar Margo? Nu cred că se va bucura să-ţi întîlnească nevasta.

– O să mă descurc.

– Fii atent cînd e în preajma lui Regan. O femeie ca ea e în stare să înghită o fiinţă sensibilă ca Regan.

– Te asigur că Margo nu va face nimic şi voi avea grijă de soţia mea.

Clay a tăcut. Fusese o vreme cînd alţii îi oferiseră şi lui sfaturi şi nu-i ascultase. Ştia acum cît de uşor se năşteau bîrfele în jurul unei căsnicii.

În noaptea aceea Regan s-a strecurat în pat lîngă soţul ei şi i-a povestit cîteva dintre impresiile zilei.

– N-am crezut că aşa ceva poate exista pe pămînt. E ca şi cum Clay şi Nicole ar fi proprietarii unui adevărat oraş.

– Deci îţi place sistemul nostru cu plantaţiile, a murmurat el somnoros, trăgînd-o mai aproape.

– Bineînţeles, dar mă bucur că nu sînt prea multe. Slavă Domnului că eşti doar un biet fermier. N-a primit nici o replică şi s-a întors spre Travis. Dar el adormise şi, zîmbind, Regan

s-a cuibărit la pieptul lui, lăsîndu-se purtată de aripa viselor.

Dimineaţă s-au despărţit de Nicole şi Clay şi au pornit mai departe cu barca spre casa lui Travis.

După puţin timp, pădurea s-a rărit din nou şi în faţa lor s-a ivit un debarcader mult mai mare ca al lui Clay, cu o mulţime de bărci ancorate la ţărm.

– Altă plantaţie? a întrebat Regan. Pare mult mai mare ... Un oraş!

– Mai mult ca sigur! i-a răspuns Travis cu un zîmbet larg.

– Îi cunoşti pe proprietari? Cînd s-au apropiat mai mult, ea a putut vedea că plantaţia semăna cu cea a lui Clay. Aceea ce e? a întrebat, indicînd o clădire lîngă casa impunătoare.

– Un atelier de reparaţii pentru bărci şi depozitul aferent. Căpitanii care sosesc aici îşi pot repara ambarcaţiunile. Clădirea mai mică e pentru asistenţa tehnică.

La debarcader erau ancorate trei vase, două şlepuri şi patru şalupe, cum le spunea Travis.

– Am crezut că vom merge acasă, a continuat Regan consternată. Vrei să-ţi mai vizitezi un prieten?

Travis i-a ridicat bărbia cu blîndeţe.

– Asta e plantaţia mea.

Pentru o clipă a fost prea uluită ca să mai vorbească.

– Toa... toată? a şoptit în cele din urmă.

– Cu fiecare fir de iarbă de pe ea. Hai să-ţi arăt noul tău cămin.

Strigăte ca: „Travis!" şi „Domnul Stanford!" au răsunat de la o clădire la alta. Fără să dea drumul mîinii lui Regan, el şi-a întîmpinat angajaţii, salutîndu-i şi prezentîndu-le soţia.

– Unde e Wess? a întrebat, mergînd atît de repede, încît Regan trebuia să alerge.

– La Boston, să rezolve afacerile unchiului Thomas care a murit, a spus un bărbat ce ocupa funcţia de supraveghetor.

– Şi Margo? Travis s-a încruntat. Putea să se ocupe ea de treaba asta.

– Are 20 de vite molipsite de o boală ciudată.

– Travis, le-a atras atenţia o femeie cu păr roşu. Trei războaie de ţesut s-au stricat şi de fiecare dată cînd am rugat un bărbat să le repare, ei mi-au răspuns că nu e treaba lor.

– Şi Travis, a vorbit altă femeie. Familia Backer a adus nişte pui din Est. Putem cumpăra şi noi cîţiva?

Travis s-a oprit, ridicînd braţele.

– Terminaţi! Mîine vă voi răspunde la toate întrebările, le-a spus, întîlnind privirea lui Regan şi apucînd din nou mîna ei mică. Soţia mea se va ocupa de toate treburile unei gospodine. Tu, Carolyn, vei discuta cu ea despre războaie, iar tu, Susane despre pui. Sînt sigur că ştie mult mai bine decît mine ce trebuie făcut. Regan era fericită că el o ţinea încă de mînă, pentru că altfel s-ar fi întors şi ar fi luat-o la fugă. Ce ştia ea despre războaie de ţesut şi despre pui? Acum, a continuat Travis, intenţionez să-i arăt casa, aşa că sînteţi liberi cu toţii. Dacă n-ar fi fost atît de deprimată, ea ar fi rîs de viteza cu care s-au risipit oamenii din jurul lor cu excepţia unui bătrîn. Acesta e Elias, a spus Travis cu mîndrie. Cel mai bun grădinar din Virginia.

– Am adus ceva pentru mireasa ta, a spus bătrînul, întinzîndu-i lui Regan o floare cum nu mai văzuse niciodată, în minunate nuanţe purpurii, părînd în acelaşi timp strălucitoare şi fragilă. Centrul ei ca un horn în miniatură era încercuit de petale mici de aceeaşi culoare şi lui Regan i-a fost frică s-o atingă. E o orhidee doamnă, a adăugat Elias. Primele seminţe au fost aduse de doamna Stanford din Mările

Sudului. Poate cînd vei avea timp, vei dori să vizitezi sera noastră.

– Da, mi-ar plăcea, i-a spus ea încet.

Casa era mai mare decît părea din exterior, cu un culoar larg în centru, din cărămidă, prelungit pe margini cu două aripi în formă de L. Travis a condus-o pe scară spre primul etaj, apoi prin camerele: albastră, verde, roşie, albă, cea pentru studiu, cea a cameristelor şi la depozitul de alimente, o incintă exact cît dormitorul ei din Weston Manor.

În clipa în care s-a gîndit înfricoşată la tot ce văzuse şi cît de greu îi va fi să se descurce, Travis a îndemnat-o spre scările din est la al doilea etaj. Acolo, încăperile le puneau în inferioritate pe cele de jos, în mijlocul lor tronînd o sufragerie imensă cu separeuri pentru servit ceaiul, pentru membrii familiei, o bibliotecă pentru bărbaţi şi încă două încăperi pentru orice altă activitate.

– Tot ce vezi ne aparţine, a spus Travis înainte s-o conducă în sala pentru petreceri.

Dacă pînă atunci Regan a reuşit să se menţină pe picioare, de data asta privelişte a copleşit-o şi s-a prăbuşit extenuată pe canapeaua din colţ.

Pereţi pictaţi cu migală în bleu strălucitor, podele din lemn de stejar acoperite cu ceară, canapele tapisate în satin roz, scaune cu spătar înalt, o harpă, un pian şi multe măsuţe pe margini, lăsînd în mijloc un spaţiu larg acoperit cu un covor oriental.

– Cînd vom organiza petreceri, vom strînge covorul, i-a explicat el. Poate ţi-ar plăcea să facem asta în curînd. Am putea invita cîteva sute de persoane, iar tu împreună cu Malvina, bucătăreasa, aţi putea stabili meniul. Ce zici?

Era prea mult. Lacrimile din ochi, stomacul plin de emoţii, au făcut-o pe Regan s-o pornească traversînd sala spre uşă. Cum a putut să-i ascundă totul? În cîteva secunde Travis era lîngă ea strîngînd-o la piept.

– De ce plîngi? a întrebat-o cu durere.

– Eşti bogat!

– Plîngi pentru că sînt bogat? Chiar dacă ar fi încercat să-i explice, el tot n-ar fi înţeles. Era aşa de sigur că tot ce făcuse fusese drept şi bine... Dacă nu-mi spui despre ce e vorba, n-am cum să te ajut, i-a spus el, întinzîndu-i batista. Nu poţi fi supărată pentru că nu sînt un fermier amărît.

– Cum... a suspinat ea. Cum pot să... ? N-am văzut niciodată un război de ţesut.

– Regan, linişteşte-te, tu va trebui să dai cîteva dispoziţii şi slujnicele vor face tot ce trebuie. E foarte simplu.

Dar Regan s-a smucit din îmbrăţişarea lui, a trecut din nou prin sala de bal şi prin coridoarele întortocheate pînă în dormitor, unde s-a trîntit pe pat, plîngînd în hohote. Paşii lui Travis s-au apropiat uşor, dar s-a oprit în cadrul uşii, apoi a dispărut fără un cuvînt.

Cîteva ore mai tîrziu, o cameristă i-a bătut la uşă şi a întrebat-o ce doreşte să mănînce la cină. Supărată, Regan a strigat:

– Budincă Yorkshire! Şi-a dat seama însă imediat că nu se află în Anglia, ci în America, şi a refuzat-o politicos.

CAPITOLUL 13

Indiferent care fusese prima ei impresie despre cît de greu se conducea o plantaţie, Regan avea să constate că realitatea era cu mult mai dură. Travis părăsise patul înainte de răsărit şi, imediat după plecarea lui, camera s-a umplut de femei care i-au cerut sfatul în tot felul de probleme încurcate. Nereuşind să le dea un răspuns mulţumitor, una dintre ele a pufnit nervoasă, mormăind ceva urît la adresa ei. Atunci a auzit pentru prima oară, aproape pe toate buzele, numele lui Margo. Un ţesător îi arătase lui Margo covoraşul pe care-l terminase, un grădinar sădise nişte bulbi de la domnişoara Margo, în camera albastră se aflau rochiile lui Margo pentru că obişnuia să rămînă adesea peste noapte în casa lui Travis ...

Seara, la cină, i-a cerut cîteva explicaţii lui Travis, dar el s-a mulţumit să-i spună că era o simplă vecină. După ce lipsise atîta vreme de pe plantaţie, el era din ce în ce mai ocupat, studiind adesea diferite acte, cu privire la mărfurile primite sau exportate, chiar şi în timpul mesei. Regan nu îndrăznea atunci să-l supere şi cu necazurile ei.

Apoi într-o zi a întîlnit-o. Travis tocmai se întorsese să ia cina şi-i povestea cu gura plină ultimele ştiri, cînd zgomotul unui cal, oprit cu bruscheţe, l-a făcut să se ridice şi să alerge la fereastră.

– Margo! a strigat furios. Dacă mai biciuieşti calul o singură dată voi fi nevoit să-ţi aplic acelaşi tratament.

Un rîs cristalin a umplut sufrageria.

– Nici că s-ar putea mai bine, iubitule. Vocea femeii a fost urmată de o nouă plesnitură şi un nou nechezat.

Travis s-a repezit pe scări, iar Regan a aruncat şervetul şi s-a apropiat de fereastră. În curte, o femeie roşcată, cu pelerină verde-smarald, sîni mari, talie subţire şi coapse rotunde, strunea cu abilitate monstrul de sub

ea. În clipa în care Travis şi-a făcut apariţia, a ridicat biciul, rîzînd zgomotos.

În cîteva secunde, americanul i-a prins braţul şi Margo s-a lăsat în braţele lui, prelingîndu-se cu întregul trup peste faţa, pieptul şi şoldurile lui tari, parcă vrînd să-l devoreze.

Regan s-a întors şi a pornit în fugă spre curte, exact în momentul în care sărutul lor plin de pasiune se încheia.

– Tot mai vrei să mă biciuieşti? l-a întrebat Margo răguşită, dar destul de tare ca să audă şi Regan. Sau vrei să mă pedepseşti cu obiectul acela gingaş ... dacă-mi aduc bine aminte, a adăugat arcuindu-se spre el semnificativ.

Travis i-a strîns braţul şi a îndepărtat-o.

– Înainte să te faci de rîs pe deplin, trebuie să-ţi prezint pe cineva. Ea este soţia mea, a spus arătînd în direcţia lui Regan.

Chipul lui Margo s-a transformat treptat. Sprîncenele frumos arcuite s-au încruntat, ochii au aruncat flăcări, în timp ce nările se umflau, scoţînd aerul din plămîni cu zgomot, iar buzele se strîngeau într-o grimasă urîtă. A vrut să spună ceva, dar s-a abţinut. Apoi, s-a întors şi, brusc, s-a aruncat în şa, biciuindu-şi cu

sălbăticie calul care-a pornit-o la galop, dezorientat.

– Aceasta a fost Margo Jenkins, cea mai apropiată vecină, a spus Travis, încheind astfel episodul jenant. Regan a rămas nemişcată, privind obrazul lui înroşit. Eşti puţin palidă, ce-ar fi să te duci să-ţi continui masa? Ne vedem diseară. Apoi a pornit spre aripa de est a clădirii, acolo unde se afla biroul lui.

Lui Regan i-a trebuit aproape o oră să-şi revină şi să se întoarcă în camera ei. Imaginea seducătoarei, splendidei Margo, a bîntuit-o toată ziua. De două ori s-a oprit în faţa oglinzii studiindu-şi ochii verzi, umbriţi de gene lungi, faţa frumoasă, învăluită într-un farmec misterios. Era mult mai frumoasă decît Margo, dar şi-ar fi dorit să fie mai sofisticată.

În următoarele zile, de cîte ori auzea numele ei rostit de cineva, Regan devenea tot mai nesigură de puterile ei. De ce se însurase Travis dacă nu pentru copil? De cîte ori încercase să obţină un răspuns din partea lui, el se mulţumise doar să rîdă cu poftă.

La o săptămînă după vizita lui Margo, Regan străbătea coridorul din partea de est spre bucătărie. Era timpul să stabilească meniul

pentru săptămîna următoare şi, bineînţeles, să dea ochii cu Malvina, bucătăreasa. Bătrîna n-o simpatizase de la început, bombănind în spatele ei nemulţumită. Una dintre slujnice îi menţionase chiar că ea ar fi verişoară cu familia Jankins şi că se aşteptase, la fel ca şi ceilalţi, ca Travis să se căsătorească cu Margo.

Prinzînd curaj, Regan a intrat în bucătărie.

– N-am timp, a spus Malvina înainte ca Regan să vorbească. Tocmai a sosit o corabie cu marfă şi trebuie să hrănesc echipajul.

Regan a refuzat să dea înapoi.

– În regulă, vreau numai o cană de ceai. Meniul îl discutăm mîine.

– N-am timp de ceai, a pufnit bătrîna aruncînd priviri ameninţătoare către cele trei ajutoare.

Îndreptîndu-şi ţinuta, Regan a pornit cu paşi mari spre maşina de gătit.

– Mi-l voi face singură, a spus ea încercînd să se calmeze şi, întorcîndu-se să-i zîmbească superior bătrînei, a apucat mînerul fierbinte al ceainicului. Ca la comandă, zîmbetul de pe faţa ei a dispărut şi ţipînd s-a retras, răsturnînd apa fierbinte pe podea.

– Aşezaţi-vă, a spus una dintre ajutoare întinzîndu-i o bucăţică de unt. Vă fac ceaiul

imediat. Dar tăcută, cu capul plecat, Regan a părăsit bucătăria, frecîndu-şi locul dureros de pe mînă. Voia să meargă direct în dormitor, dar un bărbat i-a tăiat calea şi a informat-o că este aşteptată de cineva în sufragerie. Tocmai cînd se gîndea cum să scape de musafirul nepoftit, Margo a apărut brusc în faţa ei.

– Ce ţi-ai făcut, copilă? a întrebat-o îngrijorată. Charles, adu bandaje şi trimite-o pe Malvina cu ceaiul, cu sherry. Spune-i că vreau şi nişte prăjituri cu fructe.

– Da, doamnă, a spus bărbatul grăbindu-se.

Margo a prins-o pe Regan de talie şi a condus-o pe scări.

– Cum s-a întîmplat de ţi-ai ars mîna în halul ăsta?

– Am atins mînerul ceainicului, a spus ea vădit stînjenită.

Abia a apucat Margo s-o ajute să se aşeze pe canapea, cînd a intrat o cameristă.

– Tu unde-ai fost Sally? Te-ai şi săturat de muncă?

– Oh, nu, domnişoară, o ajut pe doamna Stanford în fiecare dimineaţă. Nu-i aşa? a spus fata cerînd ajutorul lui Regan. Dar ea tăcea.

– Ieşi, nenorocito, şi vezi cum te porţi ca să nu-l avertizez pe Travis.

Cu o privire speriată, camerista a părăsit încăperea în fugă.

– Hai să-ţi văd mîna. Doamne, ce arsură! Sper că-i vei povesti lui Travis de servitorii ăştia care-şi fac de cap. E nevoie de cineva puternic să-i pună la punct.

Cît a vorbit Margo, i-a bandajat mîna şi cînd a terminat, Charles le-a pus pe măsuţă o tavă imensă pe care se aflau un serviciu de ceai din argint, o sticlă de sherry cu două pahare şi o farfurie cu sandvişuri şi prăjituri.

– Spune-i Malvinei, a continuat Margo, că vreau să-i vorbesc mai tîrziu.

– Da, domnişoară.

Margo a turnat ceaiul şi s-a întors la Regan.

– Motivul pentru care sînt aici este ca să-mi cer scuze. Nu ştiu ce-ai crezut despre mine după ieşirea de săptămîna trecută, dar... eu am venit totuşi.

– Ai făcut ... bine.

– Ştii, eu şi cu Travis am fost foarte apropiaţi de mici şi toată lumea a crezut că ne vom căsători, aşa că a fost un şoc să aflu că el şi-a găsit deja o soţie. Înţelegi?

– Bineînţeles, a şoptit Regan. Cît de mult se asemănau Margo şi Travis, amîndoi siguri pe puterile lor ca nişte conducători ai universului.

– Tata a murit acum doi ani, a spus Margo cu atîta durere, încît Regan s-a surprins suspinînd. De atunci îmi conduc singură ferma.

Regan se simţea în inferioritate. Margo putea conduce o plantaţie, în timp ce ea nu era în stare să-şi facă un ceai. Mai exista totuşi o posibilitate şi, cu mai mult curaj, a spus:

– Travis speră ca toţi copiii pe care-i vom avea să-l ajute la fermă. Bineînţeles că pînă atunci mai este destul timp, dar primul e deja pe drum.

Ochii lui Margo s-au aprins ca două făclii.

– Deci de-asta s-a însurat Travis cu tine! Regan era şocată. Iartă-mă, a adăugat punîndu-i mîna pe umeri. Se pare că nu prea am tact. Poate pentru că eram aproape logodiţi. Înţeleg, Travis e un tip onorabil şi s-a simţit dator să se căsătorească cu femeia care-i poartă copilul. Ştii, a izbucnit în rîs, poate dacă aş fi rămas însărcinată înaintea ta s-ar fi însurat cu mine. Doamne, iar! Trebuie să plec înainte ca gura mea s-o ia razna de tot. Firește că Travis s-a căsătorit cu tine pentru că te iubește.

Spunea mereu că vrea să aibă copii şi o soţie care să se ocupe şi de afaceri. Acum chiar trebuie să plec. Sper să devenim cele mai bune prietene şi poate te voi ajuta cu cîteva secrete despre Travis. A sărutat uşor aerul din jurul obrajilor lui Regan, apoi s-a întors spre uşă. Voi da dispoziţie să vină cineva să ia tava ca să nu te oboseşti. Du-te, odihneşte-te şi ai grijă de copilul pe care Travis şi-l doreşte atît de mult. Şi cu asta Margo a ieşit, iar Regan s-a trîntit pe canapea, epuizată. Nu Travis o alesese pe ea, ci ea pe Travis. Onoarea îl determinase s-o protejeze şi mai tîrziu să se căsătorească. Ce-i spusese la nuntă? Că se va însura cu mama copilului său.

Zilele treceau şi angajaţii de pe plantaţie o tratau din ce în ce mai insolent. Travis se întorcea tîrziu, o săruta, apoi intra în dormitor cu ea în braţe şi făceau dragoste pînă cînd uita de toate.

Margo i-a mai vizitat de două ori şi de fiecare dată i-a vorbit cu blîndeţe, plimbîndu-se prin casă cu dezinvoltură, de parcă ea ar fi fost stăpîna acolo şi nu Regan.

Într-o după-amiază, în timp ce Regan se afla în bibliotecă cu o carte în mînă, a intrat Travis.

– Aici erai? a zîmbit el luminos. Am crezut c-ai dispărut.

– S-a întîmplat ceva?

El purta peste haine o uniformă ca marinarii de pe corabie.

– A început furtuna şi fulgerul a aprins un grajd, iar caii s-au speriat şi au fugit.

– Te duci să-i cauţi?

– Imediat ce-o găsesc pe Margo.

– Margo? Regan a închis cartea. Ce legătură are ea cu caii?

Travis a izbucnit în rîs.

– Mulţi dintre ei îi aparţin şi se pricepe la treaba asta mai bine ca majoritatea bărbaţilor din ţinut. Adevărul e, frumoasa mea cu ochii verzi, că am nevoie de ea.

– Eu cu ce te pot ajuta?

I-a zîmbit indulgent şi a sărutat-o pe nas.

– Nu-ţi bate capul tău drăgălaş, ai grijă de copilul nostru şi în cele din urmă, dar nu în ultimul rînd, încălzeşte-mi patul.

Regan a rămas mult timp în acelaşi loc în care se afla. Primul impuls a fost să plîngă, dar era sătulă de plîns! N-avea de gînd să stea cu mîinile-n sîn şi să aibă grijă de copilul lui Travis, cînd el îşi dorea aşa de mult să fie cu singura

femeie pe care o plăcea: Margo, cu aroganţa şi mîndria ei insuportabile.

A pornit spre dormitorul lor şi a aruncat cîteva lucruri într-o valiză. Gîndul că trebuia să facă repede ceva a determinat-o să se grăbească. Într-o casetă dintr-un sertar a găsit brăţara cu safire şi cerceii cu diamante ce aparţinuseră mamei lui Travis şi pe care le primise cadou în noaptea nunţii. A pus caseta în valiză. S-a îmbrăcat şi cu paşi uşori a deschis uşa, asigurîndu-se că nu era văzută de cineva, şi a coborît scările. Cum a ieşit din casă s-a repezit pe drumul întunecos din dreapta.

Mergea de-o oră, iar aerul greu prevestea ploaia. Drumul se afunda în noroiul ce-i pătrunsese în pantofi, făcîndu-i înaintarea imposibilă.

– Vrei să mergi cu mine, domnişoară? a strigat cineva.

S-a întors şi a văzut o căruţă şi un bătrîn.

– Nu-ţi pot asigura prea mare confort, dar, e mai bine decît pe jos.

Recunoscătoare, i-a întins mîna şi el a tras-o pe locul de alături.

Margo a intrat ca o furtună, cu hainele ude şi părul încîlcit. La naiba, Travis! s-a gîndit.

Trimisese după ea ca şi cum nu mai avea cine să-l ajute, în timp ce preţioasa lui nevastă stătea liniştită acasă.

În ziua în care Travis se întorsese din Anglia, ea se aşteptase s-o primească din nou în patul lui aşa cum obişnuia. În schimb, el insistase să-i prezinte nevasta-copilă ce-i purta progenitura. În dimineaţa următoare îi ceruse o explicaţie, dovedindu-i, după ce aflase amănunte de la Malvina, că dulcea lui soţie nu era bună de nimic. Atunci Travis ridicase vocea pentru prima oară, spunîndu-i clar că nu-i păsa dacă Regan nu putea conduce armata de servitori din casă şi că, dacă ea, Margo, voia să mai calce pe-acolo, trebuia să-i ceară permisiunea.

După o săptămînă, Margo şi-a învins mîndria şi s-a întors la plantaţia lui Travis. Şi ce-a găsit acolo? Pe copila lui plîngînd în hohote, incapabilă să-şi trateze arsura de la mînă. Atunci a aflat motivul căsătoriei lui. Slăbiciunile ei combinate cu severitatea lui, îl determinaseră pe Travis să obţină ce-şi dorise, iar fata să rămînă însărcinată.

Acum, el voia ca Margo să vină să verifice dacă Regan era în siguranţă. A inspirat adînc şi a deschis uşa, rămînînd un timp în cadrul ei.

Camera era goală şi într-o dezordine de nedescris. A căutat şi în celelalte camere ale clădirii. În biblioteca unde ardea o lumînare, a descoperit pe biroul lui Travis un bilet, pe care după ce l-a citit l-a strecurat în buzunar şi l-a înlocuit cu un altul pe care l-a compus repede.

Dragă Travis,

Regan şi cu mine am vrut să ne cunoaştem mai bine, aşa că am hotărît să petrecem cîteva zile la Richmond.

Cu toată dragostea,
Margo"

După patru zile Margo s-a întors singură, iar Travis a întîmpinat-o în fugă, căutîndu-şi din ochi soţia.

– Unde e?

Mai tîrziu Margo s-a bucurat mult de reacţia lui, deşi nu mai asistase niciodată la o asemenea ieşire. El a căutat-o pe Regan pe o rază de cincizeci de kilometri, întrebîndu-i în stînga şi-n dreapta pe toţi cei care-i ieşeau în cale şi-i puteau oferi o informaţie despre ea.

CAPITOLUL 14

Căruţa s-a oprit în faţa unui han. Regan a sărit şi a intrat în fugă.

– Aceasta a fost casa noastră, a informat-o proprietara. După ce mi-a murit bărbatul, am vîndut pămîntul fermei şi am început să primesc în gazdă tot felul de persoane. A fost mult mai uşor decît să gătesc pentru cei zece copii ai mei.

Regan a înnoptat acolo, apoi dimineaţa s-a urcat în prima diligenţă şi s-a aşezat, obosită, la fereastră. Un timp, un călăreţ singuratic a mers paralel cu trăsura şi ea l-a urmărit zîmbindu-i, crezînd că e Travis. Cînd s-a apropiat însă şi a observat că se înşelase, s-a retras jenată. Cei patru călători din diligenţă au întrebat-o de mai multe ori în ce direcţie mergea, dar ea nu le-a răspuns, cufundîndu-se într-o tăcere absolută.

Fugea oare de Travis ca să-i dovedească de ce era în stare? Credea cu adevărat că el o plăcea pe Margo? N-avea răspunsuri la toate întrebările.

A călătorit schimbînd diligenţele, urmînd un scenariu bine pus la punct, fără să ia în calcul însă mîncarea şi somnul. În cele din urmă a poposit într-un loc pustiu, înconjurat doar de cîteva case.

– Capătul cursei, doamnă, a spus vizitiul ajutînd-o să coboare.

– Poftim?

Bărbatul a cercetat-o cu compătimire. În cele patru zile cît durase călătoria, o surprinsese adesea privind uimită în jur la locurile pe care le străbăteau şi credea că nu e în toate minţile.

– Aici e Scarlet Springs, capătul cursei. Mai departe e ţinutul indienilor şi dacă vrei să intri trebuie să închiriezi o căruţă.

– Pot găsi o cameră?

– Doamne, dar locul ăsta nu e nici măcar un oraş. Nu există hoteluri.

„Să se întoarcă din nou la Travis şi la amanta lui"? Vocea unei femei din spatele diligenţei a făcut-o să tresară.

– Eu am o cameră. Poate să rămînă aici pînă se hotărăşte ce să facă.

Regan s-a întors spre femeia mică, voluptuoasă, cu ochi albaştri şi păr blond ca mierea.

– Sînt Brandy Dutton şi am o fermă puţin mai jos. Ţi-ar plăcea să stai la mine?

– Da, a spus repede Regan. Îţi voi plăti...

– Nu-ţi face probleme, ne descurcăm noi, i-a spus, ridicîndu-i bagajul şi pornind împreună pe strada ce cobora. Te-am văzut cum stăteai acolo pierdută... Cu trei luni în urmă, cînd mi-au murit părinţii, şi eu arătam la fel. Mi-au lăsat o fermă sărăcăcioasă... Atît! Gata, am ajuns. A poftit-o pe Regan într-o casă prăpădită şi joasă. Ia loc, în timp ce eu mă duc să fac o cafea. Cum te cheamă?

– Regan Stanford.

– Se pare că treci prin clipe grele, Regan, a spus Brandy, tăind o bucăţică dintr-o prăjitură şi oferindu-i-o. Au mîncat în tăcere, apoi a condus-o într-un dormitor mic. Rămînînd singură, a început să plîngă fără să bage de seamă că Brandy se afla lîngă ea. Dacă vrei, poţi să-mi povesteşti.

– Bărbaţii, a suspinat Regan. Am iubit doi şi amîndoi...

– Suficient, sînt expertă în bărbaţi. Acum doi ani m-am îndrăgostit şi mi-am părăsit părinţii, fără să le las un bilet măcar. Am fugit cu el, sperînd că ne vom căsători, dar după şase luni l-am găsit în pat cu o altă femeie. N-am ştiut încotro să apuc, a continuat Brandy, şi m-am întors acasă. Iubiţii mei părinţi m-au primit cu braţele deschise, fără să mă judece, iar după două săptămîni au murit de scarlatină.

– Îmi pare rău, a mormăit Regan. Înseamnă că şi tu eşti singură.

– Exact. Am moştenit o fermă ce în curînd se va prăbuşi peste mine şi am cunoscut o mulţime de bărbaţi care mi-au jurat dragoste veşnică.

– Sper că nu i-ai crezut! a sărit Regan.

– Începi să-mi semeni, a rîs Brandy. Sînt conştientă că voi muri de foame dacă nu mă mărit.

– Am eu nişte bani, a spus Regan, golindu-şi buzunarele pe pat. Erau numai monede de argint. Stai puţin! a strigat, amintindu-şi ceva şi răscolind în bagaje. A scos, fericită, brăţara şi cerceii cu diamante oferiţi de Travis.

– Am impresia că unul din cei doi bărbaţi ai tăi a fost foarte darnic. Brandy le-a luat şi le-a examinat la lumină.

– Cît a fost cu mine. Faţa lui Regan s-a schimonosit şi, involuntar, şi-a dus mîinile la abdomen.

– Eşti bolnavă?

– Cred că m-a lovit copilul.

Ochii lui Brandy s-au mărit.

– Ce mai pereche! Două femei respinse ce urăsc masculii, o brăţară, o pereche de cercei, o casă care se dărîmă şi un copil pe drum. Ce punem pe masă în iarna care bate la uşă? Felul în care Brandy spusese „noi", a făcut-o pe Regan să clipească emoţionată. Travis n-o dorise alături, dar putea supravieţui şi fără el. Simţi o nouă lovitură în abdomen şi un zîmbet cald i-a umplut chipul de strălucire. În ultima săptămînă nu se prea gîndise la bebeluşul ei. Ce-ar fi să mai mîncăm o bucată de prăjitură?

– Tu ai făcut-o? a întrebat, flămîndă, Regan.

– E singurul lucru pe care-l ştiu: să gătesc.

– Cel puţin tu ai un talent, a spus Regan cu amărăciune.

Brandy s-a aşezat la masa veche.

– Te-aş putea învăţa şi, împreună, am putea pregăti nişte gustări pentru cei care trec prin Scarlet Springs.

– Aşa se numeşte locul ăsta? Scarlet Springs?

– Da, capătul liniei. Dacă vrei să încerci, s-ar putea să ne descurcăm.

Şi-au strîns mîinile, pecetluind înţelegerea lor. Dar, după o săptămînă de încercări nereuşite, Brandy a renunţat să-i mai dea lecţii de gătit.

– N-are rost.

– Îmi pare rău, a spus Regan. Să ştii că m-am străduit.

– Şi tu ai totuşi un talent. O frumuseţe ce farmecă şi atrage bărbaţii. Uite cum facem: eu gătesc şi tu vinzi.

A doua zi, din diligenţă au coborît şase persoane şi Regan a mărit preţurile din proprie iniţiativă, iar ei au cumpărat toată marfa, fără să comenteze. După-amiaza, trei colonişti din Vest şi-au descărcat căruţele, manifestîndu-şi intenţia de-a arunca în rîu nişte felinare, sfoară şi haine. Ea s-a oferit să le cumpere şi alergînd pînă la fermă a luat toţi banii agonisiţi dintr-o cutie şi i-a dat coloniştilor. Cînd s-a întors, Brandy turba de furie. Nu mai aveau bani, alimente, în schimb umpluseră o cameră întreagă cu tot felul de lucruri inutile.

Trei zile s-au hrănit numai cu mere dintr-o livadă aflată la patru mile depărtare de ferma

lor. În cea de-a patra zi, în Scarlet Springs au sosit alţi colonişti şi Regan le-a vîndut echipamentul, la un preţ de trei ori mai mare. Fericite, au dansat pînă tîrziu în jurul bucătăriei, apoi s-au culcat. Din ziua aceea, încrederea în forţele proprii a crescut.

Au încheiat un tîrg cu proprietarul livezii de mere, achiziţionînd fructele căzute la preţuri derizorii şi fiecare bănuţ pe care-l strîngeau le mărea capitalul şi dorinţa de-a munci mai mult, deşi se sculau înainte de răsăritul soarelui şi se culcau mult după apus.

Şi atunci s-a întîmplat. Cîţiva bărbaţi care au ajuns la Scarlet Springs prea tîrziu ca să mai poată călători spre vest, le-au rugat să-i găzduiască şi astfel, de Ziua Recunoştinţei au primit cei dintîi chiriaşi.

– Dacă nu te superi, a spus Regan deodată, mîngîindu-şi burta rotundă, m-am hotărît să merg sus să nasc.

– Nu e de mirare că ai avut dureri întreaga zi. Cînd o să îndrăzneşti să ceri ajutor cuiva?

În numai o lună, femeile s-au obişnuit cu munca, preluînd pe rînd grijile bebeluşului şi ale casei. Odată cu venirea primăverii casa lor s-a umplut de chiriaşi.

– Oraşul nostru va creşte, a murmurat Regan fericită, ţinîndu-şi copilul la piept. Cîteva săptămîni mai tîrziu i-a povestit lui Brandy despre planurile ei de a transforma căsuţa într-un hotel.

– Pare... pare o idee minunată, i-a spus şocată de veste. Dar ce ştim noi despre un hotel?

– Nimic, a rîs Regan.

CAPITOLUL 15

Farrell Batsford a păşit în lumea fermecată a orăşelului Scarlet Springs, Pennsylvania, într-o dimineaţă rece din martie 1802. Scuturîndu-şi hainele şi mîngîindu-şi reverele de catifea s-a pregătit să coboare.

– Aici, domnule?

Nu s-a sinchisit să-i răspundă, ci doar să dea din cap.

– Vreţi să vă duc bagajele? a întrebat un bărbat corpolent.

Din nou Farrell a încuviinţat din cap, ignorînd cît mai mult rasa americană pe care o considera inferioară. A păşit îngîndurat în hanul *Delfinul Argintiu*, cu porticuri duble sprijinite pe stîlpi albi, înalţi pînă la acoperiş. Peste drum, se înfăţişau ochilor lui uimiţi biroul avocatului, al doctorului, o

farmacie, apoi o fierărie, un magazin universal, o şcoală şi la capătul străzii o biserică înaltă. Totul arăta fermecător.

Întorcîndu-şi atenţia la han, a observat cu uşurinţă că această clădire dantelată ce domina zona se continua în spate cu o aripă mai veche. Fiecare fereastră strălucea de curăţenie, iar obloanele erau proaspăt vopsite.

Articolul din ziar îi atrăsese atenţia. Doamnele Regan Stanford şi Brandy Dutton, o fată bătrînă, proprietarele orăşelului Scarlet Springs.

Gîndurile lui s-au întors în timp, cu aproape cinci ani în urmă, cînd Jonathan Northland îşi aruncase nepoata în stradă. Sărmana, simpla Regan, nici nu bănuise că Weston Manor îi aparţinea.

Anii au trecut şi Farrell a început să se concentreze din ce în ce mai mult asupra milioanelor lui Regan, adunate în bancă şi înmulţite sub ocrotirea atentă şi înţeleaptă a executorilor ei. Căutase cu disperare o mireasă bogată, cu titlu, care să-i stea alături, dar fusese în zadar.

A durat pînă cînd a descoperit-o în Scoţia pe Marta, fosta cameristă a fetei, care i-a dat informaţii despre Regan, pentru ca apoi, punîndu-le

cap la cap să realizeze că ea pornise spre America.

A căutat-o peste tot şi tocmai cînd se pregătea să revină în Anglia a zărit anunţul din ziar.

Cu paşi siguri a intrat în holul spaţios al recepţiei, apoi spre dreapta, urmărind cîteva persoane, bine îmbrăcate, în camera largă, cu scaune şi canapele confortabile, tapisate în satin roz şi verde-deschis şi cu un cămin din piatră cioplită. Se trecea apoi într-o sufragerie largă, pentru public, urmată de încă două mai mici pentru clienţii apropiaţi.

S-a întors în holul recepţiei.

– Cîte dormitoare aveţi?

– Douăsprezece, i-a explicat recepţionerul. Plus două cu anticameră şi bineînţeles apartamentele proprietarelor.

– Te referi la cele două doamne?

– Da, domnule, Regan şi Brandy. Regan locuieşte la parter, la celălalt capăt al aripii vechi, iar Brandy în apartamentul de deasupra.

– Sînt proprietarele întregului oraş, nu?

– Preotul spune că singura clădire care nu le aparţine e biserica, deşi au donat sume importante de bani pentru construirea ei.

– Unde aş putea s-o găsesc pe doamna Stanford? a întrebat Farrell, nemulţumit că bărbatul cu care discuta îi spunea pe nume lui Regan.

– Pretutindeni, i-a răspuns repede, atent la noul cuplu ce se apropia.

Farrell a urcat la etaj şi a deschis uşa dormitorului său. Camera era curată, cu un cămin micuţ în colţ şi luminată din plin de soarele ce pătrundea prin fereastră.

După ce şi-a schimbat hainele, a coborît în sufragerie. Meniul era bogat, cu şapte feluri de carne, trei feluri de peşte, vînat, legume, creme, budinci, paste. Sosită la timp, mîncarea era fierbinte, bine pregătită şi delicioasă.

În timp ce gusta dintr-o prăjitură cu zahăr de Moravia, în încăpere şi-a făcut apariţia o femeie şi, ca la comandă, toate capetele, fără excepţie, s-au întors spre ea. Nu era doar frumuseţea ei ieşită din comun cea care atrăgea atenţia, ci mai ales mersul sigur şi faţa luminoasă. Acea femeie mică de statură, îmbrăcată în rochia scumpă de muselină verde, ştia foarte bine cine era.

A trecut uşor, adresînd cîte un cuvînt în şoaptă, apoi s-a oprit la una dintre mese, a studiat farfuria şi a trimis-o la bucătărie nemulţumită.

Farrell nu-şi putea lua ochii de la ea. Nu mai avea nimic din fata pe care o cunoscuse odată. Rezemat de spătarul scaunului, a aşteptat-o calm să se apropie. Cînd ea l-a văzut, i-a zîmbit fără să schiţeze vreun gest de recunoaştere. Apoi s-a întors şi l-a privit din nou. Farrell i-a susţinut privirea mult timp şi a zîmbit încîntat cînd a observat emoţia şi graba cu care ea s-a îndreptat spre ieşire.

– Te simţi mai bine, Regan? a întrebat-o Brandy, aflată de partea cealaltă a mesei imense de stejar din bucătărie, de unde urmărea activitatea celor trei bucătărese.

– Da, da, i-a răspuns Regan abia respirînd şi încercînd să zîmbească. Am văzut o fantomă.

Bucătăresele au schimbat priviri între ele şi Brandy a tras-o într-un colţ.

– Tatăl lui Jennifer?

– Nu, a spus Regan, gîndindu-se cît de mult semănau ochii fetiţei cu ochii lui Travis. Îţi aminteşti de bărbatul cu care am fost logodită acum cîţiva ani, Farrell Batsford? Nu existau secrete între cele două prietene. E acolo, în sufragerie.

– Nenorocitul! a spus repede Brandy. A comandat ceva? I-aş putea pune nişte otravă în mîncare.

Regan a rîs cu poftă.

– Şi eu simt acelaşi lucru. Dar mă întreb: poate cineva să treacă de prima dragoste? Revederea lui mi-a împrospătat memoria. Eram aşa de îndrăgostită şi el era atît de frumos şi de elegant...

– Acum cum arată?

– La fel. Îl voi invita în birou să stăm de vorbă.

– Regan, a avertizat-o Brandy. Fii atentă! Nu e o coincidenţă că el se află aici.

– Sînt convinsă şi bănuiesc motivul venirii lui. Peste mai puţin de o lună împlinesc 23 de ani şi atunci moştenirea părinţilor îmi va aparţine.

– Să nu uiţi nici o clipă, i-a strigat Brandy din urmă.

Regan a mers în biroul ei de lîngă bucătărie şi s-a aşezat în scaunul de piele din spatele biroului. Nu Farrell o tulburase aşa de mult, ci amintirea nopţii în care aflase adevărul despre unchiul şi logodnicul ei.

Şi amintirea aceasta le-a adus şi pe celelalte. Travis ţinînd-o în braţe, dirijînd-o ce să facă, iubind-o, apoi Regan cea terorizată.

În cei patru ani de cînd fugise de pe plantaţie, încercase de multe ori să-i scrie despre fiica lui şi despre cît de bine o duceau împreună, în Scarlet Springs. Învăţase să se sprijine pe propriile puteri şi nu era sigură că şi în preajma lui s-ar fi descurcat la fel de bine.

Un ciocănit în uşă a readus-o în prezent şi la răspunsul ei, Farrell a intrat.

– Sper că nu deranjez, i-a spus, bucurîndu-se din plin s-o revadă.

– Deloc. Regan s-a ridicat oferindu-i mîna. Tocmai mă pregăteam să-ţi trimit un bilet că te aştept în cabinet.

El şi-a aplecat capul şi i-a sărutat mîna.

– Probabil că n-ai fi vrut să mă întîlneşti atît de curînd, a murmurat el. Dar am însemnat aşa de mult unul pentru celălalt...

– Da, au trecut atîţia ani! Ia loc, te rog. Vrei ceva de băut?

– Whisky.

I-a umplut cu graţie un pahar mare de whisky irlandez. Zîmbind inocent, întrebă:

– Unchiul meu ce mai face?

– A murit, îmi pare rău.

Nesigură pe emoţiile ei, Regan a tăcut.

– De ce-ai venit, Farrell?

– Mă simt responsabil pentru ce s-a întîmplat în noaptea aceea. Indiferent ce-ai auzit, să ştii c-am ţinut la tine foarte mult. Am fost îngrijorat, erai atît de tînără şi atît de naivă. S-a oprit şi a rîs uşor. Trebuie să recunoşti că nu erai o companie prea plăcută la cină, iar eu nu eram genul care să se dea în vînt după şcolăriţe.

– Şi acum? i-a zîmbit Regan seducător.

– Te-ai schimbat. Nu mai eşti demult un copil.

Înainte să-i răspundă, uşa s-a dat de perete şi Jennifer a intrat alergînd cu un bucheţel de flori în mîinile murdare. O frumuseţe de copil de trei ani, micuţă ca Regan, dar cu ochii şi părul lui Travis.

– Mami, ţi-am adus nişte flori.

– Ce drăguţ din partea ta! Acum ştiu că primăvara e aproape, i-a spus Regan mîngîind-o pe păr.

– El cine e? a întrebat fata fără teamă.

– Farrell, aş vrea să ţi-o prezint pe fiica mea, Jennifer, iar el este domnul Bastsford, un vechi prieten.

Jennifer a murmurat un „Îmi pare bine", apoi s-a retras în fugă.

– Cine e tatăl ei? s-a grăbit Farrell să întrebe.

Ea i-a aruncat binecunoscuta minciună cu văduvia, dar ochii au trădat-o din nou.

– Te las să-ţi vezi de treburi, a rupt el tăcerea apăsătoare. Vrei să iei diseară masa cu mine? L-a aprobat fără cuvinte. Atunci ne vedem mai tîrziu. Farrell a ieşit zîmbind şi s-a îndreptat direct spre bucătărie ca să pună la punct ultimele detalii ale cinei. Cînd a întîlnit-o pe Brandy cu ochii ei ostili, şi-a dat seama că-i cunoştea foarte bine trecutul lui Regan şi deci avea posibilitatea de-a afla mai multe. Folosindu-se de farmecul lui irezistibil, a rugat-o să-i arate oraşul. Fata a acceptat, vrăjită, petrecîndu-şi o după-amiază de vis, fără să bănuiască însă ce se ascundea sub masca frumosului gentleman.

CAPITOLUL 16

Travis se sprijinise de peretele de sticlă al magazinului din Richmond, aşteptînd plictisit ca Margo să termine de probat rochiile.

– Asta cum ţi se pare, iubitule? a spus ea, înlăturînd draperia cabinei de probă şi înfăţişîndu-se dinaintea lui într-o rochie ce-i acoperea doar parţial sînii plini. Nu e cam indecentă? a adăugat, înaintînd cu mişcări seducătoare.

– E bine, i-a spus el neliniştit. Ai cumpărat tot? Aş vrea să ajung acasă înainte de apusul soarelui.

– Acasă! a strigat furioasă. Cîndva ne plimbam, mă scoteai la dans, apoi...

Înlăturîndu-i mîinile de pe piept, i-a aruncat o privire obosită.

– Asta era înainte să mă însor.

– Nevastă-ta te-a părăsit, i-a şoptit ea printre dinţi cu venin. Ţi-a dovedit clar că nu te vrea. Care bărbat i-ar mai fi fidel?

– Cînd am fost eu ca alţi bărbaţi? i-a spus ca un avertisment.

Clinchetul clopoţelului le-a întrerupt cearta. S-au întors în acelaşi timp, întîlnind-o pe Ellen Backers, vecina şi vechea prietenă a familiei Stanford.

– Travis, Margo, a început ea. A aruncat o privire spre Margo, lăsînd să se vadă clar ce gîndea despre femeia ce se agăţase cu disperare de un bărbat însurat. N-o întîlnise pe Regan, dar aflase totul despre ea de la Nicole, soţia lui Clay. Doream foarte mult să te întîlnesc, Travis. Tocmai adusesem nişte flori pentru biserică în momentul în care un bărbat scund s-a apropiat de preot şi l-a întrebat ceva despre tine.

– Poate vrea o slujbă, i-a sugerat Travis.

– Aşa am crezut şi eu la început, dar, cînd a pronunţat numele lui Regan...

– Regan? a şoptit Travis.

– Am vrut să aştept pînă la sfîrşitul slujbei, dar m-am temut că nu te mai prind.

Fără cuvinte, Travis a părăsit magazinul, a sărit în prima căruţă ieşită în cale şi a îndemnat caii să pornească în galop.

– La naiba! a strigat Margo. Trebuia neapărat să-mi strici ziua?

– Îmi pare rău. Ellen a rîs şi s-a rugat în gînd ca Travis să afle ceva despre soţia pe care o căuta de atîta vreme.

Cînd americanul a ajuns în faţa bisericii, a sărit din mers din căruţă şi s-a repezit la bărbatul de care-i vorbise Ellen, care tocmai ieşea.

– Cine eşti? l-a întrebat cu brutalitate.

– N-am făcut nimic, domnule!

Dar Travis l-a împins cu putere în perete.

– Tu eşti cel care l-ai chestionat pe preot despre mine?

– M-a plătit cineva numai ca să aflu dacă mai trăieşti.

– Ar fi bine să vorbeşti. Cine te-a plătit?

– Un gentleman englez al cărui nume nu-l cunosc. A zis că ţi-e prieten.

Travis şi-a încleştat mîinile mai tare în gîtul lui.

– Ai spus ceva de Regan.

– Am spus că tipul stă în localul lui Regan.

– Care Regan şi unde este localul ei?

– Scarlet Springs, Pennsylvania, şi se numeşte Regan Stanford ca şi tine. L-am întrebat pe preot dacă sînteţi cumva rude.

L-a eliberat dintr-o dată şi a făcut eforturi mari să-şi revină.

– Urcă în căruţă, mergem la Scarlet Springs şi pe drum o să-mi povesteşti tot.

Travis a îndemnat caii înainte ca străinul să apuce să se aşeze, trecînd în viteză pe lîngă magazinul lui Margo, fără să arunce vreo privire. Apoi s-a oprit, aparent fără motiv.

– Jake! a strigat. Dă-mi o căruţă solidă care să reziste la drum lung. S-a întors şi a pus nişte bani pe locul său. Ai grijă ca proprietarul ăsteia să-şi primească banii.

– Vezi că se apropie furtuna, i-a răspuns Jack, arătînd în direcţia lui Margo care se îndrepta spre ei furioasă.

În timpul acesta, Travis l-a avertizat pe omuleţul de alături cu voce ridicată:

– Dacă te mişti, va fi pentru ultima oară.

– Cum îndrăzneşti să treci pe lîngă mine fără să mă bagi în seamă? a strigat Margo abia respirînd.

– N-am timp de ceartă. În cinci minute plec.

– Am terminat o parte dintre cumpărături. Ar mai trebui totuşi să trec pe la încă patru magazine pentru alimente, a adăugat Margo.

– Jack! a insistat Travis. E gata căruţa? Apoi s-a întors spre Margo. Nu merg acasă. Găseşte pe altcineva să te însoţească şi anunţă-l pe Wess că nu ştiu cît lipsesc.

– Travis, a şuierat Margo printre dinţi. Unde pleci?

– Scarlet Springs, Pennsylvania, s-o aduc pe Regan, i-a strigat el dintr-un nor de praf.

Cînd Brandy a intrat în cabinet, Regan verifica încasările.

– Cum merge?

– Destul de bine. Anul viitor vom putea construi cîteva clădiri şi cea mai importantă dintre ele va fi magazinul de mobilă pentru modernizarea hotelului.

– Ştii bine că nu la bani mă refer. Cum merge cu Farrell? Ai luat masa cu el aseară, nu?

– Da şi am constatat că a rămas aceeaşi companie plăcută din trecut. Conversaţiile lui excelente, manierele impecabile au darul de-a schimba o femeie într-o prinţesă.

– Înţeleg că ţi-au dat lacrimile.

– Exact. Cu Farrell nu există surprize. Totul e perfect.

– Am văzut că Jennifer îl place.

– Lui Jennifer îi plac darurile lui, a rîs Regan. Vreun client nou?

– Un tip trăsnit care tocmai a coborît dintr-o căruţă.

– Eşti incorijibilă Brandy, a rîs Regan. Mă duc să-l primesc.

Ieşind din cabinet l-a întîlnit însă pe Farrell.

– Bună dimineaţa, a spus el scoţîndu-şi pălăria. Eşti mai dulce decît razele soarelui ce se reflectă în roua de pe petalele gingaşe ale florilor.

– Îţi mulţumesc pentru acest compliment minunat, dar trebuie să plec acum.

– Regan dragă, munceşti prea mult. Hai să ne petrecem ziua împreună. O luăm pe Jennifer cu noi şi mergem precum o familie fericită.

– E o ofertă foarte tentată, dar îmi pare rău, n-am timp.

– Nu scapi de mine aşa uşor, a zîmbit el, luînd-o de braţ şi pornind alături de ea spre holul recepţiei.

Regan a simţit prezenţa lui Travis înainte să-l vadă. Stătea în cadrul uşii, blocînd lumina cu

statura lui uriaşă, cu trupul rigid şi ochii fixînd adînc ochii ei. Au stat nemişcaţi, continuînd să se privească, în timp ce valuri de emoţie au străbătut-o pe Regan, înfundîndu-i urechile.

După minute ce i s-au părut ore, ea s-a învîrtit pe tocuri cu fusta fluturîndu-i uşor şi a făcut cale întoarsă spre cabinet.

Farrell nu era sigur ce se întîmpla între ea şi bărbatul din uşă, dar nu agrea deloc situaţia şi, fără să piardă timpul, a ajuns-o din urmă.

– Regan, iubito, a spus punîndu-i mîinile pe umeri. Ea tremura aşa de tare, încît abia se ţinea pe picioare şi tot ce auzea erau bătăile inimii ca nişte tobe uriaşe şi paşii lui Travis grei, mergînd spre ea.

Uşa cabinetului s-a deschis cu forţă, izbindu-se de perete.

– De ce m-ai părăsit? a întrebat-o în şoaptă, ţintuind-o cu privirea.

Pe măsură ce el înainta, Regan nu mai putea să vorbească, ci doar să se uite fix în ochii lui, speriată.

– Te-am întrebat ceva, a continuat soţul ei.

Atunci Farrell s-a aruncat între ei.

– Hei, nu ştiu cine eşti, dar n-ai nici un drept să-i vorbeşti aşa.

Travis l-a dat la o parte cu uşurinţă, apoi, cînd a ajuns doar la cîţiva centimetri de Regan, i-a atins tîmpla cu vîrful degetelor şi a luat-o în braţe. Fără cuvinte a traversat cabinetul şi holul spre dormitorul ei. După două zile petrecute în compania omului lui Farrell, Travis aflase totul despre planul hotelului *Delfinul Argintiu*.

Cu mintea confuză, Regan aştepta clipa în care el urma să facă dragoste cu ea.

Travis a aşezat-o cu blîndeţe pe pat şi s-a întins lîngă ea, mîngîindu-i continuu faţa delicată.

– Aproape că uitasem cît eşti de frumoasă, a şoptit, şi de delicată.

– Travis, au reuşit să rostească buzele ei înainte să fie cucerite.

Înfometate, disperate, trupurile lor au pornit să se tortureze. Nu era timp de gesturi delicate, doar de nevoia violentă a unuia pentru celălalt. Hainele au fost smulse şi contopirea lor s-a produs cutremurător de adînc, într-o explozie de lumină ce încerca să le descătuşeze energiile.

Regan a fost cea care a rupt vraja, izbucnind în rîs de înfăţişarea lui Travis, cu pieptul gol, unul din braţe în cămaşa strînsă sub el, picioarele încălţate cu cizme lungi, negre, apoi

de rochia ațîrnată de marginea patului și pantofii cu tocuri de alături.

Travis a lăsat-o să rîdă și a strîns foarte tacticos lucrurile împrăștiate, după care a revenit sărutînd-o ușor pe umerii rotunzi și pielea delicată de sub bărbie.

Gura lui a coborît seducător și ea s-a lăsat purtată de instinct închizînd ochii, apoi prinzîndu-i brațul, i-a sărutat palma mare, puternică, ce-i provoca atîta plăcere.

Cînd Travis și-a ridicat capul zîmbind și ea l-a tras înapoi sărutîndu-l cu pasiune, surîsul lui a dispărut. A privit-o serios cîteva secunde, apoi i-a desfăcut picioarele, înconjurîndu-se cu ele și pătrunzînd dureros de încet în adîncul trupului ei, prelungind astfel prologul extrazului cînd n-a mai știut cine e și unde se afla. Cînd a simțit că înnebunește, el a împins dintr-o dată, trăgînd-o spre pieptul său, unduindu-se strîns, pînă cînd trupurile lor s-au eliberat împreună.

Fără cuvinte, extenuați, transpirați, au adormit unul în brațele celuilalt.

Surprinsă de lumina soarelui de dincolo de perdea, Regan s-a trezit prima și s-a întors să-l privească pe Travis. Nu se mai întîmplase niciodată să uite de responsabilitățile ei față de

copil, prieteni sau afaceri. A părăsit patul încet, să nu-l deranjeze pe Travis şi după ce s-a îmbrăcat, s-a apropiat şi l-a sărutat pe păr, învelindu-i partea de jos a trupului cu o cuvertură aurie.

Travis s-a trezit încet, cuprins de senzaţia ciudată că dormise pentru prima dată bine de cînd îl părăsise Regan. Cu zîmbetul pe buze, s-a întors să-şi sărute soţia, dar în locul ei l-au întîmpinat nişte ochi mari, căprui şi curioşi.

– Bună, i-a spus încet. Cum te cheamă?

– Jennifer Stanford. Tu cine eşti?

Înainte să-i spună numele ei, Travis ştiu că era fata lui, după privirea aceea ce semăna cu a lui Wess şi sprîncenele arcuite la fel ca ale lui Regan.

– Pe mama ta o cheamă Regan? Copilul a încuviinţat serios, iar Travis s-a ridicat atent să-şi înfăşoare bine partea de jos a trupului gol şi i-a vorbit la fel de serios. Ce-ai spune dacă eu aş fi tatăl tău?

– S-ar putea să-mi placă. Eşti?

– Da.

– Vei locui cu noi?

– Mă gîndeam să vă iau la plantaţia mea să locuim împreună. Dacă vii mai aproape aş putea să-ţi povestesc despre casa mea. Anul trecut am cumpărat patru ponei pentru fiica mea.

– Mă vei lăsa să-i călăresc?

– Îi vei călări, îi vei îngriji, vei face tot ce vei crede de cuviinţă.

După o clipă de ezitare, Jennifer a sărit în pat, la început mai departe, apoi din ce în ce mai aproape, pe măsură ce asculta vrăjită povestioarele tatălui ei.

Aşa i-a găsit Regan pe amîndoi cînd a intrat în dormitor, fascinaţi unul de celălalt. Şi tabloul a încîntat-o.

Imediat ce-a zărit-o, fetiţa a început să strige bucuroasă:

– El e tăticul meu şi vom merge să stăm cu el. Are patru ponei pentru mine, porci, găini, o casă minunată şi un heleşteu unde putem pescui.

Regan i-a aruncat o privire scurtă lui Travis, apoi şi-a desfăcut braţele ca să-şi întîmpine copilul ce alerga spre ea.

– Brandy ţi-a pregătit masa în bucătărie.

– Poate să vină şi tati?

– Trebuie să vorbesc puţin cu el. Va veni să te vadă mai tîrziu, dacă mănînci tot.

– Aşa voi face, a promis Jennifer, salutîndu-şi tatăl din uşă.

– E frumoasă, a spus Travis. Sînt aşa de mîndru... S-a oprit întîlnind privirea ei plină de furie. Am făcut ceva?

– Dacă ai făcut ceva? a strigat ea, încercînd apoi să se tempereze. Cum îndrăzneşti să-i spui fiicei mele că vom sta cu tine?

– Dar e evident din moment ce acum v-am găsit. A durat puţin, dar gata, s-a terminat.

– Te-ajută cu ceva dacă-ţi aduc la cunoştinţă că-n tot acest timp eu am ştiut unde locuieşti? M-aş fi putut întoarce oricînd pe plantaţie.

– Regan, a încercat el s-o oprească îngroşîndu-şi vocea. Nu ştiu de ce-ai plecat, dar fii sigură că tu şi fiica mea vă veţi întoarce acasă, cu mine.

– De-asta am plecat, a intervenit Regan. Din prima clipă în care ne-am întîlnit, mi-ai spus ce să fac şi cum anume. Am vrut să rămîn în Anglia şi m-ai adus în America. Ai pus la cale o nuntă fără consimţămîntul meu. Apoi a urmat plantaţia! M-ai lăsat pe mîna celor o sută de angajaţi care au făcut tot ce le-a stat în putinţă să-mi calce cuvîntul. În timpul acesta, tu... alergai caii cu draga ta Margo.

Travis a zîmbit.

– Gelozia te-a determinat să mă părăseşti?

– N-ai auzit nimic din tot ce ţi-am spus pînă acum? Nu mai vreau să conduci viaţa mea şi a lui Jennifer. Vreau ca ea să crească luînd singură decizii.

– Cînd te-am oprit să hotărăşti singură? Ţi-am oferit jumătate din plantaţie ca să-ţi exerciţi autoritatea şi nu m-am amestecat.

– Dar eu n-aveam de unde să ştiu cum să procedez. Nu înţelegi? Mi-a fost teamă. O ţară nouă, înconjurată de străini care-mi spuneau mereu că nu voi fi în stare să ... mi-a fost foarte frică...

– Din cîte am auzit, te-ai descurcat fără să te temi de americani. Acolo de ce n-ai putut?

– Nu ştiu, i-a răspuns cinstit. Aici trebuia să fac totul ca să nu mor de foame, în casa ta puteam să stau pur şi simplu în cameră şi restul venea de la sine.

– Aici ai construit un oraş întreg, a continuat el. Comparativ, munca de pe plantaţie ar fi fost floare la ureche. Am venit cu o căruţă încăpătoare. Dacă ne grăbim şi strîngem toate lucrurile tale şi ale lui Jennifer, mîine putem pleca. Sau, mai bine, hai s-o facem acum, fără bagaje.

Acasă ai destule rochii, iar pentru Jennifer vom cumpăra altele noi.

– Opreşte-te! a ţipat ea. Auzi? Îmi place să hotărăsc singură ce e mai bine pentru mine fără ca tu, unchiul meu sau chiar Farrell să se amestece în treaba mea?

– Cine e Farrell?

– Bărbatul cu care te-ai întîlnit azi dimineaţă, i-a răspuns privindu-l de sus.

– Ce e între voi? A cercetat-o cu o privire de şoim.

– L-am cunoscut în Anglia. De fapt, am fost chiar logodiţi. Acum a venit în America să mă caute.

Travis era liniştit.

– Mi-ai spus odată că ai fost îndrăgostită de un bărbat? Farrell e acela?

Era uimită de memoria lui.

– Da. Eram singură şi el mi-a acordat multă atenţie. Da, cred că l-am iubit. Pe atunci gîndeam altfel.

– Ce simţi acum pentru el?

– Nu ştiu prea bine ce simt în legătură cu o mulţime de lucruri. De-a lungul anilor m-am temut de tot ce mă înconjoară, apoi am rămas dintr-o dată singură şi am fost nevoită să mă

descurc. În ultimii patru ani am muncit din greu, iar bărbaţii n-au avut loc în viaţa mea. Apariţia lui Farrell mi-a amintit brusc de fetiţa nedorită care am fost, apoi te-am întîlnit pe tine şi m-ai făcut să tînjesc după mîngîierile tale ... Nu înţelegi, Travis? Nu mă pot întoarce pe plantaţie. Unicul loc de pe pămînt unde sînt eu însămi este departe de tine. În ciuda intenţiilor sale, Regan a izbucnit în plîns. Să te ia naiba! De ce a trebuit să mă întorci din nou pe dos? Pleacă, Travis Stanford! Du-te departe şi să nu mă mai cauţi vreodată. A ieşit în fugă.

După plecarea ei, Travis s-a rezemat de pat surîzînd. Cînd o întîlnise prima dată, văzuse în ea doar umbra femeii ce urma să devină şi nu fusese în stare s-o ajute să se transforme. Poate că avea dreptate şi plantaţia fusese prea mult pentru ea. Cînd descoperise cum o trataseră angajaţii fusese la un pas de a-i concedia pe toţi, însă gîndul că ea trebuia să-şi descopere singură puterea l-a oprit.

Acum, închizînd ochii, era copleşit de imaginea femeii care devenise: sigură pe ea, sensibilă, cu visurile ajunse realitate. Construise piatră cu piatră drumurile oraşului şi crescuse o fată frumoasă şi inteligentă.

Zîmbind fericit, a aruncat cuvertura şi s-a îmbrăcat. Ea credea că-i va rezista. Care erau vorbele acelea pline de tîlc? „Vîrsta şi înţelepciunea vor învinge tinereţea şi talentul" şi el plănuia să profite din plin din toate acestea.

Numai în cizme şi pantaloni a părăsit dormitorul foarte hotărît.

CAPITOLUL 17

Adulmecînd cu poftă, s-a oprit în uşa deschisă a bucătăriei şi, chicotind, şi-a amintit cît de des îl făcea Regan să sară peste mese.

Dintr-o singură privire şi-a dat seama că femeia drăguţă, cu păr blond, din colţ nu era alta decît Brandy Dutton, despre care auzise multe lucruri de la bărbatul pe care-l întîlnise în Richmond.

– Scuză-mă, a spus el tare. Tocmai mă întrebam dacă voi găsi ceva de mîncare pe aici, avînd în vedere că nu sînt îmbrăcat pentru a servi masa în public.

– Oh, Doamne! a gemut Brandy fermecată de pieptul lui gol şi musculos. Deci tu eşti bărbatul care a readus sănătatea în obrajii lui Regan, a spus ea revenindu-şi încet.

– Da, a aprobat-o liniştit.

Rîzînd, Brandy l-a luat de braţ şi l-a invitat să se aşeze.

– Sînt sigură că ne vom înţelege. Acum ia loc să-ţi aduc mîncarea. Elsie, a strigat peste umăr. Dă o fugă la magazin şi adu-i domnului Stanford două cămăşi din mătasea cea mai fină şi măsura cea mai mare pe care o are Will.

Brandy i-a pregătit lui Travis o masă cum nu mai mîncase vreodată şi cu cît el mînca mai mult, cu atît ea-l plăcea mai tare.

– Da, e foarte singură, i-a răspuns ea la întrebări. Am încercat s-o determin să înceteze, dar nu vrea să mă asculte.

– Nici un bărbat? a insistat el cu gura plină de plăcintă.

– Cam o sută au încercat, dar n-au avut succes. Bineînţeles, cînd îl ai pe cel mai...

El a zîmbit, a luat cămaşa de pe spătarul scaunului şi s-a ridicat.

– Regan şi Jennifer vor părăsi Scarlet Springs. Ce crezi că putem face ca partea ta din afaceri să nu fie afectată?

– Avem un nou avocat în oraş şi voi vorbi cu el să se ocupe de vinderea proprietăţilor şi investirea banilor. Cu partea mea mi-ar plăcea să călătoresc prin Europa. I-ai spus lui Regan că trebuie să plece?

Travis i-a răspuns doar dînd din cap şi Brandy a rîs.

– Mult noroc, i-a urat.

Regan a reuşit să-l evite pe Travis două zile, deşi fizic nu se putea despărţi nici o clipă de el. Jennifer îl considera cel mai apropiat prieten de joacă, iar Travis o lua adesea să călărească, să se cațere în copaci, impresionînd-o cu abilitatea şi farmecul lui.

Fetiţa l-a prezentat tuturor, lăudîndu-se că vor pleca împreună pe plantaţia lui minunată, plină de animale, unde vor trăi fericiţi.

Regan a ignorat cît a putut prezenţa lui Travis, vorbele seducătoare ale copilei despre tatăl ei şi zvonurile ce circulau prin oraş. De la sosirea lui Travis, ea nu-l mai întîlnise pe Farrell şi a fost uimită să constate că nu-i simţea lipsa.

Într-o zi el a apărut şi a întrebat-o:

– Pot să-ţi vorbesc între patru ochi?

Arăta obosit şi foarte murdar, de parcă ar fi călătorit zile în şir.

– Sigur. Vino în cabinetul meu. După ce-a închis uşa în urma lui, s-a întors şi i-a spus: Se pare că ai ceva foarte important de comunicat.

– Am fost la Boston.

– O afacere importantă presupun, a adăugat Regan, turnîndu-i ceva de băut într-un pahar. Am impresia că e ceva în legătură cu banii tatălui meu.

– Da, despre testamentul tatălui tău. Am trimis o copie în Boston sperînd să te găsesc. A scos din haină o scrisoare şi i-a întins-o.

– Ar fi bine să-mi spui tu.

– Părinţii tăi au murit cînd tu erai la o vîrstă foarte fragedă şi te-au lăsat în grija unchiului.

– Mi-l amintesc.

– Fiind singura rudă, executorii testamentului te-au lăsat în grija lui.

– Farrell, treci la subiect.

– Subiectul, draga mea, este că nu te puteai mărita fără consimţămîntul unchiului tău.

– Asta e tot?

– Regan, tu nu înţelegi? Te-ai căsătorit cu Travis Stanford fără acordul scris al unchiului tău şi aveai doar şaptesprezece ani.

– Nu se poate, aveam optsprezece.

– În scrisoare era trecută adevărata dată de naştere. Unchiul Jonathan ţi-a falsificat-o pentru a intra în posesia banilor tăi.

Regan s-a rezemat de scaunul înalt, uimită.

– Deci căsătoria mea cu Travis nu e valabilă?

– Mai rău. Erai minoră şi deci n-ai fost şi nu eşti măritată, domnişoară Weston.

– Şi Jennifer?

– Îmi pare rău, e nelegitimă. Bineînţeles cînd te vei căsători, soţul tău va putea s-o înfieze.

– Nu cred că lui Travis i-ar plăcea să ştie că fata lui este a altcuiva.

– La dracu' cu acest Travis! a sărit Farrell. Eu te-aştept de-o viaţă, Regan. Nu mă poţi condamna că la început nu mi-am dorit drept soţie o copilă, dar cel puţin eu nu te-am forţat să te culci cu mine, aşa cum a făcut tatăl lui Jennifer. S-a oprit şi i-a luat mîna cu tandreţe. Căsătoreşte-te cu mine, Regan, şi-ţi promit că voi fi un soţ atent, credincios şi un tată bun pentru Jennifer.

– Te rog, Farrell, i-a spus ea împingîndu-l. Trebuie să mă gîndesc. E un şoc pentru mine să constat că am trăit în păcat atîţia ani şi asta ar putea s-o afecteze pe Jennifer.

– De aceea... a început el, dar Regan l-a oprit cu un gest scurt.

– Vreau să rămîn singură, iar tu trebuie să faci o baie şi să te odihneşti.

După plecarea lui Farrell, a început să citească scrisoarea, iar o jumătate de oră mai tîrziu zîmbea mulţumită. Era adevărat, căsătoria

cu Travis era nulă. Oare cum avea el să reacţioneze la primirea ştirii? Avea şansa să cîştige pentru prima oară în faţa lui şi experienţa era deosebit de plăcută. În ceea ce-l privea pe Farrell, el o considera încă acea copilă naivă din trecut, gata să creadă în jurămintele lui de iubire. Ce încurcătură amuzantă! şi-a spus, apucîndu-se să-i scrie un bilet lui Travis, prin care-l invita la o cină intimă în doi.

Sala aleasă de Regan pentru întîlnirea cu Travis era minunată. Lumînări parfumate, pahare din cristal cu picior din Viena, farfurii de porţelan din Franţa, tacîmuri de argint din Anglia, vin din Germania şi mîncare americană.

– Mă bucur să constat că ţi-ai revenit, a spus el muşcînd dintr-un biscuite. Jennifer se va simţi mult mai bine înconjurată de prieteni şi nu de aceşti străini care-ţi bîntuie hotelul.

– Iar tu, cu experienţa ta vastă în ceea ce priveşte educaţia copiilor, ştii foarte bine ce le trebuie lor, i-a continuat Regan gîndurile.

– Ştiu destul ca să fiu sigur că plantaţia e un loc mult mai bun pentru un copil decît acest hotel, un loc minunat unde tu vei putea creşte în linişte şi ceilalţi copii ai noştri care vor veni.

– Travis... a început ea, dar acesta a intervenit prompt:

– Nu-ţi poţi imagina ce fericit sînt că ai reflectat şi te-ai hotărît să-mi urmezi sfatul, deşi m-am aşteptat la o luptă. Ai crescut mai mult decît mi-am imaginat.

– Poftim? a strigat ea, scuipînd vinul din pahar. Mi-am revenit? Am crescut? Ce tot îndrugi acolo?

El i-a prins mîna şi a sărutat fiecare deget.

– Invitaţia la cină a fost o surpriză excelentă. Mi-am dat seama cît ţi-a fost de greu cînd ai luat această decizie şi te asigur că n-o voi folosi niciodată împotriva ta.

Respirînd în reprize ca să se calmeze, Regan i-a zîmbit radioasă.

– Tu, fermier îngîmfat! Nu intenţionez să mă întorc în casa ta, iar „orăşelul" cum îi spui tu, este un cămin adevărat pentru fata mea. În ciuda bunelor intenţii, ea a început să ridice tonul. Te-am invitat la această cină blestemată, ca să te anunţ că nu mai sîntem căsătoriţi. Era rîndul lui Travis s-o privească uimit, în timp ce ea mînca liniştită, apoi s-o răsucească dintr-o dată şi s-o ridice în picioare. Ce faci? a strigat ea.

– Presupun că există un preot în oraş care să ne poată căsători imediat.

– Nu! Şi dacă nu te aşezi s-ar putea ca eu şi Jennifer să plecăm din nou.

Ezitînd, Travis s-a aşezat.

– Povesteşte-mi.

Întîlnind ochii lui trişti, lui Regan aproape că-i părea rău.

– Tipul ăla la patru ace ţi-a spus toate astea?

– Farrell vrea să ne căsătorim. Mi-a declarat că mă iubeşte atît pe mine, cît şi pe Jennifer şi că o va adopta.

– Doar n-ai face aşa o prostie, i-a şoptit la ureche. Ce femeie şi-ar dori un slăbănog, cînd ar putea avea un bărbat ca mine?

– Farrell e un gentleman. Ştie cum să se poarte cu o doamnă, s-o curteze... i-a spus cu emoţie. Pe cînd voi, americanii, ştiţi doar să vă impuneţi cu forţa dorinţele voastre.

– Orice american amărît poate învinge un englez slăbănog.

– Oh, Travis, a zîmbit Regan, nu ştii să faci curte unei femei. În mentalitatea ta, a seduce, înseamnă a obliga o femeie, trăgînd-o de păr, să te urmeze.

– De cîteva ori chiar ţi-a plăcut, i-a şoptit conspirativ.

– Un exemplu de sălbăticie colonială.

– Iar tu, draga mea, eşti o englezoaică snoabă. Mi-ai spus că ziua ta de naştere va fi peste trei săptămîni. Ei bine, atunci ne vom căsători şi o vei face de bunăvoie.

A doua zi foarte devreme, Brandy a intrat în cabinetul lui Regan, bombardînd-o cu tot felul de acuzaţii pentru faptul că Travis părăsise hotelul. Apoi, cînd s-a mai calmat, a anunţat-o că o femeie roşcată, înaltă, întreba de bărbatul ei.

– Ai intrat într-o mare încurcătură, i-a spus blonda.

– Exact ce-mi trebuie. După ce Farrell m-a informat de plecarea lui Travis, apoi Jennifer, urmează să primesc vizita bunei mele prietene Margo Jennkis. Mă aranjez în cîteva minute şi pe urmă mă duc să-i vorbesc.

Brandy a ieşit, scuturîndu-şi capul nemulţumită, iar Regan s-a întors în timp la clipele petrecute cu Margo, care se dovedise o prietenă prefăcută, încercînd să le arate tuturor ce soţie naivă adusese Travis din Anglia.

Regan a părăsit cabinetul zîmbind şi s-a oprit în bucătărie s-o roage pe Brandy să le pregătească ceaiul de dimineaţă. Apoi a pornit cu paşi siguri spre holul recepţiei unde era aşteptată.

– Vai, vai, gingaşa floare englezească! a exclamat Margo cu invidie. Am auzit că hotelul ăsta-i al tău. Cine ţi l-a cumpărat?

– Vrei să iei loc? a spus Regan, invitînd-o în sufragerie. Da, hotelul, precum şi celelalte clădiri din Scarlet Springs îmi aparţin.

Ochii roşcatei au clipit des, apoi ascunzîndu-şi cu abilitate surpriza, a spus:

– Cu cîţi bărbaţi te-ai culcat? Lui Travis i-ar face plăcere să ştie.

– Ce drăguţ din partea ta să te interesezi de mine, a spus Regan cu entuziasm prefăcut. Mă tem însă că nu am talentul tău de a-mi oferi trupul pentru a obţine tot ce-mi doresc. Eu a trebuit să-mi folosesc inteligenţa, combinată cu o muncă istovitoare, iar banii cîştigaţi să-i reinvestesc şi să nu-i risipesc pe tot felul de lucruri inutile.

În momentul acela, Brandy şi-a făcut apariţia şi a pus o tavă mare pe măsuţă.

– Cum merge? i-a şoptit lui Regan la ureche. Ea a zîmbit şi Brandy a părăsit încăperea mulţumită.

– N-are rost să ne prefacem că sîntem bune prietene, a continuat Regan, turnînd ceaiul cu multă graţie. Presupun c-ai venit pentru că-l vrei pe soţul meu.

Margo s-a recules. Era o bătălie pe care dorea din tot sufletul s-o cîştige.

– Văd c-ai învăţat să torni ceaiul, a atacat ea.

– Am învăţat multe în aceşti ani şi în mod special să nu mai am încredere în oricine. Spune mai bine ce vrei.

– Pe Travis. A fost înainte al meu, înainte să-i sari tu în pat, să rămîi însărcinată şi să-l forţezi astfel să se însoare.

– Situaţia pare aşa, din punctul tău de vedere. Spune-mi, te-a cerut vreodată în căsătorie înainte să mă cunoască pe mine?

– Nu era nevoie, eram logodiţi înainte să te întîlnească pe tine. Acum a înnebunit. Eşti prima femeie care-l părăseşte şi a devenit sălbatic.

– Dacă e aşa, de ce l-ai urmărit?

– Căţea! i-a şuierat printre dinţi. Travis Stanford e al meu! Tu i-ai furat bijuteriile şi ai fugit. Dacă n-aş fi dat peste biletul ăla... S-a oprit brusc, dezorientată, iar Regan i-a surprins privirea speriată.

Atunci a înţeles motivul pentru care Travis n-o găsise. Biletul ei ajunsese în mîinile lui Margo.

– M-a căutat mult? a întrebat ea liniştită.

– Nu-ţi mai spun nimic. Te avertizez însă! Travis e al meu! Şi nu cred că vei fi în stare să-mi ţii piept. Întotdeauna obţin ce vreau.

– Adevărat? Ai lîngă tine un bărbat care să te ţină în braţele lui puternice noaptea cînd eşti necăjită, să-i poţi încredinţa cele mai ascunse secrete? Ştii cum e să iubeşti şi să fii iubită? Sau te gîndeşti la oameni în funcţie de banii lor? Dacă Scarlet Springs ţi-ar aparţine, te-ai mai gîndi la bărbatul meu?

Margo a avut intenţia să vorbească, apoi s-a răzgîndit şi a părăsit sufrageria mai mult în fugă, în timp ce Regan ducea ceaşca la buze cu mîinile tremurînde. Scarlet Springs însemna totul pentru ea. Aici erau prietenii, oamenii pe care-i iubea. Puteau ei oare să ţină locul bărbatului pe care-l dorea alături, chiar şi în momente de indispoziţie, care să iubească toate părţile ei bune sau rele? Da, trebuia să-i anunţe victoria şi asta cît mai repede cu putinţă. Cui îi mai păsa acum cine cîştigase? Era mai bine să trăiască lîngă bărbatul pe care-l iubea, decît să renunţe la el pentru ambiţii prosteşti.

– Pari mulţumită, a spus Brandy.

Regan n-o auzise cînd intrase.

– Mă gîndesc la Travis.

– Cînd pleci cu el?

– Ce te face să crezi...? S-a oprit studiind-o pe Brandy care rîdea în hohote. Ştiu la ce te gîndeşti şi trebuie să recunosc, ai dreptate. Am trăit mulţi ani terorizată de gîndul că personalitatea lui mă va devora şi voi înceta să mai exist. Acum realizez însă că plantaţia e un loc minunat pentru fetiţa mea. În caz că plec, tu ce vei face? Vrei să găsesc pe altcineva care să mă înlocuiască?

– Nu-ţi face probleme, i-a spus Brandy încurajînd-o. Am aranjat deja cu Travis.

– Travis şi tu! Adică, tu... şi bărbatul meu?

– Din cîte am aflat, nu mai e bărbatul tău şi nu e genul căruia să-i pot rezista. Ştii prin ce iad a trecut de cînd l-ai părăsit şi că de atunci nu s-a mai culcat cu altă femeie?

– Poftim? a întrebat Regan înroşindu-se. De unde ştii?

– În timp ce tu te ocupai de afaceri, eu mi-am petrecut mult timp în compania lui Jennifer şi a lui Travis şi astfel am aflat multe lucruri deosebit de interesante despre el. Vrei să-ţi povestesc suferinţa lui din toţi aceşti ani?

Brandy n-a aşteptat prea mult răspunsul ei şi a început să-i vorbească despre zilele şi nopţile în care Travis a căutat-o disperat, deşi toţi ceilalţi încercau să-l convingă să se oprească.

Într-o zi, chiar preotul de pe plantaţie i-a propus să facă o slujbă de înmormîntare pentru soţia dispărută, pentru a-l scăpa de obsesia ei.

O oră mai tîrziu, Regan părăsea ameţită sufrageria, ignorînd strigătele lui Farrell, căutîndu-l cu înfrigurare pe Travis, tînjind să-i spună cît de mult îl iubea, că dorea să se căsătorească şi să se întoarcă acasă.

La sfîrşitul zilei, cînd el încă nu apăruse, entuziasmul ei s-a risipit dintr-o dată. A refuzat discret invitaţia lui Farrell la cină, petrecîndu-şi seara cu Jennifer.

A trecut şi a treia zi de la dispariţia lui Travis, şi Regan îşi dorea din tot sufletul să nu-l fi întîlnit vreodată. Probabil c-o părăsise! Putea el s-o facă, după ce luptase atît s-o găsească? „Oh, Doamne, te rog, şi-a spus în seara aceea cînd s-a urcat în pat, nu-l lăsa să mă părăsească".

CAPITOLUL 18

La ora cinci, a doua zi dimineaţă, Regan a fost trezită de un ciocănit uşor în uşa dormitorului. S-a rostogolit leneşă şi a îmbrăcat halatul aruncat pe scaun.

Din holul îngust, Timmie Watts, fiul unui farmacist, i-a întins un trandafir roşu, cu coadă lungă, de care era agăţat un bileţel: *„Regan, vrei să te căsătoreşti cu mine? Travis"* A trecut ceva timp pînă cînd creierul a reacţionat la ceea ce vedeau ochii. Deci el n-o uitase!

– Mami! a strigat Jennifer. A venit tati?

– Aproape, i-a răspuns rîzînd şi strîngînd-o la piept cu căldură. Acest minunat şi perfect trandafir este de la tatăl tău. El vrea să ne întoarcem la plantaţie şi să locuim împreună.

– Da, da, a izbucnit fetiţa. Voi putea să-mi călăresc poneiul?

– Începînd de acum, în fiecare zi, a rîs Regan. Hai să ne îmbrăcăm. El trebuie să sosească dintr-o clipă într-alta.

Înainte însă să-şi pună rochia verde cu auriu, un alt ciocănit i-a atras atenţia. În faţa uşii stătea Sarah Watts, sora lui Timmie, cu doi trandafiri roz în mînă.

– Era tati? a întrebat Jennifer.

– Nu, dar ne-a mai trimis doi trandafiri. La coada lor era ataşat un bilet pe care scria: *„Regan, vrei să te căsătoreşti cu mine? Travis".*

– Mami, s-a întîmplat ceva? De ce nu vine tati?

Regan a privit absentă ceasul. Trimisese un trandafir la ora cinci, doi la cinci jumătate, nu era posibil...:

– Nu s-a întîmplat nimic, scumpo. Vrei tu trandafirii ăştia?

Fetiţa a luat florile de coadă cu mare atenţie şi a pornit în fugă spre camera ei.

La ora şase, cînd au coborît în bucătărie, au fost întîmpinate de încă trei.

– Minunat! a spus Brandy. Nu pari prea entuziasmată că după trei zile primeşti un semn de la bărbatul tău. Pe mine un cadou ca ăsta m-ar fi dat gata.

– Am primit deja şase. Unul la ora cinci, doi la cinci şi jumătate şi trei acum.

– Vezi ce sensibili sînt americanii? a încheiat blonda, revenind la masa de gătit, în timp ce Regan mîngîia florile, gînditoare. Oare Travis nu putea face nimic la scară redusă?

În jurul orei zece, zîmbetul ei a dispărut. La fiecare interval de o jumătate de oră, alţi şi alţi trandafiri erau trimişi pe numele ei. La prînz a urmat un buchet de cincisprezece fire, apoi la ora şaisprezece, unul de douăzeci şi trei de fire, cu binecunoscutele bilete agăţate de cozi.

– Adică două sute şaptezeci şi şase de bucăţi, a informat-o proprietarul florăriei, verificînd chitanţierul.

– Aţi avut mulţi clienţi azi?

– O mulţime.

Regan s-a răsucit pe călcîie şi a aruncat un trandafir în braţele lui Brandy.

– Trandafiri! O, ce surpriză plăcută! a exclamat ea.

La ora nouăsprezece primise douăzeci şi nouă, iar la ora douăzeci, treizeci şi unu. Pe la ora douăzeci şi două a început să se întrebe dacă se vor termina vreodată.

La miezul nopţii cineva a bătut la uşa ei. Cînd a deschis a dat nas în nas cu reverendul Wentworht de la biserica din Scarlet Springs.

– Vreţi să intraţi?

– Nu. Am venit doar să-ţi dau asta. I-a întins o cutie lungă, în care se afla o floare delicată din cristal roz, cu tulpina şi frunzele verzi. Alături, biletul lui Travis.

– Speră să-ţi placă, a adăugat reverendul.

– Unde l-ai găsit şi cum a ajuns în Scarlet Springs?

– Asta, draga mea, numai domnul Stanford îţi poate spune. Acum trebuie să plec. Noapte bună.

Sprijinită de perete, fixînd trandafirul elegant din cristal, abia l-a auzit.

A doua zi s-a trezit tîrziu, în jurul orei opt. A sărit din pat, a îmbrăcat halatul şi a observat pe podea lîngă uşă un bilet albastru. *„Regan, vrei căsătoreşti cu mine? Travis "*. S-a întors zîmbind să-şi aleagă o rochie din dulap. În rafturi alte bilete. Chiar şi sub pernă era unul şi pe măsură ce le aduna devenea tot mai furioasă. Cum reuşea Travis să pătrundă în cele mai intime locuri? Şi cînd?

A ieşit supărată şi s-a îndreptat spre cabinet. Acolo, pe birou, se afla alt bilet. L-a luat şi l-a

rupt în bucăţele în momentul în care a apărut Brandy.

– Observ c-a ajuns şi pe aici.

– A depăşit măsura. N-are ce căuta în biroul meu, neinvitat.

– Nu vreau să te supăr mai mult, dar ai verificat în seif?

– În seif? a întrebat uimită. O pereche de chei era la ea, iar cealaltă în bancă, undeva în partea de sus a oraşului. Brandy nu se pricepea să deschidă seiful deci... L-a deschis încet, atentă la cifru. Înăuntru a găsit un bilet legat cu fundă roz pe care l-a aruncat fără să-l citească.

– Cum ai ghicit? a întrebat-o pe Brandy care s-a aşezat cu teamă.

– Sper că eşti pregătită pentru ce va urma. Ieri, în timp ce majoritatea locuitorilor oraşului se aflau aici, iar magazinele lor erau închise, cineva a pătruns înăuntru şi a pus bileţele cu acelaşi conţinut ca acelea primite de tine. Unii s-au supărat, marea majoritate însă e nerăbdătoare să-l cunoască pe Travis.

– Eu nu vreau să-l mai văd vreodată.

– Doar nu vorbeşti serios, a zîmbit Brandy. Poate că biletele tale se aseamănă, dar să ştii că ceilalţi au primit poezii de Shakespeare,

chiar cîntece drăguţe şi acum se simt cu toţii implicaţi în povestea voastră.

– Cum a putut să-mi facă una ca asta?

– Tu nu înţelegi că te doreşte cu disperare, încît e în stare să te ducă înapoi cu orice preţ? Ştii că a slăbit cinci kilograme cînd l-ai părăsit şi că singura persoană care a reuşit să-l scoată din starea depresivă în care căzuse a fost doar Clay, cel mai bun prieten al său?

– Travis ţi-a spus toate astea?

– Doar nişte frînturi pe care le-am ansamblat singură. Bărbatul ăsta te doreşte din toată inima şi nu-i pasă de nimic altceva. Poate că metodele lui nu sînt ... prea ... subtile, dar ai prefera un trandafir şi pe Farrell în locul celor două sute şi a lui Travis Stanford?

– E totuşi necesară toată reprezentaţia asta?

– După cîte îmi amintesc, l-ai refuzat prima dată cînd v-aţi căsătorit, pentru că nu te-a întrebat înainte dacă vrei să te măriţi cu el şi pentru că nu te-a curtat. Acum vrea să-ţi dovedească prin flori şi bileţele că ştie s-o facă şi nu-l poţi condamna.

Regan a început să zîmbească.

– Eu mă referem doar la şampanie şi cîţiva trandafiri.

– Ah, nu spune nimic de şampanie. S-ar putea să curgă rîuri.

– Oh, Doamne!

– Ce n-aş da să fiu în locul tău!

– N-ai avea unde. E plin de bileţele.

Brandy a pornit spre uşă rîzînd.

– Pregăteşte-te, lumea te aşteaptă!

Regan s-a gîndit mult la cuvintele prietenei sale. Totul la Travis era măreţ, pornind de la trupul lui, casa, pămînturile. Atunci de ce i se părea ciudat că ceea ce făcea acum era la fel?

I-au trebuit ore să treacă în revistă lumea îngrămădită în holul recepţiei, zîmbind şi răspunzînd la întrebările lor legate de Travis.

– Mami.

Regan şi-a aplecat capul şi a zărit chipul micuţ al fetei, îngrijorat de ceva.

– Vino, a îndemnat-o, luînd-o în braţe şi înaintînd spre bucătărie. Hai să vedem dacă Brandy ne poate pregăti ceva pentru un picnic.

O oră mai tîrziu, Regan şi fiica ei se aşezau pe malul unui rîuleţ ce curgea la nord de Scarlet Springs, înfruptîndu-se din puiul fript şi tarta cu cireşe.

– De ce nu se mai întoarce tati? a întrebat Jennifer. Şi de ce nu mi-a trimis şi mie bileţele ca celorlalţi?

– Poate pentru că tati încearcă să mă ceară în căsătorie şi presupune că oriunde voi merge eu, vei merge şi tu.

– Nu vrea să se căsătorească şi cu mine?

– Vrea să fim împreună şi cred că jumătate din trandafiri sînt pentru tine, ca să accepţi să locuieşti cu el.

– Aş vrea aşa de mult să-mi trimită trandafiri... Timmie Watts zice că tati te vrea doar pe tine, iar eu voi rămîne aici cu Brandy.

– Foarte urît din partea lui şi complet neadevărat. Tati te iubeşte foarte mult. Nu ţi-a povestit el de poneii pe care i-a cumpărat pentru tine şi despre căsuţa din lemn, dintr-un copac, pe care a construit-o special pentru tine? Şi asta cu mult înainte să vină aici?

– Aş vrea ca tati să vină mai repede, să nu mai plece niciodată şi să-mi trimită flori şi scrisori.

Regan a ciufulit-o uşor, încercînd să alunge tristeţea din ochii ei. Cum putuse Travis să-şi excludă propria fiică din toată reprezentaţia şi ce mai punea oare la cale în continuare?

CAPITOLUL 19

Jennifer şi-a trezit mama de dimineaţă, legănînd un buchet de trandafiri chiar sub nasul ei.

– Crezi că sînt de la tati?

– S-ar putea, a minţit Regan, încercînd să-i dea o speranţă, deşi ştia că ea-i pusese bucheţelul pe perna.

– Sînt de la tine, a spus Jennifer supărată părăsind încăperea în fugă.

Holul recepţiei era plin de oameni nerăbdători să-l întîlnească pe Travis. Pînă la prînz însă nu s-a întîmplat nimic nou şi necăjiţi au început să se retragă spre casele lor.

Spre seară, sufrageria mare s-a umplut din nou şi Regan a putut să-i observe pe Margo şi pe Farrell luînd masa împreună. „Ciudat!" şi-a spus. Oare ce descoperiseră unul la celălalt?

La un moment dat atenţia i-a fost atrasă de un zgomot asurzitor de căruţe, cai şi o muzică, ce nu se mai auzise vreodată în acel oraş.

– Ce se întîmplă? a întrebat Jennifer curioasă.

– Habar n-am, i-a răspuns Regan.

Clienţii s-au repezit la ferestre şi uşi.

– Jennifer, a strigat cineva. Vino!

– E circul!

Numele fetiţei a fost repetat de mai multe ori, pînă cînd Regan a împins-o prin portiţa spre ieşirea din hotel. În faţa lor, cîţiva clovni se rostogoleau veseli, în costume ce aveau înscrise pe piept numele ei.

– Clovnii sînt pentru tine, draga mea, i-a spus Regan emoţionată.

– Pentru mine?

– Da, da, da! Tăticul tău ţi-a trimis un întreg circ numai pentru tine. Uite, oameni care fac jonglerii pe spinarea cailor.

Jennifer privea cu ochii mari cei trei cai împodobiţi cu funde şi ghirlande aurii, pe spatele cărora trei bărbaţi săreau şi se agăţau de şeile lor cu o viteză uimitoare.

– Tăticu' a trimis circul pentru mine! a strigat copila mîndră spre cei din jur.

Apoi oamenii s-au dat la o parte şi din mijlocul lor a apărut un elefant uriaş care înainta încet, cutremurînd pămîntul. Dresorul de pe spinarea lui a strigat:

– Căpitanul John Crownshield vă prezintă primul elefant din America şi care acum, la cererea domnului Travis Stanford, va da o scurtă reprezentaţie pentru... La semnul lui Regan bărbatul a continuat: Jennifer.

– Ce părere ai? şi-a întrebat Regan fetiţa. Nu e minunat?

Copilul a tăcut mult timp, după care a întrebat brusc:

– Trebuie să-l păstrez?

– Sper că nu, i-a răspuns Regan, rîzînd cu poftă.

După plecarea elefantului a urmat un ponei alb, cu o pătură roz pusă pe spinare, pe care era scris numele lui Jennifer.

– Mami, poneiul e al meu?

– Bineînţeles, a răspuns o blondă într-un costum scandalos ce i se mula pe trupul atrăgător. Tatăl tău ţi-a găsit cel mai drăguţ căluţ din lume şi dacă vrei, îl poţi călări la paradă.

– Chiar pot?

– Voi avea grijă de ea, a anunţat-o femeia pe Regan, luînd fetiţa în braţe şi aşezînd-o cu atenţie pe spinarea căluţului, în timp ce coloana se deplasa în uralele mulţimii.

– Ce crezi că mai pune la cale Traviş? s-a auzit vocea lui Brandy.

– Să ajungă la mine prin Jennifer, a dedus Regan. Hai, avem treabă, şi-a îndemnat ea prietena. Încuiem hotelul şi mergem la circ.

– O idee nemaipomenită! Mă duc să pregătesc nişte sandvişuri.

După două ore de pregătiri intense, Regan şi Brandy au reuşit să ajungă pe cîmpia unde fusese întins cortul circului. Imediat ce s-au aşezat pe băncuţa din dreapta ringului, indicată de o femeie îmbrăcată în roz, o mulţime de cai şi călăreţi minunaţi, ce săreau şi se ridicau în şei, au invadat în cerc ringul.

– Priveşte-mă, mămico! a strigat Jennifer sărind de pe ponei direct în braţele femeii blonde pe care o întîlniseră mai devreme.

– Ţi-a plăcut?

– Ai fost minunată, Jennifer, şi m-ai speriat de moarte!

– Stai să-l vezi pe tati.

Inima lui Regan a început să bată cu putere în timp ce ochii ei îl căutau flămînzi.

– Şi acum, doamnelor şi domnilor, a spus bărbatul îmbrăcat cu haină roşie şi cizme negre, urmează un număr deosebit de periculos. Un acrobat va merge pe sîrmă fără plasă.

– Nu cred c-o să-mi placă numărul ăsta, a mormăit Regan privind spre sîrma întinsă deasupra capetelor lor, între doi stîlpi înalţi. Poate c-ar trebui s-o iau pe Jennifer şi să plecăm.

– Poate ar trebui să rămîi, a sfătuit-o Brandy veselă.

Urmărindu-i privirea, Regan l-a zărit pe Travis agăţat de unul dintre stîlpi, într-un costum negru, strîmt, ce-i scotea în evidenţă spatele lat, pieptul, braţele şi picioarele pline de muşchi. Apoi s-a întors spre femeia din apropiere, îmbrăcată cu un costum de baie satinat.

– Bărbatul ăsta pur şi simplu te înnebuneşte, a adăugat Brandy.

– Ce face acolo sus? Doar n-are de gînd să facă vreo prostie ca...

N-a mai putut continua. Travis urca mai sus spre ultima platformă.

– Acesta e tăticul meu! Tăticul meu! ţipa Jennifer de pe băncuţa ei, în timp ce Regan

stătea nemişcată, cu ochii ăţintiţi asupra platformei.

Cînd Travis a ajuns acolo, s-a făcut dintr-o dată linişte şi el a păşit încet pe sîrmă, păstrîndu-şi echilibrul cu braţele desfăcute. Aplauzele spectatorilor au răsunat furtunos, iar Regan şi-a ascuns faţa în palme.

– Anunţă-mă cînd se întoarce pe pămînt, i-a şoptit lui Brandy, care tăcea. Brandy? Expresia prietenei sale a făcut-o să se uite din nou la Travis printre degete.

– Vrea să mai încerce o dată, a anunţat-o blonda tot în şoaptă. Cel puţin de data asta foloseşte cablul de siguranţă. Dar cablul nu era altceva decît un steguleţ din pînză roşie pe care scria: *„Regan, vrei să te căsătoreşti cu mine?”*, cuvinte pe care toţi spectatorii le-au rostit în cor.

Regan s-a înroşit ca focul.

– Ce scrie mami? a întrebat Jennifer, făcîndu-i pe cei din jur să izbucnească în rîs.

Nesigură de răspunsul ei, Regan a tăcut, refuzînd să privească la coborîrea triumfătoare a bărbatului pe care-l iubea din toată inima.

– Mă duc acasă, a reuşit să rostească în cele din urmă. Te rog, ai tu grijă de Jennifer. Apoi s-a

strecurat prin mulţimea ridicată în picioare, ignorîndu-le strigătele.

Nimeni n-a îndrăznit s-o deranjeze restul serii şi a fost recunoscătoare celui care reuşise să-i acorde acele ore de linişte.

La ora douăzeci şi patruzeci şi cinci fix, Travis s-a înfăţişat la uşa ei, îmbrăcat într-o haină verde-închis şi pantaloni într-o nuanţă mai deschisă. Ochii lui au alunecat un timp peste trupul ei, seducător în rochia de mătase de culoarea piersicii.

– Eşti mai frumoasă ca oricînd, i-a spus oferindu-i braţul. Ea şi-a sprijinit capul de umerii lui şi Travis i-a ridicat bărbia, privind adînc în ochii ei frumoşi. Mi-a fost dor de tine, i-a şoptit conducînd-o apoi spre trăsura cu două locuri care-i aştepta la ieşire.

– Oh, Travis... A fost tot ce-a putut ea să îngîne fermecată, cînd el a îndemnat caii să pornească.

Era o noapte senină, cu lună plină, nemişcată, minunată pentru plimbarea lor romantică. După evenimentele din ultimele zile, nu avea idee la ce se mai putea aştepta din partea lui, aşa că a rămas profund impresionată cînd trăsura s-a oprit pe malul rîului, lîngă pătura în

dungi argintii şi albastre, întinsă pe pămînt. Pahare de cristal, farfurii de porţelan şi cîteva feluri de mîncare apetisante, acoperite cu capace din sticlă, îi aşteptau într-un aranjament deosebit.

– E minunat, Travis! a spus în timp ce el o ajuta să coboare şi să se aşeze comod pe una din pernele de pe pătură. Eşti rănit? l-a întrebat apoi îngrijorată, sesizîndu-i grimasa de pe faţă, în clipa în care s-a rezemat de cealaltă pernă.

– Cred că mă doare fiecare oscior afurisit, i-a spus aproape gemînd. N-am muncit niciodată atît de mult, într-un timp atît de scurt. Sper că-ţi ajunge cît ai fost curtată.

– Da, e suficient.

– Vrei să-mi pui ceva de mîncare?

Din nou comanzi, s-a gîndit Regan, dar surîzînd fericită i-a umplut o farfurie cu pui cald, friptură de vită rece şi garnitură de orez şi morcovi.

– A fost greu să înveţi să mergi pe sîrmă?

– A durat cam trei zile. Încă două şi m-aş fi descurcat mult mai bine.

– Ai acordul meu pentru încă o zi, i-a şoptit seducătoare.

– Ca să-ţi faci de cap cu snobul englez? Chiar, ce-a mai făcut în ultimul timp?

– Mă tem c-am fost prea ocupată ca să-l urmăresc.

Travis s-a întins zîmbind, atent la mîncarea din farfurie.

– Abia aştept să ajungem acasă şi să mîncăm regulat. Zilele trecute cu o mînă scriam şi cu cealaltă mîncam.

– Da? M-am întrebat adesea cine-ţi scria bileţelele.

– Cine altcineva ar fi vrut să-ţi ceară să te măriţi cu el? Oh, iartă-mă, a revenit prinzîndu-i privirea mirată. Crezi că Jennifer a fost impresionată de circ?

– I-a plăcut la nebunie. Ai făcut din ea cel mai fericit copil de pe pămînt.

Chipul lui Travis s-a luminat dintr-o dată.

– Nu eram sigur că voi putea aduce elefantul la timp.

Regan a izbucnit în rîs.

– Oh, Travis, crezi că mai există cineva pe pămînt care să-ţi semene?

– M-am descurcat destul de bine pe sîrmă, nu? Hai, dă-mi nişte plăcintă. Crezi că Brandy ar veni să gătească pentru noi?

Regan a făcut o pauză ca să taie plăcinta. Cu cîteva zile în urmă îi ceruse cu disperare prin intermediul bileţelelor sale să se căsătorească, dar niciodată în mod direct şi nu-i spusese niciodată că o iubeşte.

– Brandy are alte planuri, dar sînt convinsă că voi găsi o bucătăreasă mult mai bună decît Malvina ta.

Chicotind, Travis a muşcat cu poftă din plăcintă.

– Te-a cam pus la încercare, nu? Ea a fost adusă în casa noastră de Margo, după moartea bucătăresei celei vechi. Eu n-am avut niciodată probleme cu ea, doar Wess din cînd în cînd. Trebuia s-o dai afară.

– Aşa voi face.

– Mă bucur s-aud asta, i-a spus liniştit. Wess te va ajuta cît timp eu voi fi plecat pe plantaţie.

– O să mă descurc. Cum e Wess?

– Un tip de treabă, cîteodată cam încăpăţînat, dar mă ajută foarte mult. Vezi asta? a indicat el o cicatrice de pe obraz. Frăţiorul meu mi-a făcut-o.

– Vei ridica pumnul şi asupra mea dacă voi îndrăzni să te contrazic?

– Tu m-ai contrazis de la început şi la fiecare cuvînt, dar nu te-am lovit niciodată. Continuă să-mi faci nişte copii la fel de frumoşi ca Jennifer şi voi fi mulţumit. Hai să ne întoarcem acum, sînt foarte obosit.

– Te interesează doar copiii pe care ţi-i voi face? l-a întrebat serioasă.

– Las-o baltă! S-a ridicat cu greu. O să vină cineva să strîngă.

– Cîţi oameni ai angajat pentru reprezentaţie şi cum ai pătruns în seiful meu?

Fără prea multe cuvinte, Travis a ridicat-o şi a depus-o la locul ei din trăsură.

– Bărbaţii au întotdeauna secretele lor. Îţi voi povesti totul la a cincisprezecea aniversare a nunţii noastre, cînd vom fi înconjuraţi de cei doisprezece copii pe care-i vom face.

CAPITOLUL 20

Travis a lăsat-o în faţa uşii, îndepărtîndu-se după ce i-a sărutat mîna ca un adevărat gentleman.

Şocată, ea a intrat în dormitor şi s-a întins pe pat, cu ochii aţintiţi spre uşa închisă. După ce-o făcuse să treacă prin atîtea, după ce-i propusese de mii de ori să rămînă împreună, o invitase fără să menţioneze măcar o dată cuvîntul magic: CĂSĂTORIE. Toată seara păstrase distanţa, abţinîndu-se s-o atingă. Poate că pentru el să facă dragoste o dată la patru ani era suficient.

Şi-a scos papucii şi ciorapii, apoi s-a ridicat brusc şi îmbrăcîndu-şi în grabă halatul transparent, a murmurat numai pentru ea:

– O fi el obosit, dar nu şi mort.

Travis se învîrtea prin cameră zîmbind şi sorbind din paharul cu vin, cînd Margo a pătruns în încăpere dintr-o dată. Zîmbetul lui a îngheţat.

– Ieşi. O aştept pe Regan dintr-o clipă într-alta.

– Ce-mi pasă! i-a şoptit cu venin. Ştii cum ai arătat zilele astea cînd toată lumea a rîs de tine?

– Ai spus ce-ai avut de spus, acum ieşi.

– La naiba, nici n-am început bine. Habar n-ai cine-i femeia asta, Travis. De ce s-ar mărita cu un american credul? Te mîndreşti cu plantaţia ta, dar ştii cîte milioane are micuţa ta Regan? Şi că săptămîna viitoare intră în posesia lor? Travis tăcea. Poate n-ai ştiut sau poate da şi de aceea te-ai făcut de rîs în faţa mulţimii.

– Ieşi afară, i-a repetat cu voce joasă. Sper să nu te mai văd vreodată. Apoi a împins-o în uşă.

– Travis! a strigat ea, repezindu-se să-i prindă braţul. Nu ştii cît de mult te iubesc? Te-am iubit de cînd eram doar nişte copii nevinovaţi. Îmi aparţii, Travis! De cînd ai adus-o pe englezoaica asta pe plantaţie, viaţa mea a fost un adevărat iad. Nu înţeleg de ce. Ea te-a părăsit şi nu te iubeşte. Eu am fost mereu lîngă tine la nevoie.

Deschide ochii, Travis, şi priveşte-mă ca să vezi cît te iubesc!

El s-a desprins cu silă din braţele ei.

– Nu m-ai iubit niciodată, ai vrut doar pămînturile mele. Nu mă voi căsători niciodată cu tine.

Cînd Regan a deschis uşa încet, pregătindu-se să sară în pat lîngă bărbatul ei, a rămas surprinsă să-l găsească în braţele lui Margo. S-a întors pe călcîie şi a luat-o la fugă, în timp ce Travis a aruncat-o pe Margo la podea şi a pornit după ea.

Conştientă că nu avea nici o şansă să ajungă în dormitor, Regan a intrat în camera lui Farrell.

– Regan, pari îngrozită! a strigat el, punîndu-şi repede pantalonii şi sărind din pat.

– Margo şi Travis, a murmurat ea desfigurată, depărtîndu-se de uşă exact în momentul în care un picior puternic a rupt-o în două. Travis a străbătut camera ca un sălbatic şi după ce atras-o pe Regan la piept i-a spus foarte serios:

– M-am săturat de jocuri. Din clipa asta vei face tot ce-am să-ţi spun, fără excepţie.

– Stai puţin, a intervenit Farrell, apucînd braţul lui Travis.

– Îţi dau douăzeci şi patru de ore ca să împachetezi şi să plecăm. Ne vom căsători acasă.

– Margo va participa şi la ceremonie sau numai la noaptea nunţii?

– N-ai decît să fii geloasă, dar te avertizez că dacă va fi nevoie, te voi căra în lanţuri. Apoi a continuat cu voce blîndă: am încercat din toate puterile să-ţi arăt cît de mult mă iubeşti.

– Eu? Te iubesc? Dar nu m-am îndoit niciodată de sentimentele mele. Tu eşti cel nesigur, cel care nu m-a iubit niciodată. Ai fost nevoit să te însori cu mine... S-a oprit observînd schimbarea de pe chipul lui.

Travis se retrăsese, ţinînd braţele neputincioase pe lîngă corp, îmbătrînind dintr-o dată cu aproape zece ani.

– Nu te-am iubit niciodată? Am fost nevoit să mă însor cu tine? Un timp a stat tăcut cu capul aplecat, apoi l-a ridicat şi a privit-o direct în ochi. Te-am iubit din prima clipă cînd te-am întîlnit. Erai atît de tînără şi eu aşa de speriat că te voi pierde... De ce dracu' crezi că mi-am riscat viaţa ca să-l salvez pe prăpăditul de Wainwright pe care nu-l suportam? Am făcut-o pentru că ţineai la el. Vocea lui s-a înăsprit din nou. Ştiam că-mi

porţi copilul, dar nu trebuia să mă căsătoresc neapărat.

– Dar ai spus că trebuie să te căsătoreşti cu mama copilului tău, a spus Regan printre lacrimi.

– Erai înfricoşată, nu ştiai ce-nseamnă un copil.

– Puteai... puteai să-mi spui că mă iubeşti.

– Am jurat în faţa martorilor că te voi iubi tot restul vieţii, ce mai trebuia să fac?

– Nu mi-ai cerut personal niciodată să mă mărit cu tine.

– Regan, vrei să te căsătoreşti cu mine? Te iubesc mai mult decît viaţa, te rog, acceptă.

– Şi Margo?

Travis i-a răspuns cu dinţii încleştaţi.

– Puteam să mă căsătoresc demult cu ea, dar n-am vrut.

– De ce nu mi-ai spus?

– De ce nu ştii fără să ţi se spună? Te iubesc, Regan, i-a şoptit. Căsătoreşte-te cu mine.

– Da, i-a strigat îmbrăţişîndu-l. Nici unul nu fusese atent la ce se întîmpla în jur şi Regan şi-a ascuns faţa în umărul lui Travis, ruşinată de oamenii care se stînseseră în faţa uşii. Sînt mulţi oameni ... a şoptit ea

– Mă tem că da. S-au strîns cînd am spart uşa lui Farrell.

– Vrei să mă iei de aici? N-aş vrea să dau ochii cu ei.

Travis a pornit triumfător cu Regan în braţe, în timp ce locuitorii oraşului şi clienţii hotelului, simţindu-se implicaţi în reprezentaţia lui Travis, se adunaseră la primele zgomote şi comentau acum fericiţi că totul se încheia cu bine.

Farrell a trîntit ce mai rămăsese din uşa dormitorului în nasurile lor, apoi s-a gîndit la banii cheltuiţi cu căutarea lui Regan, la felul în care o curtase, devenind dintr-o dată din ce în ce mai nervos. Femeia asta îi aparţinea! Trecuse prin atîtea ca să ajungă la banii ei şi n-avea de gînd să renunţe. S-a îmbrăcat repede şi s-a grăbit s-o caute pe Margo.

– Mmm, Travis, a mormăit Regan, frecîndu-şi piciorul de trupul lui tare.

– Nu începe iar, i-a spus el. Nu m-ai lăsat să dorm un minut.

– Nu cred că eşti epuizat chiar peste tot, a rîs ea sărutîndu-l pe gît.

– Sper că nu vrei să te dai în spectacol în faţa fetei tale. Ai grijă cum te comporţi. Bună dimineaţa, scumpo.

Regan s-a răsucit la timp ca s-o vadă pe Jennifer aterizînd direct în braţele lui Travis.

– Ai venit acasă, tăticule! a ţipat ea fericită. Pot să călăresc poneiul azi? Nu vrei să mă caţăr pe sfoară? Circul mai vine pe aici?

– În locul circului, ce-ar fi să ne întoarcem pe plantaţie? Am acolo un frate mai mic şi o mulţime de animale.

– Cînd plecăm, mami?

– Acum, iubito, i-a răspuns Travis. Du-te şi mănîncă micul dejun în bucătărie, în timp ce eu şi mama ta vom sta puţin de vorbă.

– De vorbă? se prefăcu mirată. Chiar că-mi place „conversaţia" noastră.

Travis a prins-o însă de braţ şi a scuturat-o cu brutalitate.

– Vorbesc serios, Regan. Vreau să ştiu cine eşti şi ce căutai noaptea în cămaşă prin docurile din Liverpool?

– Altă dată. Acum am treabă.

El a tras-o la piept.

– Ascultă-mă. Ştiu c-ai suferit mult şi nu ţi-am cerut nici o explicaţie în Anglia, dar acum vreau să ştiu tot.

Împotriva voinţei sale, Regan şi-a amintit de noaptea în care-l cunoscuse pe Travis şi de anii de dinainte.

– Am crescut fără să ştiu ce înseamnă să fii liberă.

Travis o asculta tăcut, strîngînd-o din cînd în cînd la piept, încercînd să-i aline durerea. Ea şi-a continuat povestirea explicîndu-i ce simţise cînd îl întîlnise pentru prima dată, cum o înfricoşase, dar şi cum se agăţase de el ca de ultima şansă, ascunzîndu-se în spatele puterii lui. Apoi a încheiat cu noaptea în care-l părăsise, călătorind în căruţa bătrînului şi cum plînsese că el n-o căutase.

– Te-aş fi ajutat dacă mi-ai fi spus, a început el cînd ea a tăcut. În ziua în care ţi-ai ars mîna, eram în stare s-o omor pe Malvina.

Regan s-a întors brusc.

– Ştiai?

– Da, cam tot ce se întîmplă pe plantaţia mea, dar n-am ştiut cum să te ajut. Mai tîrziu am crezut că e mult mai bine să te las să înveţi singură.

– Întotdeauna ai dreptate, iubitul meu bărbat? l-a întrebat, mîngîindu-i obrazul cu gingăşie.

– Întotdeauna şi sper să m-asculţi şi să mi te supui.

– Am de gînd să mă lupt cu tine pentru orice problemă. De fiecare dată cînd îmi vei mai comanda, eu...

Gura ei a fost devorată de un sărut zgomotos.

– Scoală-te, îmbracă-te şi vezi ca Brandy să-mi pregătească un mic dejun copios. O pernă a aterizat în capul lui Travis, oprindu-l să mai continue.

– Unor bărbaţi le-ar plăcea să pună mîna pe banii mei.

Plimbîndu-şi privirea pe formele ei apetisante, Travis a zîmbit uşor.

– Mie îmi place să privesc atent cînd pun mîna pe ceva. Poţi face ce vrei cu banii tăi.

Locuitorii oraşului au înconjurat hotelul, dornici s-o felicite pe Regan pentru apropiata ceremonie şi să-i ureze călătorie plăcută. În ciuda celor spuse de Margo, ei îl lăudau pe Travis, admirîndu-i curajul şi calea deosebit de romantică pe care o alesese ca să obţină inima femeii pe care o iubea.

Pe la sfîrşitul dimineţii, Regan privea spre hotelul pe care-l construise cu atîtea sacrificii împreună cu Brandy.

– Eşti tristă? a întrebat-o Travis apropiindu-se. Încă nu se obişnuise cu atîta atenţie din partea unui bărbat. Te vei simţi mult mai bine cînd vei ajunge acasă. Ai nevoie de schimbarea asta.

– Şi ce se va întîmpla cînd voi învăţa totul despre cum trebuie condusă o plantaţie?

– Nu va exista niciodată un sfîrşit, draga mea, sînt atîtea de învăţat. Acum spuné-mi unde este fata mea?

– Pe la ora asta ar trebui să fie cu Brandy. După o clipă de gîndire a adăugat: stai puţin, acolo unde e poneiul trebuie să fie şi ea.

– Am vorbit cu Brandy şi mi-a spus că n-a văzut-o de azi-dimineaţă.

– Nici la micul dejun? a întrebat Regan, încruntîndu-se. Travis!

– Stai puţin, nu intra în panică. Poate că-şi vizitează vreun prieten.

– Obişnuieşte să-mi spună înainte.

– Bine, bine. Travis era foarte calm. Atunci tu o cauţi în hotel şi eu prin oraş. O vom găsi, a adăugat rîzînd.

Aşteptîndu-se s-o găsească pe Jennifer în camera ei, Regan a deschis încet uşa, dar tabloul care i s-a înfăţişat ochilor ei uimiţi a înfricoşat-o şi o bănuială ciudată i-a încolţit în inimă. Lucruri împrăştiate pe jos, prin pat, sertare deschise şi uşile dulapurilor date la perete.

– Şi-a făcut bagajele! a spus cu teamă, descoperind biletul de pe pernă. Ţipătul ei a răsunat, cutremurînd pereţii. Prima care a ajuns în cameră, cu mîinile pline de cocă, a fost Brandy. Ea a ajutat-o să se aşeze, apoi a strigat spre cineva de pe hol.

– Găseşte-l imediat pe Travis şi trimite-l aici!

Regan a încercat să se ridice, dar Brandy a oprit-o.

– Unde te duci?

– Să văd cîţi bani am în seif. Ştiu că nu vor fi suficienţi, dar aş putea vinde cîte ceva.

– Regan, stai jos şi aşteaptă-l pe Travis. El va şti cum să facă rost de bani. Travis şi-a făcut apariţia ca o furtună. Cineva mi-a furat fetiţa! a strigat Regan. Ai nişte bani la tine? De unde facem rost de cincizeci de mii de dolari?

– Să văd biletul, a spus el, ţinînd-o strîns de mijloc. Nu-mi place. S-a întors spre Brandy. Ai

stat toată dimineaţa în bucătărie? Brandy a confirmat dînd din cap. N-ai auzit nimic?

– Nu, nimic deosebit.

– Adună te rog toţi angajaţii.

– Travis, trebuie să facem rost de bani, a insistat Regan.

El s-a aşezat pe pat, trăgînd-o pe genunchi.

– Ascultă-mă, ceva nu e în regulă aici. Ca să intri în apartamentul tău nu există decît două căi: prin bucătărie şi prin uşa din spate. Prin bucătărie nu se putea fără să fie văzut, iar uşa din spate am observat că o ţii mereu încuiată. Deci Jennifer a deschis din interior cuiva cunoscut.

– N-ar fi făcut-o, ştie că n-are voie.

– Şi totuşi pentru cineva cunoscut, care ştia că ai mulţi bani, cineva care nu e din Scarlet Springs...

– Farrell!!! a gemut Regan. El ştie mai bine ca mine cîţi bani am.

În clipa în care Brandy a adus angajaţii hotelului, în spatele lor şi-a făcut apariţia şi Farrell.

– Regan, a spus el. Am aflat ce s-a întîmplat. Pot să te ajut cu ceva?

În timpul acesta Travis descoperise o cameristă cu mîinile murdare de cerneală.

– De unde ai asta pe mîini?

– E cerneală din camera doisprezece.

Surprins, s-a întors spre Regan.

– Camera lui Margo, a concluzionat ea.

Travis a luat-o la fugă spre grajduri, cu Regan pe urmele sale. Cînd a aruncat şaua pe unul dintre cai, ea l-a oprit.

– Unde pleci, Travis?

El a tăcut mult timp, apoi i-a pus mîna pe obraz.

– Jennifer a fost răpită de Margo. Ea ştia că vom găsi cerneala şi că vom merge după fata noastră. De fapt asta şi urmăreşte. Sînt sigur că nu-i va face nici un rău lui Jennifer.

– Nu cred! Tîrfa ta mi-a răpit copilul!

A oprit-o cu blîndeţe, punîndu-i un deget pe buze.

– Nu uita că e şi fata mea şi dacă va fi necesar voi vinde toată plantaţia ca s-o aduc înapoi teafără. Aş vrea ca tu să rămîi aici.

– Să stau şi să te aştept? De unde ştii unde poate fi Margo?

– Ea se duce întotdeauna acasă, lîngă umbra tatălui său. Cu aceste cuvinte a lovit calul şi s-a pierdut într-un nor de praf.

CAPITOLUL 21

Trei zile mai tîrziu, noaptea, Travis oprea calul la uşa lui Margo.

A sărit de pe cal şi s-a îndreptat direct spre biblioteca spaţioasă, acolo unde Margo stătea pe scaunul aflat sub tabloul tatălui ei.

– A durat cam mult, l-a întîmpinat veselă. Părul ei roşu strălucea în bătaia focului ca o masă încîlcită şi răsfirată peste rochia neagră cu dungi argintii.

– Unde e?

– În siguranţă, a rîs Margo, agitînd paharul gol pe care-l ţinea în mînă. Du-te şi convinge-te singur! N-am obiceiul să le fac rău copiilor. Pe urmă, vino să bem un pahar împreună.

Travis a urcat scările în fugă şi a descoperit-o pe Jennifer în aceeaşi cameră pe care obişnuia

s-o folosească ori de cîte ori venea în casa familiei Jenkins.

Deşi fetiţa dormea profund, a ridicat-o în braţe, a sărutat-o pe frunte şi a coborît înapoi în bibliotecă.

Cît timp el a traversat camera, Margo nu l-a privit.

– De ce? a şoptit ea. De ce nu te-ai căsătorit cu mine? După atîţia ani petrecuţi împreună... Călătoream împreună, înotam dezbrăcaţi, făceam dragoste. Am crezut, tata a crezut.

– De-asta! a strigat el. Din cauza acestui tată pe care l-ai adorat: Ezra Jenkins. A ridicat paharul spre portretul din tablou. Nu l-ai văzut niciodată aşa cum era: un mincinos viclean şi rău care fura bani. Adevărul e că nu prea mi-a păsat ce-a făcut, însă cu timpul ai început să-i semeni din ce în ce mai mult.

– Nu e adevărat. Era un om bun, blînd...

Travis a pufnit dezgustat.

– Aşa a fost numai cu tine.

– Iar eu am fost bună numai cu tine, a adăugat Margo.

– Nu! Dacă am fi rămas împreună, mai devreme sau mai tîrziu m-ai fi urît pentru că n-aş fi

furat pămînturile vecinilor mei sau pentru că nu i-aş fi înşelat. Ai fi văzut în asta o slăbiciune.

– De ce ea? De ce un şoarece englezesc mic şi slab? Nu poate nici măcar să-şi toarne ceaiul ca lumea.

– Ştii foarte bine că nu e aşa, altfel nu i-ai fi cerut cincizeci de mii de dolari. Ochii lui Travis revedeau trecutul. Ar fi trebuit s-o vezi cînd am întîlnit-o prima oară în Anglia, murdară, speriată, într-o cămaşă ruptă, dar vorbind ca o adevărată doamnă. Fiecare cuvînt, fiecare silabă era precisă.

– Te-ai căsătorit cu ea pentru accent?

– M-am căsătorit cu ea pentru felul în care mă privea. Mă simţeam atunci cu mult mai înalt şi mai puternic. Cînd e în preajma mea pot face orice. Acum s-a transformat dintr-o fetiţă timidă într-o femeie adevărată şi e toată a mea.

Paharul lui Margo a lovit cu zgomot peretele din spatele lui Travis.

– Crezi c-am să stau aici să te ascult cum lauzi altă femeie?

Chipul lui Travis s-a înăsprit.

– Nu e nevoie. Voi urca, îmi voi lua fata şi o voi duce acasă. Cu piciorul pe scară s-a întors din nou spre Margo. Te cunosc. Ai fost învăţată

să obţii tot ce ţi-ai dorit. De data asta însă... Ochii i s-au dat peste cap, apoi a urcat împleticindu-se ca un beţiv.

La scurt timp după plecarea lui Travis, Regan reveni în hotel supărată. Farrell o aştepta.

– Regan, spune-mi ce se întîmplă. Ţi-a atacat cineva fetiţa?

– Nu, adică nu ştiu.

– Stai jos şi povesteşte-mi.

Regan i-a povestit fără chef întregul episod.

– Şi Travis te-a lăsat aici să suferi singură?

– Da, a spus că ...

– De cînd altcineva îţi dictează ce să faci? N-ar fi mai bine să te afli lîngă fata ta?

– Da, a spus hotărîndu-se dintr-o dată.

– Atunci, să mergem.

– Noi?

– Da, i-a spus Farrell, luînd-o de braţ. Sîntem prieteni şi prietenii la nevoie se ajută.

Abia mai tîrziu, cînd se aflau deja în trăsură, şi-a dat seama Regan că nu anunţase pe nimeni că pleacă.

– De ce ne-am oprit?

– Ai nevoie de odihnă şi trebuie să vorbim. A încercat să-l îndepărteze, dar Farrell o ţinea cu putere.

– Regan, ştii cît de mult te iubesc? Ştiu, am luat banii pe care mi i-a oferit unchiul tău, dar m-aş fi căsătorit cu tine şi fără ei. Erai aşa de dulce, de inocentă şi de frumoasă ...

Regan a realizat că se afla singură cu el într-o pădure deasă. L-a împins cu brutalitate şi s-a eliberat.

– Pentru Dumnezeu, Farrell? Ce te face să crezi că sînt proastă? Nu m-ai iubit niciodată, ci ai vrut doar banii mei. Ce-ar fi să te întorci frumuşel în Anglia, la casa ta? Şi să mă laşi în pace.

Într-o secundă se afla jos din trăsură.

– Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa? a urlat el. Familia mea se trage din regi, pe cînd a ta din negustori...

Cu fusta ridicată Regan se îndepărta în fugă. La un moment dat pădurea s-a rărit şi în faţa ei a apărut o căruţă. Cu ultimele puteri a strigat spre bărbatul de pe băncuţă.

– Mă urmăreşte un bărbat!

– Şi te-ar putea prinde? a întrebat bătrînul, amuzat de situaţia ei.

– Vrea să mă oblige să mă căsătoresc, dar eu vreau un american.

Aceste cuvinte au atins coarda patriotică a bătrînului şi, întinzîndu-i mîna, a tras-o în căruţă lîngă el. Puţin mai tîrziu, cînd Farrell s-a apropiat călare, a ascuns-o sub nişte pături, apoi i-a răspuns negativ la întrebări călăreţului înfumurat care i-a depăşit în galop.

– A plecat, i-a spus bărbatul în şoaptă.

– Ştii în ce direcţie e plantaţia Stanford din Virginia?

– E drum lung pînă acolo.

– Poţi să mă duci? Îţi plătesc pentru tot.

Bătrînul a studiat-o un timp gînditor.

– Te ajut dacă-mi explici ce legătură este între englez, Travis Stanford sau Wess.

– Îţi spun tot. Travis este bărbatul meu.

– Atunci, doamnă dragă, braţele tale sînt pline.

O oră mai tîrziu s-au oprit.

– Ce ne facem acum?

– Mergem cu barca, i-a explicat el. Te voi lăsa chiar la uşa lui Travis.

Au mers pe jos de-a lungul rîului pînă în dreptul unui debarcader micuţ unde îi aştepta o barcă. Imediat ce-au pus piciorul în ea, bătrînul a spus:

– Acum vorbeşte!

Cîteva zile mai tîrziu, el a lăsat-o pe docul de lîngă plantaţia Stanford, apoi s-au despărţit urîndu-şi noroc.

Era foarte devreme şi peste tot plutea o linişte sinistră. Uşa principală era deschisă larg şi Regan s-a rugat în gînd ca Travis şi Jennifer să doarmă într-una din camerele de sus. A cutreierat cameră după cameră şi în al patrulea dormitor l-a zărit pe Travis, întins cu faţa în sus şi acoperit de cearceaf.

– Travis! a strigat scuturîndu-l. Jennifer e teafără? Cum ai putut să nu-mi dai nici o veste şi să dormi liniştit?

Dar bărbatul care s-a ridicat în şezut nu era Travis, deşi semăna foarte mult cu el.

– Ce-a mai făcut fratele meu? a spus somnoros, dar zîmbind politicos. Trebuie să fii Regan. Să mă prezint...

– Unde sînt Jennifer şi Travis?

– Povesteşte-mi ce s-a întîmplat.

– Margo Jenkins mi-a răpit fetiţa şi Travis s-a dus după ea.

Fără să se jeneze că era complet gol, Wess a sărit din pat şi a început să se îmbrace.

– I-am spus mereu lui Travis că Margo nu e bună pentru el, dar n-a vrut să mă asculte. Vino, a zis trăgînd-o de mînă după el.

– Semănaţi foarte mult.

– Nu e timp pentru insulte, a adăugat Wess, lăsînd-o în bibliotecă în timp ce-şi încărcă cele două pistoale de la brîu. Ştii să călăreşti? Ah, nu, mi-am amintit. Hai, vei sta în faţa mea. Eu sînt Wesley, a mai spus, ajutînd-o să încalece.

– Am dedus.

S-au oprit în faţa casei lui Margo.

– Ţine minte, i-a spus Wess. Mergem separat, dar eu voi încerca să te acopăr.

Regan a intrat în casă şi a găsit-o pe Margo în bibliotecă.

– La ţanc, i-a zîmbit roşcata cu ochii roşii. Eşti al treilea vizitator în această dimineaţă.

– Unde sînt Jennifer şi Travis?

– Micuţa Jennifer cea bogată doarme ca şi tăticul ei iubit. Ea se va trezi, dar pentru Travis nu garantez.

– Ce-ai făcut? a strigat Regan.

– Nu mai mult decît mi-ai făcut tu mie. Travis a băut deştul laudanum ca să nu se mai trezească.

Regan s-a îndreptat spre uşa bibliotecii cînd a răsunat o împuşcătură, oprind-o. A privit în hol

paralizată. Margo a trecut pe lîngă ea şi a deschis uşa de la intrarea principală prin care şi-a făcut apariţia Farrell, trăgînd cu greu după el trupul lui Wess, plin de sînge.

– L-am găsind dînd tîrcoale în jurul casei, a spus el împingîndu-l pe fratele lui Travis în fotoliu.

– Ce cauţi aici? a strigat Regan sărind spre Wess.

– Lasă-l, a intervenit Farrell nervos. Credeai că voi renunţa? Nu. Eu şi Margo am plănuit toate astea pe vremea cînd voi vă jucaţi de-a circul. Wesley va muri într-un accident stupid, iar trupul lui Travis şi al fetiţei sale nu vor fi găsite niciodată. Eu mă voi căsători cu sărmana soţie îndoliată, care se va sinucide, nesuportînd durerea morţii primului ei soţ. Apoi mă voi întoarce în Anglia, iar Margo va primi drept recompensă plantaţia Stanford.

– Sînteţi nebuni amîndoi. Nimeni nu va crede povestea voastră. S-a întors şi a pornit spre scară, dar Farrell i-a tăiat calea, scurt.

– Eşti a mea acum.

Regan s-a agăţat de draperiile lungi care s-au prăbuşit sub greutatea ei peste candelabrul imens cu lumînări, luînd foc.

– Dă-i drumul, a răsunat o voce din fundul holului.

– Travis, a strigat Regan făcînd eforturi mari să se elibereze. Travis arăta oribil, de parcă suferise de pe urma unei boli violente.

– Credeam că l-ai omorît, a ţipat Farrell spre Margo.

– Mi-a luat ceva timp pînă cînd am reuşit să scot drogul din sînge.

– Taci, a strigat Margo, şi ajută-mă să opresc focul care se întinde.

Farrell s-a aplecat şi a pus ţeava pistolului la tîmpla lui Regan.

În timpul acesta, din fotoliu, cu mişcări încete, Wess a scos un pumnal din buzunar şi l-a aruncat cu abilitate în pieptul lui Farrell. Glonţul pistolului a ricoşat în tavan.

Regan a reacţionat instantaneu, zvîcnind spre scară.

– Ia-l pe Wesley, i-a spus lui Travis. Eu mă duc s-o iau pe Jennifer.

După ce şi-a găsit fiica încă adormită, a luat-o în braţe şi a coborît în fugă, în momentul în care Travis se chinuia să iasă pe uşă cu Wess atîrnîndu-i greu în braţe. Apoi, s-au aşezat pe

iarbă cu toţii, puţin mai departe de casa plină de fum, inhalînd aerul curat al dimineţii.

– Mă duc să caut o căruţă şi nişte cai, a spus Travis.

Regan l-a oprit.

– N-o putem lăsa pe Margo să moară.

El i-a mîngîiat obrazul cu dragoste şi s-a întors în casă. După cîteva minute a ieşit cu Margo în spate şi a aşezat-o pe iarbă lîngă ceilalţi.

– Casa asta blestemată nu merită să-ţi sacrifici viaţa pentru ea, i-a spus lui Margo, dar ea s-a ridicat şi a pornit în goană înapoi.

– Tăticul meu e acolo înăuntru! a strigat ea.

Travis a văzut neputincios cum flăcările i-au cuprins rochia şi s-a întors cu spatele acoperind cu trupul său faţa lui Jennifer.

A trecut mult timp pînă cînd cei patru şi-au revenit, apoi Travis i s-a adresat lui Wess.

– Ai grijă de fetele mele pînă aduc o căruţă.

După ce a revenit şi s-au instalat cu toţii pe locurile lor, s-a întors spre femeia pe care o iubea din toată inima.

– Mergem acasă?

– Acasă, a şoptit ea. Acasă e acolo unde eşti tu, Travis, şi acolo vreau să trăiesc.

El s-a aplecat şi a sărutat-o.

– Te iubesc şi ...

– Eu sîngerez de moarte şi voi vă faceţi curte, le-a strigat Wess din spate.

– Ai zis ceva de curte? a mormăit Travis. Frăţioare, habar n-ai ce-nseamnă asta. Poate într-o zi, îţi voi dezvălui cîteva trucuri...

Regan a izbucnit în rîs.

– Prefer s-o ascult pe Regan, a zîmbit Wess cu ochii închişi.

– Acasă, a repetat ea, în timp ce Travis întorcea căruţa spre plantaţia Stanford.

SFÎRŞIT